

ຄະນະຜູ້ຈັດທຳ ບົດຮຽນພຣະຄຳພີ ພາສາລາວ

Copyright © 2018 by BAPTISTWAY PRESS®.

ສງວນລິກຂະສິດ

ອະນຸຍາດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກເຮັດກັອບປີ້ໄດ້ຕາມຄວາມຕ້ອງການ ເພື່ອໃຊ້ຢູ່ພາຍໃນຄຣິສຕະຈັກ. ຫ້າມຂາຍ, ຫ້າມແຈກຢາຍ, ຫລືໃຊ້ໃນທາງອື່ນ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຽນຄຳຮ້ອງຂໍອະນຸຍາດເສັງກ່ອນ. ຖ້າຢາກຊາບລາຍລະອຽດເພີ່ມເຕີມກະລຸນາຕິດຕໍ່ໄປທີ່ BAPTISTWAY PRESS, Baptist General Convention of Texas, 7557 Rambler Road, Suite 1200, Dallas, TX 75231-2388.

BAPTISTWAY PRESS® is registered in U.S. Patent and Trademark Office.

ຂໍ້ຄວາມພຣະຄຳພີອ້າງອີງໃນບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຄັດມາຈາກປຶ້ມພຣະຄຳພີທີ່ໄດ້ບິ່ງຊື່ໄວ້ ລວມທັງການແປ, ແລະວັນທີຈົດທະບຽນສງວນລິກຂະສິດຂອງປຶ້ມພຣະຄຳພີເຫລົ່ານັ້ນ.

ພິມອອກຄັ້ງທຳອິດ: ເດືອນ ມີນາ 2004

BAPTISTWAY PRESS® Leadership Team

Executive Director, Baptist General Convention of Texas: David Hardage
Director, Great Commission Team: Delvin Atchison
Publisher, BAPTISTWAY PRESS®: Scott Stevens

Language Materials Team

Bible Study Writer & Editor for Lessons 1
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 2, 3, 4, 5, 6
Bounchanh Vongsurith, Lao Congregation of First Baptist Church, Amarillo, TX
Editor for Lessons 2, 3, 4, 5, 6
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 7, 8, 9
Sidney Kahn, Saginaw Community Church, Fort Worth, Texas
Editor for Lessons 7, 8, 9
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Bible Study Writer for Lessons 10, 11, 12, 13
Houmphanh Vongsurith, First Laotian Baptist Church, Dallas, Texas
Editor for Lessons 10, 11, 12, 13
Phaisane Somsith, Homprakhon Baptist Church, Dallas, Texas

Facilitator for the LAOTIAN TEAM: Joe Haag

Patty Lane, Director, Office of Intercultural Initiatives, Baptist General Convention of Texas

ບົດຮຽນທີ 1

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຈັດຫາໃຫ້

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະຖົມມະການ 22:1-19

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ປະຖົມມະການ 22:1-19

ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າຊົງສຳແດງຄວາມພົ້ນແລະການຊົງໄຖ່ຂອງພຣະອົງເພື່ອຕອບສນອງຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງອັບຣາຮາມ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງທ່ານໃນພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງປານໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອໃຫ້ຄວາມໄວ້ວາງໃຈຂອງຂ້ອຍໃນພຣະເຈົ້າເລິກເຊິ່ງຂຶ້ນຜ່ານການປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອ

ຄຳນຳ:

ຫລາຍປີຜ່ານມາແລ້ວ ຊາຍຄົນນຶ່ງໄດ້ເດີນທາງຜ່ານ "ທະເລຊາຍເນວາດາ" ລາວໄດ້ມາເຖິງຮ້ານຄ້າຮ່າງຫລັງນຶ່ງ ຟາກຮ້ານໄປໜ້ອຍນຶ່ງລາວເຫັນປັ້ມນ້ຳສ້າງບາດານແລະມີຖ້ອຍຄຳທີ່ຂຽນຫ້ອຍໄວ້ທີ່ດ້າມປັ້ມນັ້ນວ່າດັ່ງນີ້:

ຮ້ານຄ້າຫລັງນີ້ຕ້ອງໄດ້ປິດລົງ, ແຕ່ກໍຍິນດີຕ້ອນຮັບທຸກຄົນໃຫ້ໃຊ້ນ້ຳໃນສ້າງນີ້ໄດ້ ນ້ຳໃນສ້າງນີ້ຍັງຄົງໄຫລດີຢູ່. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ເນື່ອງຈາກບັນຍາກາດໃນທະເລຊາຍນີ້ແຫ້ງຫລາຍ ຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ນ້ຳອ່ອຍນ້ຳໃນສ້າງນີ້ກ່ອນ ນ້ຳຈຶ່ງຈະໄຫລອອກມາ. ຢູ່ກ້ອງຫີນຂາວທາງຊ້າຍມື້ມີນ້ຳຢູ່ໃນຂວດເພື່ອອ່ອຍນ້ຳສ້າງນີ້ແຕ່ຖ້າທ່ານດື່ມນ້ຳໃນຂວດນີ້ກ່ອນນ້ຳໃນສ້າງຈະບໍ່ໄຫລອອກມາ. ຈຶ່ງເຫນັ້ນໃນຂວດປະມານ 1/4 ລົງໃສ່ປາກນ້ຳສ້າງຊ້າງ ເພື່ອໃຫ້ວົງແຫວນຊຸ່ມ ແລ້ວໃຫ້ເຫສ່ວນທີ່ຍັງເຫລືອລົງໃນປັ້ມຢ່າງໄວ ແລ້ວກໍລົງມື້ປັ້ມນ້ຳແລ້ວທ່ານກໍຈະໄດ້ນ້ຳຕາມທີ່ຕ້ອງການ ຈຶ່ງຮ່າຍນ້ຳໃສ່ຂວດຄືເກົ່າ ອັດຝາໃຫ້ດີ ແລ້ວເອົາໄປໄວ້ບ່ອນເກົ່າມັນ ເພື່ອຄົນອື່ນຈະໄດ້ໃຊ້ຕໍ່ໄປ.

ຄຳເຕືອນ: ຈຶ່ງຈື່ໄວ້ວ່າ ຢ່າດື່ມນ້ຳໃນຂວດ ແຕ່ໃຫ້ອ່ອຍນ້ຳສ້າງກ່ອນ, ແລ້ວທ່ານຈະໄດ້ນ້ຳຫລາຍກວ່າທີ່ຢູ່ໃນຂວດຕັ້ງຫລາຍຕໍ່, ເຊື່ອຂ້ອຍເດີ.

ຖ້າທ່ານຫາກເດີນທາງຜ່ານທະເລຊາຍຫລາຍຊົ່ວໂມງໂດຍບໍ່ເຫັນນ້ຳແລະເມື່ອທ່ານໄດ້ເຫັນສ້າງບາດານຕາມເຮືອງຂ້າງເທິງນີ້ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ? ເຮືອງນີ້ໄດ້ຍ້າເນັ້ນເຖິງຄວາມລຳບາກອັນໜັກໜ່ວງໃນການດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອ. ສ່ວນຫລາຍການເດີນໄປດ້ວຍຄວາມເຊື່ອເຮົາຕ້ອງໄດ້ຖິ້ມ (ຫລືເສັງສລະ) ບາງສິ່ງບາງຢ່າງຫລືສິ່ງທີ່ເຮົາຮັກ. ໃນຊ່ວງເວລາເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເປີດເຜີຍວ່າ ຄວາມເຊື່ອແລະຄວາມວາງໃຈຂອງເຮົາໄດ້ເກາະຍຶດຢູ່ບ່ອນໃດ. ເຮືອງທີ່ຮູ້ດີຈາກຊີວິດຂອງອັບຣາຮາມຈະໃຫ້ຄວາມກະຈ່າງແຈ້ງແກ່ເຮົາວ່າເຮົາຄວນເຮັດຢ່າງໃດຈາກເຮືອງຕົວຢ່າງດັ່ງກ່າວນີ້ ການມັດອີຊາກໝາຍເຖິງການກະທຳຜ່ານທາງຄວາມເຊື່ອ ແລະເປັນທາງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງຕອບສນອງຕໍ່ການກະທຳຈາກຄວາມເຊື່ອນັ້ນ.

1. ເລີ່ມທົດສອບຄວາມເຊື່ອ (ປຖກ 22:1-2)

ເມື່ອອັບຣາຮາອາຍຸໄດ້ 75 ປີ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮຽກເອີ້ນລາວໃຫ້ອອກຈາກແຜ່ນດິນທີ່ພໍ່ຂອງລາວອາໄສຢູ່ ໄປຍັງດິນແດນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບອກໃຫ້ຮູ້(ປຖກ 12). ອັບຣາຮາໄດ້ຕອບຮັບແລະເດີນທາງໄປສູ່ແຜ່ນດິນການາອານ ບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາກັບລາວແລະລູກຫລານຂອງລາວ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສັນຍາວ່າຈະປະທານແຜ່ນດິນການາອານໃຫ້ແກ່ລູກຫລາຍຂອງລາວ ແລະໃຫ້ພວກເຂົາກາຍເປັນຊົນຊາດນຶ່ງ ຊຶ່ງຈະເປັນທີ່ພຣະພອນໄປສູ່ຄົນທຸກຊາດໃນໂລກ. ໃນເວລານັ້ນ ອັບຣາຮາມຍັງບໍ່ທັນມີລູກຈັກຄົນ ອັບຣາຮາມແລະຊາຮາເມັງຂອງລາວຈະຕ້ອງລໍຄອຍເປັນເວລາເຖິງ 25 ປີ (ເມື່ອທັງສອງມີອາຍຸເກີນກວ່າທີ່ຈະມີລູກໄດ້) ພວກເພິ່ນຈຶ່ງໄດ້ລູກຊາຍຊື່ອີຊາກ. ສຳລັບອັບຣາຮາມແລະຊາຮານັ້ນ ອີຊາກແມ່ນເຄື່ອງໝາຍຂອງຮິດເດດອັນອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ, ແລະຈະເປັນມໍຣະດົກໄປສູ່ທ່ານຜູ້ນຶ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັນຍາວ່າຈະສຳເລັດເປັນຈິງ(ພຣະເຢຊູ)

ອີງຕາມ ປຖກ 22:1-2 "ຫລັງຈາກນັ້ນມາ" ພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກອັບຣາຮາມໃຫ້ເອົາລູກຊາຍຂອງລາວເປັນເຄື່ອງເຜົາຖວາຍບູຊາ ອີງຕາມຂໍ້ພຣະຄຳພີນີ້ ບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງວ່າເຫດການໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີ ຜູ້ຊ່ຽວຊານທາງພຣະຄຳພີຫລາຍທ່ານເຫັນພ້ອມກັນວ່າໃນຊ່ວງນີ້ອີຊາກເປັນບ່າວນ້ອຍແລ້ວ. ນັ້ນໝາຍເຖິງວ່າຕັ້ງແຕ່ອີກຊາກເກີດມາທຸກຄົນກໍຢູ່ຮ່ວມກັນຢ່າງມີຄວາມສຸກເປັນຄອບຄົວ. ອີງຕາມ ປຖກ 23 ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນ ອັບຣາຮາມໄດ້ສ້າງຄວາມສັມພັນພິເສດກັບຊົນຊາດຮິດຕີທີ່ອາໄສຢູ່ໃກ້ຊິດກັນ.

ຊີວິດໄດ້ດຳເນີນໄປດ້ວຍດີຈົນມາຮອດມື້ນຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບອັບຣາຮາມອີກ ແລະເຮັດໃຫ້ຄວາມສົງບຸກໄດ້ແຕກສລາຍລົງ. ເພື່ອນກັບຫລາຍໆ ເຮືອງທີ່ຢູ່ໃນພຣະຄຳພີ ຜູ້ອ່ານບໍ່ໄດ້ຂໍ້ມູນຢ່າງຄົບຖ້ວນຂອງບຸກຄົນສຳຄັນທີ່ຢູ່ໃນເຮືອງ. ຂໍ້ 1 ບອກວ່າ ຄຳແນະນຳຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ອັບຣາຮາມເປັນການທົດສອບດັ່ງນັ້ນ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຕັ້ງໃຈຈະໃຫ້ອັບຣາຮາມຖວາຍບູຊາອີກຊາກຢ່າງແທ້ຈິງ ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ເປັນຍ້ອນສາເຫດອັນໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງທົດສອບອັບຣາຮາມແບບນີ້? ອັບຣາຮາມຈະຕ້ອງເຮັດຫລາຍໜ້າໃດຈຶ່ງຈະຜ່ານການທົດສອບນີ້?

2. ຕອບສນອງດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ: (ປຖກ 22:3-10)

ເພື່ອນກັບເທື່ອກ່ອນ, ເທື່ອນີ້ອັບຣາຮາມໄດ້ຕຽມພ້ອມທີ່ຈະເຊື່ອຟັງການຮຽກເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ. ລາວໄດ້ຈັດຕຽມພື້ນເພື່ອຈະເຜົາຖວາຍບູຊາແລະຫ້າງຫາສະບຽງອາຫານໃນການເດີນທາງ. ລາວໄດ້ໂອ້ລົມກັບພວກຄົນໃຊ້ທີ່ຈະເດີນທາງໄປກັບລາວ. (ຜູ້ອ່ານອາດຈະຂ້ອງໃຈວ່າ ອັບຣາຮາມຈະສັ່ງຊາຮາຜູ້ເປັນເມັງຂອງລາວວ່າຢ່າງໃດແລະນາງຈະຕອບລາວຢ່າງໃດ)

ຜູ້ສັນທັດກໍຣະນີຫລາຍທ່ານໄດ້ເອົາໃຈສຸມໃສ່ຕໍ່ຄວາມວ່ອງໄວ ແລະເຫັນແຈ້ງເຖິງການຕອບສນອງຂອງອັບຣາຮາມ. ແນ່ນອນ ອັບຣາຮາມຈະຕ້ອງຄິດແລ້ວຄິດອີກແລະບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະເຮັດໄດ້ຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າບອກຫລືບໍ່. ຜູ້ເປັນພໍ່ຫລາຍຄົນ ກໍຈະເປັນແນວນັ້ນ ຄວາມຄິດແລະຄວາມຂ້ອງໃຈບໍ່ແມ່ນເຄື່ອງໝາຍຂອງການຂາດຄວາມເຊື່ອ ການທີ່ມີຄຳຖາມຫລືແມ່ນແຕ່ສົງສັຍບໍ່ໄດ້ໝາຍເຖິງວ່າບໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ. ສິ່ງທີ່ອັບຣາຮາມກຳລັງສອນພວກເຮົານັ້ນແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ຕ້ອງເຮັດຕາມດ້ວຍການເຊື່ອຟັງ ເຖິງແມ່ນເຮົາຈະບໍ່ມີຄຳຕອບຕໍ່ຂໍ້ຂ້ອງໃຈຂອງເຮົາ. ແທ້ຈິງແລ້ວ, ຄວາມເຊື່ອຈະເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເມື່ອຖືກທົດສອບແລະໄດ້ປະຕິບັດ

ເຖິງແມ່ນຄວາມຈິງຍັງບໍ່ປາກົດເທື່ອ. ຄວາມເຊື່ອແມ່ນນຳເອົາສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນທີ່ເຮົາເຊື່ອເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈ ແລະ ສ້າງສະພາບຂ້າມຜ່ານຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈຂອງເຮົາໄປ.

ຄວາມສົງສັຍເກີດມາຈາກຄວາມຢ້ານ, ຊຶ່ງກົງກັນຂ້າມກັບຄວາມເຊື່ອ. ຄວາມຢ້ານເຮັດໃຫ້ເຮົາ ເປັນເບັ້ງລ່ອຍ; ຄວາມເຊື່ອເປີດທາງໃຫ້ເຮົາມຸ້ງໜ້າຕໍ່ໄປ. ຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈແລະບໍ່ມີຄຳຕອບໄດ້ຊຸກຍູ້ໃຫ້ເຮົາ ຍຶດໝັ້ນໃນສິ່ງທີ່ເຮົາຮູ້ຄືພຣະລັກສະນະແລະພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າ. ອັບຣາຮາມໄດ້ສະແດງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ອອກໃນຂໍ້ 5 ລາວເວົ້າກັບຄົນໃຊ້ຂອງລາວວ່າ, "ເຮົາຈະນະມັສການແລະຈະກັບມາອີກ" ລາວໄດ້ຍ່າງໄປ ແລະຄິດໄປເປັນເວລາສາມວັນວ່າແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບລາວ. ແມ່ນຫຍັງໃນສິ່ງທີ່ລາວຄິດຈະເກີດຂຶ້ນເມື່ອ ມາເຖິງບ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະບອກໃຫ້ລາວຮູ້? ເຖິງແມ່ນລາວຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບໃນທັນທີຕໍ່ຂໍ້ຂອງໃຈຂອງ ລາວ ລາວເລືອກທີ່ຈະເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະຮັກສາພຣະສັນຍາກ່ອນເກົ່າຂອງພຣະອົງ.

ໃນຊ່ວງເວລາສາມວັນນັ້ນ ອີຊາກຈະຄິດແນວໃດ? ໃນຂະນະທີ່ເຂົາເຈົ້າຍ່າງຂຶ້ນໄປເທິງໝູ ອີຊາກ ເປັນຫ່ວງເຣື່ອງບໍ່ມີສັດຈະເຜົາຖວາຍບູຊາ ເມື່ອອັບຣາຮາມຕອບວ່າພຣະເຈົ້າຈັດຫາລູກແກະໃຫ້ ຜູ້ອ່ານກໍ ຈະໄດ້ຄຳຕອບລ່ວງໜ້າພໍລາງໆ ວ່າອັບຣາຮາມກຳລັງຄິດແນວໃດ ແຕ່ຕາມທີ່ອັບຣາຮາມຄິດໄວ້ ຜູ້ອ່ານ ຢາກຮູ້ວ່າຜູ້ເປັນພໍ່ຈະຕ້ອງເຮັດໄປອີກເຖິງຂັ້ນຕອນໃດ ກ່ອນທີ່ພຣະເຈົ້າຈະເຂົ້າມາມີສ່ວນ.

ມາເຖິງຈຸດນີ້ ຜູ້ຂຽນປຶ້ມປະຖົມມະການເລີ້ມໃຫ້ເຮື່ອງຊ້າລົງ. ໃນຂໍ້ 4 ຜູ້ຂຽນໄດ້ອະທິບາຍເຖິງການ ເດີນທາງ 3 ວັນ ລວດດຽວໃນຂໍ້ນີ້. ເລີ້ມໃນຂໍ້ 6 ຜູ້ຂຽນໄດ້ອະທິບາຍຊ້າໆ ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນ ອັບຣາຮາມເອົາ ພືນຍື່ນໃຫ້ອີຊາກ ລາວເອົາໄຟແລະຖິມິດ ເມື່ອເຂົາເຈົ້າມາເຖິງທີ່ນັ້ນແລ້ວ ອັບຣາຮາມສ້າງແທ່ນເຜົາບູຊາ ຈັດແຈ້ງພືນແລະມັດອີຊາກ ໃຫ້ອີຊາກນອນລົງເທິງບ່ອນເຜົາບູຊາ ລາວຈັບມືຍົກຂຶ້ນ. ແຕ່ລະຂັ້ນຕອນໃນ ການອະທິບາຍເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານມີຄວາມຕຶງຄຽດຢູ່ໃນໃຈຢາກຮູ້ວ່າຍາມໃດພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຈະເຂົ້າມາມີສ່ວນ ອັບ ຣາຮາມຈະຕ້ອງປະຕິດບັດໃຫ້ຮອດຈຸດໃດ ຂັ້ນໃດ ຈຶ່ງຈະຜ່ານການທົດສອບນີ້?

3. ການຈັດຫາໃຫ້ຢ່າງອັດສະຈັນ: (ປຖກ 22:11-19)

ໃນຊົ່ວຂະນະຊຶ່ງອາດເປັນໄປໄດ້ນັ້ນ, ພຣະເຈົ້າຊົງເອີ້ນອັບຣາຮາມແລະປົກປ້ອງບໍ່ໃຫ້ລາວຂ້າອີຊາກ ອັບຣາຮາມໄດ້ຜ່ານການທົດສອບແລ້ວ. ລາວໄດ້ສະແດງອອກຢ່າງເຂັ້ມງວດໃນການຢາກເກງພຣະເຈົ້າແລະ ປາຖນາທີ່ຈະເຊື່ອຟັງພຣະອົງ. ຊີວິດຂອງລູກຊາຍທີ່ຮັກຂອງລາວສຳຄັນໜ້ອຍກວ່າຄວາມຈິງຮັກພັກດີທີ່ ລາວມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ເຮົາຄິດເຫັນພຽງແຕ່ວ່າ ຄວາມເຄັ່ງຕຶງທີ່ຖ້ວມລົ້ນໃນຈິດໃຈຂອງອັບຣາຮາມໄດ້ທຸເລົາເປົາບາງລົງ ເມື່ອລາວແນມເຫັນລູກແກະທີ່ລາວໄວ້ຂ້າງພຸ່ມໄມ້ຢູ່ໃກ້ໆ. ເຮົາບໍ່ຮູ້ແຈ້ງວ່າສັດໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນແລະຖືກມັດຢູ່ດິນ ປານໃດແລ້ວ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ແມ່ນພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຈັດຫາລູກແກະໃຫ້ ແຕ່ວ່າແມ່ນຫລັງຈາກທີ່ອັບຣາຮາມ ໄດ້ສະແດງຄວາມໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ.

ເມື່ອພຣະເຈົ້າແນະນຳເຮົາ, ສ່ວນຫລາຍເຮົາຈະເຫັນແລະໄດ້ຮັບການຈັດຫາໃຫ້ຈາກພຣະເຈົ້າຫລັງ ຈາກເຮົາໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງຕາມທີ່ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ເຮົາເຮັດ. ເຫດການນີ້ມີຄວາມສຳຄັນຕໍ່ອັບຣາຮາມຫລາຍ ລາວຈຶ່ງໄດ້ໃສ່ຊື່ສະຖານທີ່ນັ້ນວ່າ "ພຣະເຈົ້າຊົງຈັດຫາໃຫ້" ຊຶ່ງອາດຈະເປັນໄປໄດ້ວ່າອັບຣາຮາມປະແທ່ນ

ຖວາຍບູຊາໄວ້ແລະຄວັດຊີ້ໄວ້ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເປັນອະນຸສອນສຳລັບລາວແລະໃຫ້ຄົນອື່ນໄດ້ເຫັນເຖິງບົດຮຽນທີ່ອັບຮາຮາມໄດ້ຮຽນຮູ້. ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ຖືກສົ່ງຜ່ານໄປສູ່ລູກຫລານຂອງລາວ ອີງຕາມຂໍ້ 14 ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມສຳຄັນຂອງຊີວິດໃນຫລາຍສັຕວັດຕໍ່ມາ. ໃນຂະນະທີ່ອັບຮາຮາມແລະອີຊາກຍິນເບິ່ງໄຟໄໝ້ເຄື່ອງຖວາຍບູຊາຢູ່ເທິງແທ່ນບູຊານັ້ນ ບາງເທື່ອພຣະເຈົ້າອາດຈະເວົ້າກັບອັບຮາຮາມອີກ ເພື່ອໃຫ້ລາວໄດ້ຮັບຄຳຍິນຍັນເພີ່ມເຕີມອີກ.

ຂໍ້ 16-18 ຫລາຍປີຕໍ່ມາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍິນຍັນເຖິງພຣະສັນຍາຕໍ່ອັບຮາຮາມອີກ ລູກຊາຍທີ່ອັບຮາຮາມຕັ້ງໃຈທີ່ຈະຖວາຍໃຫ້ພຣະເຈົ້າກາຍເປັນທີ່ລະນຶກ ເປັນເຂື່ອສາຍຄົນທຳອິດທີ່ຈະເປັນເຈົ້າຂອງແຜ່ນດິນແຫ່ງພຣະສັນຍາແລະເປັນທີ່ພຣະພອນໄປສູ່ຊົນຊາດທັງຫລາຍທົ່ວໂລກ. ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເລື່ອງ, ມີສິ່ງນຶ່ງທີ່ມັກຈະເບິ່ງຂ້າມໄປ, ແຕ່ເປັນການປະເປັນຊ່ອງວ່າງໄວ້. ໃນຂໍ້ 19 ກ່າວວ່າອັບຮາຮາມກັບໄປຫາຄົນໃຊ້ຄັນຊັ້ນ ອີຊາກເດ ຢູ່ໃສ? ພວກຮັບບາຍສມັຍເດີມສັງເກດໃນຕອນນີ້ແລະສ້າງຄວາມຄິດວ່າອີຊາກຍັງຄົງຢູ່ເທິງພູ ຊຶ່ງພຣະເຈົ້າໄດ້ສັ່ງສອນລາວເພື່ອໃຫ້ເປັນລາງວັນ ທີ່ລາວເຕັມໃຈຖວາຍຕົວເປັນເຄື່ອງຖວາຍບູຊາ. ເຖິງແມ່ນອີຊາກສືບຕໍ່ຢູ່ເທິງພູຫລືບໍ່ ກໍບໍ່ມີຄຳຍິນຍັນ, ເລື່ອງນີ້ເປັນຕົວຢ່າງວ່າພຣະເຈົ້າຍອມຮັບການກະທຳດ້ວຍຄວາມເຊື່ອໂດຍພຣະອົງຊົງຈັດຫາຊ່ອງທາງໃຫ້ທີ່ເກີນຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງມະນຸດ.

ຄຳຖາມ:

1. ແມ່ນຫຍັງໃນຊີວິດທ່ານທີ່ເຫັນວ່າເສັ້ນສະໄດ້ຍາກ ເພື່ອຈະຕອບສນອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມເຊື່ອ?
2. ທ່ານຈະຕັດສິນໃຈແນວໃດ ເມື່ອທ່ານໄດ້ຍິນສຽງຮຽກເອີ້ນຈາກພຣະເຈົ້າ?
3. ດົນປານໃດແລ້ວ ທີ່ທ່ານເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າໂດຍເຮັດບາງສິ່ງທີ່ຄິດບໍ່ເຖິງ? ແລະແມ່ນຫຍັງເກີດຂຶ້ນ?
4. ແມ່ນຫຍັງຄືສິ່ງສຸດທ້າຍທີ່ທ່ານໄດ້ຍິນພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ທ່ານເຮັດ ແຕ່ທ່ານບໍ່ໄດ້ເຮັດເທື່ອ?
5. ດົນປານໃດແລ້ວທີ່ທ່ານມີປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າ ວ່າພຣະອົງຊົງຍິ່ງໃຫຍ່ ເປັນຜູ້ຈັດຫາໃຫ້?

ພສ

ບົດຮຽນທີ 2

ພຣະເຈົ້າມີພຣະປະສົງດີ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ປະຖົມມະການ 37:14-28, 50:15-21
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ປະຖົມມະການ 37, 50
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າສາມາດໃຊ້ແຜນການຊົ່ວຮ້າຍຂອງມະນຸດເພື່ອໃຫ້ແຜນການອັນບໍ່ປ່ຽນແປງຂອງພຣະອົງສຳເລັດໄດ້.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ວິທີໃດທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເລັດໃນຊີວິດອັນຍາກລຳບາກຂອງທ່ານໄດ້ແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ທ່ານກວດເບິ່ງວ່າ ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເລັດໃນຊີວິດອັນຍາກລຳບາກຂອງທ່ານ.

ຄຳນຳ

ຍ້ອນຄວາມອິດສາພວກອ້າຍຂອງໂຢເຊັບໄດ້ຂາຍຜູ້ເປັນນ້ອງໄປເປັນຂ້າທາດໃນປະເທດເອຢິບ. ຫລາຍປີຕໍ່ມາ ໂຢເຊັບໄດ້ພົບກັບພວກອ້າຍໆ ແລະໄດ້ໃຫ້ອະພິຍາຍແກ່ການກະທຳຢ່າງໂຫດຮ້າຍຂອງອ້າຍຕໍ່ຕົນເອງ ເພາະນັ້ນເປັນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ.

ມີຄຳສອນທີ່ບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງໃນຄຣິສຕະຈັກວ່າ, “ຖ້າທ່ານຕ້ອງການຊີວິດປາສຈາກຄວາມລຳບາກແລະການເປັນທຸກແລ້ວ ໃຫ້ຮັບເອົາແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ ຖ້າທ່ານມີຄວາມເຊື່ອດີ ທ່ານຈະເປັນຄົນອຸດົມຮັ່ງມີເປັນດີໃນຊີວິດ.” ຄຳສອນຢ່າງນີ້ໄດ້ເອີ້ນວ່າ, “ຂ່າວປະເສີດເຣື່ອງຮັ່ງມີ ຫລືສຸຂພາບດີ.” ຖ້າຟັງໂດຍບໍ່ພິຈາລະນາໃຫ້ດີແລ້ວເຫັນວ່າເປັນຕາຟັງແລະຢາກໄດ້. ເຫັນວ່າບໍ່ມີຄຳສອນໃນພຣະຄຳພີທີ່ບອກວ່າຄຳສອນທີ່ກ່າວມານີ້ຜິດ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີວ່າຄຣິສຕຽນໄດ້ພົບກັບບັນຫາເໝືອນກັບທຸກຄົນໃນໂລກນີ້. ຄິດວ່າພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ເຫັນແລະໄດ້ຍິນຄຳເທສນາຈາກສິດຍາພິບານຫລາຍໆຄົນ ແລະພວກເຮົາກໍຢາກເຊື່ອ ແຕ່ເຫັນວ່າຄຳສອນແນວນີ້ເປັນອັນຕະລາຍເພາະມັນເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອນັ້ນງົງ, ຮູ້ສຶກຜິດ, ລະອາຍ ແລະສ້າງຄວາມສົງສັຍຂຶ້ນໃນເມື່ອຜູ້ທີ່ເຊື່ອພົບກັບບັນຫາ. ພວກເຂົາຄິດວ່າພວກເຂົາໄດ້ເຮັດຜິດອັນໃດ, ພຣະເຈົ້າບໍ່ພໍພຣະທັຍກັບຕົນເອງ. ເຂົາຍັງຄິດອີກວ່າຖ້າພວກເຂົາມີຄວາມເຊື່ອເພີ່ມ, ເຮັດຫລາຍໆຢ່າງເພື່ອພຣະເຈົ້າແລ້ວ ພວກເຂົາຄົງບໍ່ໄດ້ພົບກັບບັນຫາແນວນີ້ເດັດຂາດ.

ເຣື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບໂຢເຊັບໄດ້ສອນພວກເຮົາເຖິງເຣື່ອງແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ. ຫລາຍເທື່ອການສະຖິດນຳຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນຮູ້ໄດ້ຍາກ, ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ທຳງານໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາສະເໝີຜ່ານຄວາມລຳບາກເພື່ອນຳເອົາພຣະພອນມາຫາພວກເຮົາ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ສິ່ງທີ່ພວກເຮົາເປັນທຸກເພື່ອເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາມີຄຸນຄ່າສູງ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃດພວກເຮົາໄດ້ມີບັນຫາ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ນຳ ແລະບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມ (ໂຣມ 8:26-39). ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາສຶກສາຊີວິດຂອງໂຢເຊັບ

ແລ້ວ ພວກເຮົາຈະເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄວາມອະທັມອັນຊົ່ວຊ້າຂອງມະນຸດເພື່ອເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະອົງສຳເລັດ ຄົນຈຳເອົາພຣະພອນ ແລະຂ່າວປະເສີດໄປຫາຄົນທຸກຊາດ.

1. ການຮັບໃຊ້ແບບງ່າຍ: (ປຖກ 37:14-17)

ໂຢເຊັບເປັນລູກຊາຍຄົນນຶ່ງຂອງຢາໂຄບ ແຕ່ເປັນຄົນທີ່ພໍ້ຮັກຫລາຍ ການທີ່ພໍ້ຮັກນີ້ເຮັດໃຫ້ໂຢເຊັບມີກິນິຍາແຕກຕ່າງຕໍ່ຜູ້ເປັນອ້າຍ. ໂຢເຊັບເຄີຍແກ້ຄວາມຝັນວ່າພວກອ້າຍທັງຫລາຍໄດ້ກຶມຄຳນັບຕົນ. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ພວກອ້າຍເກີດມີຄວາມອິດສາແລະກຽດຊັງໂຢເຊັບຫລາຍຂຶ້ນ ແຕ່ເຫັນວ່າໂຢເຊັບບໍ່ຮູ້ຈັກຄວາມໃນໃຈຂອງພວກອ້າຍ. ຕາມຂໍ້ 12-13, ໂຢເຊັບໄດ້ຢູ່ເຮືອນກັບພໍ່ ສ່ວນພວກອ້າຍໄດ້ອອກໄປລ້ຽງສັດ. ເຫັນວ່າພວກອ້າຍໆໄດ້ອອກໄປຫລາຍວັນຜິດປົກກະຕິ ຜູ້ເປັນພໍ່ຈຶ່ງສົ່ງໂຢເຊັບໄປຕິດຕາມເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າພວກອ້າຍຍັງສະບາຍດີຢູ່ບໍ່.

ເມື່ອໂຢເຊັບມາເຖິງບ່ອນທີ່ພວກອ້າຍເຄີຍພາສັດລ້ຽງໄປ ເລີຍບໍ່ເຫັນເພາະພວກອ້າຍໄດ້ໄປໄກອີກກວ່າເກົ່າ. ຂໍ້ 15-17 ໄດ້ກ່າວເຖິງລາຍລະອຽດເຖິງເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ຕາມປົກກະຕິແລ້ວນັກຂຽນຈະບໍ່ເວົ້າຢ່າງລະອຽດ ເວົ້າແຕ່ແນວຈຳເປັນ ແຕ່ຕອນນີ້ເປັນເລື່ອງພິເສດຄື ພວກອ້າຍໆໄດ້ພົບກັບໂຢເຊັບຄົນດຽວ ໄກຈາກສາຍຕາແລະການປົກປ້ອງຂອງຢາໂຄບຜູ້ເປັນພໍ່. ຢາໂຄບບອກໃຫ້ໂຢເຊັບເຮັດນັ້ນງ່າຍຄືໄປເບິ່ງພວກອ້າຍວ່າພວກເຂົາສະບາຍດີຢູ່ບໍ່.

2. ແຜນການຊົ່ວຮ້າຍ: (ປຖກ 37:18-28)

ໃນຂໍ້ 18-20 ໄດ້ຍົກເອົາເລື່ອງຍາກຂຶ້ນມາກ່າວ. ການທີ່ພວກອ້າຍມີຄວາມກຽດຊັງເກີດມາຈາກຄວາມຝັນຂອງໂຢເຊັບ ຈົນພວກເຂົາວາງແຜນຂ້າຜູ້ເປັນນ້ອງ ແລະກັບໄປບອກພໍ່ວ່າສັດປ່າໄດ້ກິນໂຢເຊັບ. ສ່ວນອ້າຍກິກຜູ້ຊື່ວ່າ ຣູບິນໄດ້ບອກພວກນ້ອງວ່າບໍ່ຕ້ອງຂ້າ ແຕ່ເອົາໂຢເຊັບຖິ້ມລົງຊຸມນ້ຳສ້າງ (ຄິດວ່າຈະມາຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນໃນເວລາຕໍ່ມາ). ໃນຂນະພວກອ້າຍທັງຫລາຍກຳລັງກິນເຂົ້າຮ່ວມກັນ ແລະວາງແຜນວ່າຈະເຮັດອັນໃດຕໍ່ໄປເລີຍມີຣິດມ້າຂອງພວກອິສຊະມາເອັນມາຮອດ. ຢູດາແນະນຳວ່າໃຫ້ຂາຍໂຢເຊັບອອກໄປບໍ່ຈຳເປັນຂ້າເພາະເປັນຄວາມຜິດ. ທຸກໆຄົນເຫັນດີນຳຈຶ່ງຂາຍໂຢເຊັບໄປໃຫ້ເປັນຂ້າທາດໃນປະເທດເອຢິບ.

ປະວັດຕອນນີ້ໄດ້ສອນເລື່ອງສຳຄັນຫລາຍຢ່າງ. ນຶ່ງ, ພໍ່ຄ້າອິສຊະມາເອັນເປັນເຂື່ອຍສາຍຂອງອິສຊະມາເອັນ, ເປັນລູກຈາກຍິງເອຢິບຜູ້ອັບຣາຮາມສິ່ງໜືອອອກໄປ ອາດຈະເປັນການແກ້ແຄ້ນຄົນ. ສອງ, ພວກອ້າຍທັງຫລາຍຢາກຂາຍນ້ອງໄປເພາະຄວາມຝັນຂອງໂຢເຊັບ, ແຕ່ເຫັນວ່າຄວາມຝັນເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ກາຍເປັນຈິງ. ສາມ, ການເປັນທາດຂອງໂຢເຊັບໃນປະເທດອິຢິບກາຍເປັນຈິງ ຫລາຍປີຕໍ່ມາທີ່ຄົນທັງຊາດໄດ້ກາຍເປັນທາດແທ້ໃນປະເທດເອຢິບເປັນເວລາດົນນານ.

ຊີວິດຂອງໂຢເຊັບໃນປະເທດເອຢິບລຳບາກຫລາຍ. ໂຢເຊັບຖືກຂາຍໄປເປັນທາດ ແຕ່ເຫັນວ່າເມັງຂອງນາຍມັກເລີຍຊອກຫາທາງນອນນຳ ແຕ່ໂຢເຊັບຮັກພຣະເຈົ້າເລີຍປະຕິເສດ ທີ່ສຸດເມັງນາຍຫາເລື່ອງໃສ່ຈົນໂຢເຊັບຖືກຄຸກເປັນເວລາຫລາຍປີໂດຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດ. ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ.” ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປາກົດຕົວ ຫລືຕັດກ່າວກັບໂຢເຊັບແຕ່ປະກາດໃດ. ແນ່ນອນ ໂຢເຊັບ

ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ທູນຂໍຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນເວລາລຳບາກເຊັ່ນນີ້; ການທີ່ນາຍທັມມະໂຮງຊອບໃຈມີຄວາມເມດຕາແລະ ເຫັນໃຈໂຊຍເຊັ່ນນັ້ນແມ່ນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າມາປະກອບສ່ວນ.

ການທີ່ໂຊຍເຊັ່ນສາມາດແປຄວາມຝັນໄດ້ນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ລາວມີໂອກາດແປຄວາມຝັນຂອງກະສັດຟາຣາໂອ ວ່າ ເປັນເວລາເຈັດປີທີ່ໃນປະເທດເອຢິບມີຄວາມອຸດົມດີ ແລະອີກເຈັດປີຈະມີການອຶດຢາກ. ດ້ວຍເຫດນີ້ ກະສັດຟາຣາໂອໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໂຊຍເຊັ່ນໃຫ້ເປັນຜູ້ຈັດການໃນເຣື່ອງສະບຽງອາຫານໃນເວລາສະດວກ. ເວລາມີ ການອຶດຢາກມາເຖິງແລ້ວ ທົ່ວທຸກບ່ອນໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກຈົນເປັນເຫດໃຫ້ຢາໂຄບໄດ້ສິ່ງລູກຊາຍໄປຊື້ ເຂົ້າຈາກປະເທດເອຢິບ. ຕໍ່ມາເວລາພວກອ້າຍໆໄດ້ມາຊື້ເຂົ້າ ໂຊຍເຊັ່ນໄດ້ທົດລອງພວກເຂົາ ແລະເຫັນວ່າ ພວກອ້າຍໆຈຳຕົນເອງບໍ່ໄດ້ ໂຊຍເຊັ່ນໄດ້ເປີດເຜີຍຕົນເອງໃຫ້ພວກອ້າຍຮູ້ແລະບອກໃຫ້ໝົດທັງຄອບຄົວຍ້າຍ ໄປຢູ່ປະເທດເອຢິບ.

3. ມີໂອກາດທີ່ຈະແກ້ແຄ້ນ: (ປຖກ 50:15-17)

ໂຊຍເຊັ່ນກ່າວວ່າເພິ່ນຈະບໍ່ລົງໂທດພວກອ້າຍໆທັງຫລາຍ (ປຖກ 45:4:15) ຜູ້ອ່ານອາດຄິດວ່າເຣື່ອງທັງ ໝົດໄດ້ຈົບລົງດີ. ຫລາຍປີຕໍ່ມາຫລັງຈາກຢາໂຄບຕາຍ ພວກອ້າຍໆທັງຫລາຍຍັງຮູ້ສຶກມີຄວາມຜິດ ແລະ ຍ້ານວ່າໂຊຍເຊັ່ນຈະແກ້ແຄ້ນເວລາມີໂອກາດຫລັງຈາກພໍ່ຕາຍ. ພວກເຂົາຍັງສິ່ງຂ່າວໄປບອກໂຊຍເຊັ່ນວ່າພໍ່ ໄດ້ສັ່ງເອົາໄວ້ວ່າບໍ່ໃຫ້ແກ້ແຄ້ນພວກອ້າຍໆທັງຫລາຍ. ຄວາມຍ້ານຂອງພວກອ້າຍບໍ່ໄດ້ຈົດໄວ້ແລະຢາໂຄບ ຜູ້ເປັນພໍ່ກໍບໍ່ໄດ້ສັ່ງເຖິງເຣື່ອງນີ້ແຕ່ປະການໃດ. ພວກອ້າຍເວົ້າເຖິງຄວາມຜິດສາມຢ່າງ: ຢຽບຫຍາມ, ຜິດ ບາບ, ແລະເຮັດຊົ່ວຊ້າ ໄດ້ບອກເຖິງການກົນແໜງໃຈຂອງພວກອ້າຍໆທັງຫລາຍ.

4. ອະພິຍໃຫ້ໝົດສິນ: (ປຖກ 50: 18-21)

ໂຊຍເຊັ່ນເສັ້ງໃຈທີ່ຍິ່ງໄດ້ເຫັນພວກອ້າຍທັງຫລາຍພາກັນຮູ້ສຶກຜິດແລະຍັງຍ້ານຕົນເອງຢູ່. ໂຊຍເຊັ່ນໄດ້ ຮ້ອງໄຫ້ແລະໄດ້ບອກພວກອ້າຍໆວ່າຕົນເອງບໍ່ມີຈິດໃຈຢາກແກ້ແຄ້ນຕໍ່ການກະທຳຮ້າຍຂອງພວກເຂົາ. ໂຊຍ ເຊັ່ນຮູ້ຈັກວ່າແມ່ນພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນເປັນຜູ້ຕັດສິນແລະລົງໂທດຄົນ. ໂຊຍເຊັ່ນເລີຍເວົ້າຊຳຈາກບົດ 45 ວ່າຕົນ ເອງບໍ່ສາມາດລົງໂທດໄດ້ເພາະມີສິ່ງດີໄດ້ເກີດຂຶ້ນຈາກການກຳທຳຊົ່ວຂອງພວກອ້າຍ. ໂຊຍເຊັ່ນຮູ້ສຶກວ່າເຖິງ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າວອັນໃດເວລາມາອາສັຍຢູ່ໃນປະເທດເອຢິບກໍຕາມ ແຕ່ເຫັນວ່າພຣະອົງເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ ນຳ ເຮັດແຜນການອັນໃຫຍ່ສຳເຮັດ.

ໃນບົດ 45:5-11 ໂຊຍເຊັ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ສິ່ງຕົນເອງໄປໃນປະເທດເອຢິບ. ເຖິງ ແມ່ນການກະທຳອັນໂຫດຮ້າຍຂອງພວກອ້າຍເພື່ອຢາກໃຫ້ນ້ອງໜີໄປ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ເຫດການຢ່າງນັ້ນ ເພື່ອຈະຊ່ອຍຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍ ພ້ອມທັງຄອບຄົວຂອງໂຊຍເຊັ່ນໃຫ້ພົ້ນພັຍ. ການກະທຳຂອງພວກອ້າຍ ຂອງໂຊຍເຊັ່ນເປັນເຫດໃຫ້ລູກຫລານຂອງອັບຣາຮາມຍ້າຍໄປຢູ່ປະເທດເອຢິບ. ພວກເຂົາໄດ້ກາຍເປັນທາດ ຂອງພວກເອຢິບ ຮັບໃຊ້ກະສັດຟາຣາໂອ ທີ່ສຸດກໍໄດ້ຖືກໄຖ່ອອກມາດ້ວຍການນຳພາຂອງໂມເຊ. ພຣະເຈົ້າ ຂອງພວກເຮົາສາມາດໃຊ້ສິ່ງທີ່ຮ້າຍ ແລະສິ່ງທີ່ດີເພື່ອຈະນຳເອົາພຣະພອນມາເຖິງພວກເຮົາຕາມນ້ຳພຣະທັຍ ແລະພຣະປະສົງຂອງພຣະອົງ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ປະວັດຊີວິດຂອງໂຢເຊັບເປັນຕົວຢ່າງດີແລະເປັນຄວາມຈິງທີ່ກ່າວໃນປຶ້ມພຣະຄຳພີໃໝ່ ໂຣມ 8:28. ກົງກັນຂ້າມຄວາມເຊື່ອຂອງບາງຄົນທີ່ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເຮັດທຸກສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບພວກເຮົາ. ບົດນີ້ໄດ້ສອນວ່າພຣະເຈົ້າສາມາດໃຊ້ທຸກສິ່ງເປັນຂອງດີຕໍ່ຜູ້ທີ່ເຊື່ອ. ກະສັດດາວິດເຈົ້າຂອງເພງສັຣເສີນ 23 ບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້ານຳຜູ້ແກະຍ່າງອອກຈາກພູເຂົາ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າເວລາພວກເຮົາເດີນຜ່ານໄປໃນພູເຂົາ, ພຣະຜູ້ລ້ຽງໄດ້ຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ ແລະໄດ້ພາໄປພົບອາຫານ. ໃນໂລກນີ້ພວກເຮົາຍ່ອມພົບກັບບັນຫາທາງປະການແຕ່ບໍ່ໃຫ້ຢ້ານ ຫລືໜີໄປ ຫລືສົງສານຕົນເອງ ຫລືຍາກຊອກທາງແກ້ດ້ວຍຕົນເອງ. ແຕ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄວ້ວາງໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນພວກເຮົາບໍ່ເຫັນແລະບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ:

1. ບາງຄັ້ງທ່ານມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງຖືກຫັກຫລັງບໍ່?
2. ມີຍາມໃດບໍ່ທີ່ທ່ານໄດ້ເຫັນພຣະພອນຂອງພຣະເຈົ້າເຂົ້າມາໃນຊີວິດຈາກຄວາມລຳບາກ?
3. ທ່ານເຄີຍຮູ້ສຶກວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະລະຖິ້ມບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຮັດແນວໃດ?
4. ເວລາໃດທ່ານໄດ້ສແວງຫາເພື່ອຂໍອະພິຍຈາກຜູ້ທີ່ທ່ານເຮັດຜິດຕໍ່ ແລະທ່ານຍອມໃຫ້ອະພິຍຕໍ່ຄົນຍອມຜິດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 3

ໃຊ້ຍາດພື້ນຜູ້ໄຖ່

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຣຸດ 2:1-12, 17-23, 4:1-14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ຣຸດ 1-4

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ປະວັດຂອງຣຸດແລະໂບອາດເປັນຮູບສວຍງາມທີ່ພຣະເຈົ້າໄຖ່ດ້ວຍຄວາມຮັກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ວິທີໃດທີ່ທ່ານຈະແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນເຮືອງການໄຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮັກ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ກວດເບິ່ງວ່າຂ້າພະເຈົ້າຈະແບ່ງປັນການໄຖ່ດ້ວຍຄວາມຮັກຈາກພຣະເຈົ້າຕໍ່ຄົນອື່ນໄດ້ແນວໃດ.

ຄຳນຳ

ຫລັງຈາກຜິວຕາຍໄປ ນາງຣຸດກັບຄືນໄປບ້ານເກົ່ານຳຢ່າ ບ່ອນທີ່ລາວໄດ້ພົບກັບໂບອາດ. ຢ່າງບໍ່ມີຂໍ້ຜູກມັດອັນໃດຕາມກົດໝາຍ ໂບອາດຜູ້ເປັນເຄືອຍາດໄດ້ໄຖ່ເອົານາງຣຸດ.

ໃນໂລກນີ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນແບ່ງເຂດແດນຊຶ່ງຂຶ້ນກັບຊາດ, ສາສນາ, ການສຶກສາ, ແລະອື່ນໆ. ຄວາມແຕ່ງຕ່າງນີ້ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາລັງກງຽດກັນ, ຂົ່ມເຫງ, ບໍ່ຮ່ວມກຸ່ມນຳ, ແລະບາງຄັ້ງກໍຢາກທຳລາຍລ້າງໂຄດ. ເປັນໜ້າເສົ້າໃຈມີຫລາຍຄົນຖືຕົນເອງວ່າເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າໄດ້ກໍກຳແພງໜາແລະສູງອ້ອມຕົນເອງເອົາໄວ້. ໃນພຣະຄຳພີໄດ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ທຳລາຍຄວາມກົດກັນ ກຳແພງແຫ່ງຄວາມແບ່ງແຍກນັ້ນລົງ ແລະຕ້ອນຮັບທຸກຄົນເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວແຫ່ງຄວາມເຊື່ອ.

ປະວັດນາງຣຸດເປັນເຮືອງສວຍງາມເພາະທຸກຄົນເປັນໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຜ່ານການກະທຳຂອງໂບອາດ ຜູ້ເປັນເຄືອຍາດກາຍເປັນຜູ້ໄຖ່ ເປັນເຫດໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຈິດໃຈຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ມີຕໍ່ຄົນອື່ນໆໃນໂລກ. ພຣະເຈົ້າເອີ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເປັນທ່ານພຣະພອນໄປທາຄົນອື່ນ ທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາມີປະເພນີແຕ່ກຕ່າງກັບສມັຍຂອງຣຸດ ພວກເຮົາອາດປະຕິບັດຕໍ່ຍາດພື້ນຜູ້ໄຖ່ຄື “ເຊີນເອົາຜູ້ນ້ອຍທີ່ສຸດ” ຄົນທຸກຍາກເຂົ້າມາໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ.

1. ຣຸດພົບກັບຜູ້ໄຖ່: (ຣຸດ 2:1-12)

ປະວັດເຮືອງນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນສມັຍຂອງພວກຜູ້ຕັດສິນເວລາບໍ່ມີຜູ້ນຳ. ເຫັນວ່າທຸກເຜົ່າໄດ້ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ ແລະພາກັນໃຊ້ກົດໝາຍຢ່າງເຄັ່ງຄັດ. ຍ້ອນມີການອິດຢາກເກີດຂຶ້ນ ອາລິເມເລກໄດ້ເອົາເມັງຜູ້ຊື່ວ່ານາໂອມີ ແລະລູກຊາຍສອງຄົນຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ຕ່າງແດນເມືອງໂມອາບ ໃນເຂດທິດຕາເວັນອອກຂອງແມ່ນ້ຳຈໍແດນ. ຊາວການາອານບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກເຂົາມາຢູ່ນຳ (ຈົດບັນຊີ 22-25). ຕອນທີ່ພວກເຂົາຢູ່ແດນການາອານ ລູກ

ອາລິເມເລກໄດ້ແຕ່ງງານກັບຍິງໂມອາບ, ຜູ້ນຶ່ງກໍແມ່ນນາງຮູດ. ທີ່ສຸດເຫັນວ່າ ອາລິເມເລກແລະລູກຊາຍທັງສອງໄດ້ຕາຍໂດຍບໍ່ມີລູກ.

ຫລັງຈາກການອິດຢາກໄດ້ສິ້ນສຸດລົງແລ້ວ ນາໂອມີຮູ້ວ່າທາງທີ່ດີຄືກັບໄປຍັງເມືອງຢູດາ ແລະນາງໄດ້ບອກໃຫ້ລູກໃໝ່ກັບໄປຫາພໍ່ແມ່, ແຕ່ເຫັນວ່າຮູດບໍ່ຍອມກັບຄືນ ແລະຢາກໄປນຳແມ່ຍ່າ. ການທີ່ຮູດໄປກັບແມ່ຍ່ານີ້ອາດເຮັດຮູດສ່ຽງພ້ອມ ເພາະເປັນນາງໝ້າຍໃນຕ່າງແດນກ່ອນມີກະສັດປົກຄອງ ຮູດຂາດຜູ້ປົກປ້ອງຮັກສາແລະເບິ່ງແຍງ. ເຫັນວ່າມີຊາຍທີ່ເປັນສາຍຍາດພີ່ນ້ອງໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ຊ່ອຍແລະໄຖ່ເອົາ. ຄວາມສັດຊື່ແລະຄວາມຈິງຮັກພັກດີເຮັດໃຫ້ຮູດໄດ້ຮັບຂອງດີເປັນສິ່ງຕອບແທນ ກິດລະບຽບຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສອນໃຫ້ແບ່ງແຍກ ແຕ່ສອນໃຫ້ປຸງແປງຊີວິດຄືໃຫ້ຮັບເອົາຄົນເປັນໝ້າຍແລະຄົນຕ່າງດ້າວໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມຮັກ ແລະ ຄວາມເມດຕາຈາກພຣະເຈົ້າ.

ໃນບົດ 2:1 ພວກເຮົາໄດ້ຮູ້ວ່າໂບອາດເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຂອງຜົວເກົ່ານາໂອມີ ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນດີ, ມີຊັບສິນ, ທຸກຄົນຮູ້ຈັກດີ. ມີນັກປາດບອກວ່າ ໂບອາດມີຈິດໃຈກວ້າງຂວາງ ມັກເບິ່ງແຍງຜູ້ທຸກຍາກໃນເມືອງຢູດາ. ແນວໃດກໍຕາມຊາຍຜູ້ນີ້ຢູ່ໃນສະພາບດີສາມາດຊ່ອຍນາໂອມີແລະຮູດໄດ້. ໂບອາດຍັງມັກໄປເບິ່ງລູກຈ້າງດ້ວຍຕົນເອງເວລາເກັບກ່ຽວ ແລະຖາມສະບາຍເຖິງຄວາມສຸກທຸກພ້ອມຍັງອວຍພອນພວກເຂົາ.

ຮູດໄດ້ເກັບກ່ຽວໃນທົ່ງນາດຽວກັນເວລາໂບອາດມາເຖິງ. ກິດໝາຍໄດ້ບົ່ງການວ່າຕ້ອງໃຫ້ຍິງໝ້າຍຫລືຄົນທຸກຍາກເຂົ້າມາເກັບກ່ຽວໄດ້ຫລັງຈາກຄົນງານໄດ້ຜ່ານໄປແລ້ວ (2 ພບຍ 24:19-22). ຜູ້ຂຽນບໍ່ໄດ້ກ່າວວ່າຮູດໄດ້ຮູ້ຈັກໂບອາດຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງນາ. ສ່ວນໂບອາດກໍບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າຮູດເປັນໃຜ ຈຶ່ງໄດ້ຖາມຄົນງານວ່າຮູດເປັນໃຜມາຈາກໃສ (ຂໍ້ 5).

ໃນເມື່ອໂບອາດຮູ້ວ່າຮູດໄດ້ມາຢູ່ກັບແມ່ຍ່າຜູ້ຊື່ວ່ານາໂອມີຜູ້ເປັນຍາດພີ່ນ້ອງ ໂບອາດຈຶ່ງແນະນຳຕົນເອງຕໍ່ຮູດ. ໂບອາດໄດ້ບອກໃຫ້ນາງຮູດເກັບກ່ຽວໃນທົ່ງນາຂອງຕົນເອງ ແລະຍັງປ້ອງກັນແລະເບິ່ງແຍງຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງນາງ. ເມື່ອນາງຮູດຕ້ອງການນ້ຳ ໂບອາດຍັງບອກໃຫ້ນາງໄປຕັກບ່ອນຄົນງານຕັກ. ໃນເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນນາງຮູດຈຶ່ງຖາມໂບອາດວ່າເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີຄວາມດີຕໍ່ນາງຜູ້ເປັນຄົນຕ່າງດ້າວ. ໂບອາດໄດ້ຕອບວ່າເພາະນາງມີຄວາມສັດຊື່, ມີຄວາມຮັກ, ແລະຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ນາໂອມີ ໂບອາດຮູ້ດີວ່າຮູດໄດ້ສ່ຽງພ້ອມທີ່ສະລະຄອບຄົວພໍ່ແມ່ໄປກັບຍ່າຢູ່ຕ່າງແດນ.

ການຍອມເສັງສະລະທີ່ຮູດມີຕໍ່ນາໂອມີຈຶ່ງເປັນເຫດໃຫ້ໂບອາດສົງສານ ແລະໃຫ້ສິ່ງຮູດຕ້ອງການ. ສິ່ງນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍເພາະພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ຈັດການໃຫ້ຮູດໄດ້ຮັບສິ່ງຕ້ອງການຈາກເພື່ອນບ້ານ. ໝາຍເຫດ: ໂບອາດບໍ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຜົວຜູ້ຕາຍຂອງຮູດວ່າເປັນຍາດພີ່ນ້ອງກັນ ເຮັດໃຫ້ນາງຮູດແປກໃຈທີ່ໂບອາດເປັນຄົນດີຢ່າງນີ້ຕໍ່ນາງ.

2. ຮູດໄດ້ບອກເຖິງຜູ້ໄຖ່: (ຮູດ 2:17-23)

ເວລາຮູດໄດ້ກັບບ້ານ ແມ່ຍ່າຖາມວ່າໄປເກັບເອົາຂອງປູກຝັງມາຈາກໃສໄດ້ຫລາຍປານນີ້. ໝາຍເຫດ: ສ່ວນຫລາຍເມື່ອມີຊື່ຂອງຮູດເອີຍຂຶ້ນ ໄດ້ບອກວ່ານາງເປັນຄົນໂມອາບ ຫລືລູກໃໝ່ ເພາະຜູ້ຂຽນຢາກໃຫ້ຜູ້ອ່ານຮູ້ວ່ານາງເປັນຄົນຕ່າງດ້າວແລະຊັ້ນຕໍ່າ. ຮູດໄດ້ບອກແມ່ຍ່າວ່າມີຊາຍຄົນນຶ່ງຊື່ໂບອາດໄດ້ໃຫ້ຄວາມເມດຕາແລະຊ່ອຍເຫລືອ ເພາະໂບອາດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຮູດເກັບກ່ຽວໃກ້ຄຽງຄົນງານ. ເຫັນວ່ານາໂອມີ ມີ

ຄວາມຍິນດີເມື່ອໄດ້ຍິນຊື່ຂອງໂບອາດເພາະພວກລາວເປັນພີ່ນ້ອງກັນທາງຜິວເກົ່າ. ທີ່ສຸດນາໂອມີໄດ້ບອກ
ຮຸດວ່າໂບອາດເປັນຍາດພີ່ນ້ອງ ເປັນຜູ້ຊ່ອຍ ບອກໃຫ້ຮຸດເກັບກ່ຽວໃກ້ຊິດກັບຍິງລູກຈ້າງຄົນເກັບກ່ຽວໃນທົ່ງ
ນາຂອງໂບອາດໄດ້. ໜ້າທີ່ອັນນຶ່ງທີ່ເປັນຍາດພີ່ນ້ອງຄືໃຫ້ຮັບເອົາຍິງໝາຍທີ່ບໍ່ມີລູກໄປຢູ່ເຮືອນນຳໃນຖານະ
ເມັງເພື່ອໃຫ້ມີລູກສືບເຊື້ອສາຍຂອງຜິວເກົ່າຜູ້ຕາຍໄປ ນາໂອມີມີຄວາມຫວັງວ່າຮຸດຈະໄດ້ມີຄົນເອົາໄປເປັນ
ເມັງອີກ ຫລືຮຸດຈະມີໂອກາດແຕ່ງງານອີກ.

3. ຮຸດຖືກໄຖ່ເອົາ: (ຮຸດ 4:1-14)

ນາໂອມີໄດ້ບອກໃຫ້ຮຸດໄດ້ຫາໂບອາດໃນງານສລອງບຸນຟາດເຂົ້າ. ມີຫລາຍເລື່ອງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນບົດ
3. ປໂຍກທີ່ກ່າວວ່າ “ເປີດຜ້າຫົ່ມຕີນ” ອາດມີຄວາມໝາຍເຖິງຍອມເປັນເມັງຄົນອນທີ່ຕີນ. ຕາມທຳນຽມ
ການເຮັດຢ່າງນັ້ນເປັນເໝືອນບອກວ່າພ້ອມແລ້ວທີ່ຈະແຕ່ງງານນຳ. ທັງສອງຄົນຄືໂບອາດແລະຮຸດຮູ້ຄວາມ
ໝາຍຂອງການເຮັດດັ່ງນັ້ນ. ຕາມຄຳສິນທະນາໃນບົດ 3:9-13, ນາງຮຸດໄດ້ບອກໃຫ້ໂບອາດເຮັດຕາມທຳ
ນຽມແລະໜ້າທີ່ໃນການເປັນຍາດພີ່ນ້ອງໃຫ້ສຳເລັດ. ໂບອາດຮັບວ່າຈະເຮັດໃຫ້ຖືກຕ້ອງຄືຕ້ອງໄປພົບກັບ
ຍາດພີ່ນ້ອງຜູ້ໃກ້ຊິດກວ່າຕົນເອງກ່ອນ ຖ້າຄົນນັ້ນບໍ່ຮັບແລ້ວໂບອາດຈະຮັບຜິດຊອບທັງໝົດ ກາຍເປັນຄົນ
ໄຖ່ເອົາ.

ໃນວັນຕໍ່ມາໂບອາດໄດ້ໄປຍັງປະຕູເມືອງເພື່ອພົບກັບຍາດພີ່ນ້ອງຜູ້ມີສິດແລະໜ້າທີ່ໃກ້ທີ່ສຸດ. ໃນສະໄໝ
ບູຮານຖ້າຈະເຮັດອັນໃດເປັນທາງການຕ້ອງເຮັດຕໍ່ໜ້າປະຕູເມືອງຊ້ອງໜ້າຝູງຊົນ ໃຫ້ມີຄົນເປັນພະຍານເພື່ອ
ໃຫ້ຖືກຕ້ອງຕາມກົດໝາຍ. ໂບອາດໄດ້ບອກວ່ານາງນາໂອມີຕ້ອງການຂາຍດິນທີ່ເປັນຂອງຜິວເກົ່າ ແລະຜູ້
ທີ່ຈະຊື້ໄດ້ຕ້ອງເປັນຍາດພີ່ນ້ອງໃກ້ຊິດ ຖ້າຊື້ດິນແລ້ວຕ້ອງເອົານາງຮຸດຍິງໝ້າຍມາເປັນເມັງ. ທີ່ສຸດພີ່ນ້ອງ
ຄົນໃກ້ຊິດປະຕິເສດ ແລະໂບອາດຈຶ່ງມີສິດຊື້ດິນແລະໄຖ່ເອົານາງຮຸດມາເປັນເມັງ. ພວກເຖົ້າແກ່ທີ່ມາຮ່ວມ
ທີ່ປະຕູເມືອງກໍເຫັນດີເປັນພະຍານໃຫ້ ພ້ອມຍັງອວຍພອນໃຫ້ມີລູກຫລານ ມີຊື່ສຽງດີ. ເລື່ອງດັ່ງກ່າວນີ້ກໍສຳ
ເລັດລົງຄື ຮຸດແລະໂບອາດກາຍເປັນພໍ່ຜູ້ແມ່ຜູ້ຂອງກະສັດດາວິດ. (ຮຸດ 4:17).

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ປະຖົມມະການ 4, ກາອິນໄດ້ຖາມພຣະເຈົ້າວ່າ, “ຂ້າພຣະອົງເປັນຜູ້ຮັກສານ້ອງຊາຍຂອງຂ້າພຣະອົງຊັ້ນ
ບໍ່?” ໃນປຶ້ມຮຸດ ທັງສອງຄົນຄືນາໂອມີ ແລະຮຸດໄດ້ຮູ້ເຖິງຄຳຕອບຂອງພຣະເຈົ້ານັ້ນດີ. ຮຸດໄດ້ສະລະຄວາມ
ປອດພ້ອມເພາະນາງມີຄວາມຮັກແລະຄວາມຈິງຮັກພັກດີຕໍ່ແມ່ຍ່າ. ໂບອາດໄດ້ເພີ່ມຂ່າຍຄວາມຮັກດັ່ງນັ້ນ
ຕໍ່ຍິງໝ້າຍຄົນຕ່າງດ້າວ, ຖືວ່າເປັນຍາດພີ່ນ້ອງກັນ.

ໃນຄຣິສຕະຈັກເປັນບ່ອນຄົນທີ່ເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າມາເຕົ້າໂຮມກັນຈາກຫລາຍໆບ່ອນໃນໂລກ. ພວກເຮົາ
ອາດມີການປະພຶດແຕ່ງຕ່າງກັນ, ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຮົາມີໜ້າທີ່ຮັບໃຊ້ຄືກັນ. ພວກເຮົາໄດ້ຖືກສອນໃຫ້ເອົາ
ຄວາມແຕກຕ່າງກັນນັ້ນອອກໄປ, ຍອມຮັບກັນແລະກັນເຂົ້າໃນຄອບຄົວ ແລະການໄຖ່ຂອງພຣະເຈົ້າດ້ວຍ
ຄວາມຮັກຕໍ່ທຸກໆຄົນ.

ຄຳຖາມ:

1. ວິທີໃດພຣະເຈົ້າໄດ້ໂຖ່ເອົາຄວາມໂສກເສົ້າໃນຊີວິດຂອງທ່ານອອກໄປ?
2. ມີໃຜບໍ່ທີ່ທ່ານຕ້ອງການເປັນເຄືອຍາດພີ່ນ້ອງເພື່ອໂຖ່ເອົາພວກເຂົາ?
3. ວິທີໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການເປັນເຄືອຍາດພີ່ນ້ອງເພື່ອໂຖ່ເອົາຄົນອື່ນ?
4. ທ່ານຈະຊ່ອຍທຳລາຍກຳແພງເພື່ອຕ້ອນຮັບເອົາຄົນຕ່າງດ້າວໄດ້ວິທີໃດ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 4

ການປົວພະຍາດແລະການຖືກຕັດສິນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: 2 ກະສັດ 5

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: 2 ກະສັດ 5

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າປົວນາຍພົນຜູ້ເຮັດຜິດ ແລະລົງໂທດຜູ້ຮັບໃຊ້ຫລອກລວງ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ການອວດຕົວເປັນອຸປະສັກບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາປະສົບກັບການໄຖ່ແລະຊ່ວຍໃຫ້ປອດພັຍໄດ້ແນວໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະຊ່ວຍໃຫ້ກວດເບິ່ງຕົນເອງວ່າການອວດຕົວເປັນອຸປະສັກບໍ່ໃຫ້ຕົນເອງປະສົບກັບການໄຖ່ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ປອດພັຍຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ນາຍພົນທະຫານຈາກປະເທດຊີເຣັງໄດ້ມາຫາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອລີຊາ ແລະກໍໄດ້ຮັບການປົວພະຍາດຂີ້ຫູດຫາຍດີຢ່າງອັດສະຈັນ. ແຕ່ເຫັນວ່າຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເອລີຊາມີໃຈຈອງຫອງຢາກໄດ້ສິ່ງຂອງ ທັງທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ຍອມຮັບເອົາຄຳປົວແຕ່ປະການໃດ. ຕໍ່ມາຜູ້ຮັບໃຊ້ຂອງເອລີຊາຖືກລົງໂທດຄືກາຍເປັນຄົນຂີ້ຫູດ.

ເລີ້ມແຕ່ພວກເຮົາຮຽນປາກໄດ້ ພວກເຮົາມັກຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວໂດຍກ່າວວ່າ, “ໂອຂ້ອຍລືມ ຫລື ບໍ່ແມ່ນວຽກຂ້ອຍ.” ນັກປາດຄົນນຶ່ງໄດ້ກ່າວວ່າ, “ຜູ້ໃດມັກຊອກຫາຂໍ້ແກ້ຕົວເກ່ງ ຜູ້ນັ້ນອາດເກ່ງທາງອື່ນດ້ວຍ.” ຕາມປົກກະຕິແລ້ວຂໍ້ແກ້ຕົວນັ້ນມາຈາກຈິດໃຈຈອງຫອງອວດຕົວວ່າຕົນເອງເປັນຄົນດີເລີດ ບໍ່ຍອມວ່າຕົນເອງມີຄວາມອ່ອນແອ. ຖ້າເຮັດຜິດກໍມັກເວົ້າວ່າເປັນສິ່ງເກີນຄວາມສາມາດທີ່ຕົນເອງຊ່ວຍໄດ້.

ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ 2 ກະສັດ ບົດ 5 ມີສອງເລື່ອງກ່າວເຖິງສອງຄົນທີ່ມີຈິດໃຈອວດຕົວ ຄົນນຶ່ງຖ້າເບິ່ງຕາມສາຍຕາຄົນອື່ນແລ້ວເປັນໜ້າຍິກຍ້ອງ. ອີກຄົນນຶ່ງບໍ່ເປັນຄົນທີ່ສັງຄົມນິຍົມຊົມຊອບແຕ່ປະກາດໃດ ທີ່ສຸດຜູ້ທີ່ນຶ່ງໄດ້ເອົາຊະນະຕໍ່ການອວດຕົວໄດ້ເລີຍຖືກປົວໃຫ້ດີພະຍາດ ຜູ້ທີ່ສອງມີໃຈຈອງຫອງເລີຍຖືກລົງໂທດ. ບົດຮຽນນີ້ສອນພວກເຮົາໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງໃນສອງຄົນນີ້ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເອົາມາປະກອບໃຊ້ເອົາຊະນະການອວດຕົວຈອງຫອງນັ້ນ.

1. ບັນຫາຂອງນາອາມານ: (2 ກສດ 5:1-7)

ໃນຕອນນັ້ນ ນາອາມານເປັນຕົວຢ່າງດີຕໍ່ຊາຍສະກັນໃນປະເທດຊີເຣັງ ລາວເປັນຜູ້ບັນຊາກອງທະຫານທີ່ກະສັດຊອບພຣະທັຍ ຂໍ້ທີ 1 ໄດ້ກ່າວວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມສຳເລັດໃຫ້ທະຫານຜູ້ຍັງບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນອົງພຣະອົງ. ເຖິງແມ່ນວ່ານາອາມານອາດຍອມຮັບຫລືບໍ່ຮັບວ່າຕົນເອງເຊື່ອຫລືບໍ່ເຊື່ອ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ທຳງານພາຍໃນຊີວິດຂອງລາວຕລອດມາ.

ນາອາມານໄດ້ເປັນຜູ້ນຳທະຫານ ແຕ່ລາວມີຄວາມທຸກດ້ານຮ່າງກາຍເພາະຕົນເອງສັງຄົມລັງກຽດເພາະເປັນພະຍາດຂີ້ທູດ ແຕ່ເຫັນວ່າລາວບໍ່ຍອມແພ້ໃນຊີວິດ. ໃນສັມຍນັ້ນຖືວ່າພະຍາດຂີ້ທູດແມ່ນການລົງໂທດຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະເຮັດໃຫ້ຜູ້ນັ້ນກາຍເປັນຄົນບໍ່ສະອາດ. ຄົນອື່ນໆພາກັນບໍ່ຍອມເຂົ້າໄປໃກ້ຫລືຈັບມືນຳ.

ນາອາມານພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມສາມາດໃຫ້ເປັນນັກຍິງທະນູເກ່ງທີ່ເອົາຊະນະກະສັດ ອາຮາບ ອີງຕາມປະວັດສາດ (1 ກະສັດ 22:34). ອາດແມ່ນຕອນສັມຍສົງຄາມນັ້ນພວກທະຫານຊີເຣັງໄດ້ຈັບເອົາຍິງສາວອິສຣາເອັນຜູ້ກາຍເປັນຄົນຮັບໃຊ້ຂອງພັລຍານາອາມານ ແລະໃນທີ່ສຸດນາໄດ້ກາຍເປັນຜູ້ສຳຄັນໃນປະວັດໃນຊີວິດຂອງນາອາມານ.

ນາອາມານເປັນຜູ້ນຳສູງສຸດໃນກອງທັບແລະເປັນຜູ້ກະສັດຊອບພຣະທັຍ ແນ່ນອນລາວອາດໄດ້ຮັບການປົ່ນປົວຈາກໝໍແລະຍາດີທີ່ສຸດໃນປະເທດ ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ມີອັນໃດປົວລາວໄດ້. ຕໍ່ມາຍິງຄົນໃຊ້ຄົນອິສຣາເອັນໄດ້ບອກພັລຍາຂອງນາອາມານວ່າ ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມໃນປະເທດອິສຣາເອັນຄົນນຶ່ງສາມາດປົວນາໄດ້. ມີຄຳຖາມວ່າເປັນຫຍັງຍິງສາວອິສຣາເອັນໄດ້ຮູ້ຈັກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອລີຊາ ແລະເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ນາອາມານຈຶ່ງຖືເອົາຄຳເວົ້າຂອງຍິງຄົນໃຊ້ ທັງໆທີ່ລາວໄດ້ເອົາຊັຍຊະນະໃນດິນແທນທີ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັຍຢູ່ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມຄົນນັ້ນຈະປົວພະຍາດຂອງລາວໄດ້ແນວໃດ.

ຢ່າງໃດກໍຕາມ ນາອາມານໄດ້ຍອມວ່າອາດເປັນໄປໄດ້, ລາວເລີ້ມສະແດງຄວາມອວດຕົວຢ່າງບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ນຶ່ງ, ລາວໄດ້ເອົາເງິນຄຳແລະສິ່ງຂອງເຕັມຣົດມາ (ຕີຣາຄາໃນວັນນີ້ອາດເປັນລ້ານໂດລາ) ເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມຮັ່ງມີ ແລະຄິດວ່າຕົນເອງອາດຊື້ເອົາການປົວພະຍາດໄດ້. ສອງ, ນາອາມານໄດ້ເຂົ້າໄປຂໍອະນຸຍາດຈາກກະສັດໃນເມື່ອຍິງໃຊ້ວ່າ ໃນປະເທດອິສຣາເອັນມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມສາມາດປົວພະຍາດຂີ້ທູດໄດ້. ໃນຕອນນີ້ຊື່ກະສັດບໍ່ໄດ້ກ່າວ ແຕ່ເຊື່ອວ່າແມ່ນ ເຢໂຮຣາມ ເປັນເຈົ້າຊີວິດຂອງພວກຊີເຣັງ.

2. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ໄດ້ແກ້ບັນຫາຂອງນາອາມານ: (2 ກສດ 5:8-14)

ໃນເມື່ອຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຮູ້ວ່າການທີ່ນາອາມານມາຫານັ້ນເພິ່ນບໍ່ດີໃຈ ເອລີຊາບໍ່ໄດ້ໄປຮັບເພິ່ນ ແຕ່ໄດ້ສົ່ງຄົນໃຊ້ໄປພົບນາອາມານ ແລະບອກໃຫ້ລາວໄປລ້າງທີ່ແມ່ນນ້ຳຢໍແດນເຈັດເທື່ອ. ການທີ່ຜູ້ປະກາດພຣະທັມບໍ່ໄດ້ຕອນຮັບ ແລະໃຫ້ຄົນໃຊ້ໄປຮັບນີ້ເຮັດໃຫ້ນາອາມານເສັງໜ້າ ເພາະນາອາມານເປັນຜູ້ນຳຄົນເກ່ງກ້າຜູ້ເອົາຊະນະກຸງເຢຣູຊາເລັມມາແລ້ວ ແລະໃຜໆກໍຮູ້ຈັກດີ.

ນາອາມານຄິດວ່າຈະມີຄົນມາຕ້ອນຮັບ ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈະໄດ້ທຳການອັສຈັນດ້ວຍພິທີພິເສດຕ່າງໆ, ແຕ່ບອກໃຫ້ໄປລ້າງທີ່ແມ່ນນ້ຳຢໍແດນທີ່ເບື້ອນ. ຖ້ານ້ຳເບື້ອນປົວໄດ້ ນາອາມານອາດລົງໄປໃນນ້ຳອາບານາ ແລະຟາປາທີ່ປະເທດຊີເຣັງກໍດີກ່າວເພາະສະອາດດີ. ນາອາມານອາດມີນິສັຍແລະຄວາມຄິດທີ່ຈອງຫອງອັນນີ້ບັງຄັບຈິດໃຈ, ນາອາມານບໍ່ເຮັດຕາມຄຳບອກຂອງຄົນໃຊ້ຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແຕ່ໄດ້ກັບບ້ານໄປລ້າງຢ່າງໜ້າເສັງດາຍ.

ມີຄົນໃຊ້ອີກຄົນນຶ່ງຂອງນາອາມານໄດ້ກ່າວຕໍ່ລາວວ່າ ໄປລ້າງເຈັດເທື່ອໃນແມ່ນ້ຳຢໍແດນເປັນການງ່າຍໃຫ້ລອງເຮັດຕາມຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາສິ່ງ ບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍ. ຂໍ້ 14 ນາອາມານໄດ້ເຮັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງຄົນໃຊ້ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ເຫັນວ່ານາອາມານຫາຍຈາກພະຍາດຂີ້ທູດດ້ວຍໄປອາບນ້ຳຄັ້ງທີເຈັດ ຖ້າລາວຢຸດເຊົາໄປອາບນ້ຳຄັ້ງທີຫລາວຄົງເປັນຂີ້ທູດຕາມເຄີຍ. ນາອາມານໄດ້ຍອມເອົາຄວາມຈອງຫອງ

ຖິ້ມອອກໄປ ແລະຍອມເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມດ້ວຍການລົງໄປອາບນ້ຳທີ່ລາວເຫັນວ່າບໍ່ສະອາດທັງເຈັດເທື່ອຈົງເຫັນຜົນ ຄວາມຈິງມີຢູ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປົວລາວກ່ອນລາວໄປພົບຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຜູ້ປະກາດເປັນຜູ້ຮ່ວມງານ ເປັນຄົນບອກສອນ.

3. ນາອາມານໄດ້ຕອບສນອງ: (2 ກສດ5:15-18)

ເວລານາອາມານໄດ້ຮັບການປົວໃຫ້ດີພະຍາດຂີ້ທູດແລ້ວ ລາວຍັງມີຄວາມຄິດວ່າຕົນເອງສາມາດຊີ້ເອົາການປົວນັ້ນໄດ້ ຄືລາວເອົາເງິນແລະສິ່ງຂອງທີ່ນຳມາຈາກປະເທດຊີເຮັງໄປໃຫ້ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາ ແຕ່ຖືກປະຕິເສດ ຄົນທັງຫລາຍອາດມີຄຳຖາມວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຈຶ່ງບໍ່ຍອມຮັບເອົາຂອງຂວັນຢ່າງຫລວງຫລາຍປານນັ້ນ. ພຣະຄັມພິບໍ່ໄດ້ກ່າວ ແຕ່ໃນຂໍ້ 16 ເພິ່ນຢາກບອກໃຫ້ເຫັນພຣະເຈົ້າ ແລະເພິ່ນເຊື່ອວ່າບໍ່ຄວນເອົາຄຳຈ້າງຂອງການອັດສະຈັນຂອງພຣະເຈົ້າ ເງິນຊີ້ເອົາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເຮັດບໍ່ໄດ້.

ນາອາມານບໍ່ພຽງໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າຕົນເອງດີພະຍາດຂີ້ທູດ ແລະຍັງຮັບຮູ້ພຣະເຈົ້າອົງທ່ຽງແທ້ (ຂໍ້ 15), ຂໍ້ 17-18 ໄດ້ບອກເຖິງທີ່ລາວໄດ້ຖວາຍຕົນເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອັນ. ຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ບອກໃຫ້ເອົາສິ່ງຂອງທີ່ຕົນເອົາມາເພື່ອຈ່າຍຄ່າປົວນັ້ນຄືນໄປຍັງບ້ານເມືອງຂອງຕົນເອງ ເພາະໃນສະໄໝນັ້ນສິ່ງທີ່ເອົາມາຈາກດິນເປັນຂອງພຣະປະຈຳປະເທດ. ນາອາມານໄດ້ຮັບການໃຫ້ອະພິຍກ່ອນມີການກະທຳສິ່ງນີ້ມັນອາດເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຂົ້າມາເຊື່ອໃໝ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈໃນພຣະເຈົ້າຂອງພວກອິສຣາເອັນ.

4. ບັນຫາຂອງເກຣາຊີ ແລະຖືກລົງໂທດ: (2 ກສດ 5:19-27)

ຄົນໃຊ້ຄົນນຶ່ງຜູ້ມີຊື່ວ່າ ເກຣາຊີບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເປັນຫຍັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມເອລີຊາປະຕິເສດບໍ່ຮັບເອົາຂອງມີຄ່າອັນຫລວງຫລາຍ ບາງຄັ້ງຄົນໃຊ້ອາດມີຄວາມຄິດອວດຕົວ ແລະບໍ່ມັກພວກຊີເຮັງຜູ້ເອົາຊະນະອິສຣາເອັນໃນສົງຄາມຄັ້ງກ່ອນ. ແນວໃດກໍຕາມເກຣາຊີໄດ້ໄປຕິດຕາມ ນາອາມານໂດຍບອກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ໃຊ້ຕົນເອງມາເອົາສິ່ງຂອງບາງຢ່າງທີ່ລາວເຄີຍມອບໃຫ້ນັ້ນ. ຄົນໃຊ້ໄດ້ບອກວ່າຜູ້ປະກາດພຣະທັມຢາກຊ່ອຍລູກຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມຜູ້ໜຸ່ນອື່ນໆໃນປະເທດເອຟຣາອິມ.

ນາອາມານມີຈິດໃຈກ້ວາງຂວາງດີ ລາວໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງໃຫ້ເກຣາຊີເກີນການຂໍຈາກເກຣາຊີ ແລະເກຣາຊີໄດ້ເອົາສິ່ງຂອງນັ້ນໄປເຊື່ອງໄວ້ໃນເຮືອນຂອງຕົນ. ຕໍ່ມາຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອລີຊາໄດ້ຖາມ ເກຣາຊີວ່າຕົນໄປໃສ່ມາຫາຍໄປໝົດມີ ລາວກໍຕົວະແກ້ຕົວ ແລະຜູ້ປະກາດພຣະທັມໄດ້ຮູ້ຈິດໃຈຈອງຫອງຂອງເກຣາຊີວ່າລາວຢາກເປັນຄົນຮັ່ງມີເລີຍຖືກລົງໂທດກາຍເປັນຄົນຂີ້ທູດທັງຕະກູນ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ທັງສອງຄົນຜູ້ບັງຄັບບັນຊານາຍທະຫານຄື ນາອາມານ ແລະຄົນໃຊ້ຂອງຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ເອລີຊາຍ່ອມມີບັນຫາຄືກັນ ຈອງຫອງ ຫລືອວດຕົວ. ນາອາມານຖືວ່າຕົນເອງເປັນຜູ້ຢູ່ໃນຕໍ່ແໜ່ງສູງ ແລະເປັນຜູ້ທີ່ກະສັດໄວ້ວາງໃຈ. ສ່ວນ ເກຣາຊີນັ້ນມີຄວາມຮູ້ສຶກຢາກມີອຳນາດເໝືອພວກສັດຕູ. ພວກເຮົາອາດມີຄວາມຄິດຢ່າງນັ້ນຕໍ່ສັດຕູ ຢາກໃຫ້ພວກສັດຕູຍອມຕໍ່ຕົນເອງ.

ເຫັນວ່າທັງສອງຄົນມີຈິດໃຈຈອງທອງແຕກຕ່າງກັນ. ນາອາມານລັ່ງເລໃຈໃນການເຮັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງ ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ສ່ວນເກຣາຊີໄດ້ຍອມໃຫ້ຄວາມຈອງທອງມາປົກຄອງໃນຈິດໃຈ ແລະເອົາປຽບຕໍ່ຄົນ ອື່ນ. ນາອາມານໄດ້ຮັບການປົວພະຍາດໃຫ້ດີແລະພົບກັບພຣະເຈົ້າອີງທ່ຽງແທ້ ເກຣາຊີໄດ້ພົບກັບການຖືກ ໂທດ. ປະວັດເຮືອງນີ້ເປັນບົດຮຽນສອນພວກເຮົາໃຫ້ຮູ້ຈັກ ແລະເພື່ອເອົາຊະນະຕໍ່ຈິດໃຈຈອງທອງອວດຕົວ ໃຫ້ກາຍເປັນຄົນຖ່ອມຕົວເພື່ອຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນຈາກພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ຄືຍມີຄົນເຮັດໃຫ້ທ່ານບໍ່ສະບາຍໃຈຕອນໃໝ່ນີ້ມີບໍ່? ທ່ານໄດ້ເຮັດແນວໃດ?
2. ພຣະເຈົ້າຄືຍບອກທ່ານໃຫ້ເຮັດສິ່ງທີ່ທ່ານບໍ່ຢາກເຮັດນັ້ນມີບໍ່? ເປັນແນວໃດຕໍ່ມາ?
3. ທ່ານໄດ້ຈັດການກັບຄວາມອວດຕົວ ຫລືຈອງທອງແນວໃດ?
4. ອັນໃດແມ່ນພະຍາດຂີ້ຫຼຸດໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 5

ຜູ້ລ້ຽງທີ່ແຂງແຮງ

- ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ເພງສັຣເສີນ 23
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:** ເພງສັຣເສີນ 23
- ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ພຣະເຈົ້າສັນຍາຈະປົກປ້ອງຮັກສາ ແລະປະທານສິ່ງຕ່າງໆໃຫ້ພວກເຮົາ.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ພຣະເຈົ້າບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ລ້ຽງແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້:** ເພື່ອຈະໄດ້ຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ບອກໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນພຣະອົງເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງຕົນເອງແທ້.

ຄຳນຳ

ກະສັດດາວິດໄດ້ບອກເຖິງຄວາມຈິງໃນບົດຮຽນວັນນີ້ ແລະນັກປະພັນຄົນອື່ນກໍເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ເປີດເຜີຍພຣະອົງໃຫ້ມະນຸດຮູ້ (ພສສ 113:5) ແລະຍັງກ່າວເຖິງຄວາມບໍ່ຮູ້ສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ (ພສສ 99:3), ໃນເພງສັຣເສີນ 23 ກະສັດດາວິດຍັງກ່າວເຖິງການສະຖິດຂອງພຣະອົງໃນສິ່ງຊົງສ້າງຂຶ້ນ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ຕາມບ່ອນຕ່າງໆ ແຕ່ພຣະອົງໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາ. ກະສັດດາວິດໄດ້ຍົກເອົາພາບສອງຢ່າງຂຶ້ນມາປະກອບໃຊ້ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ກັບພວກເຮົາ: ເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ຮັກສາແລະເປັນຜູ້ຕ້ອນຮັບແຂກທີ່ປະທານຂອງດີໃຫ້.

ໃຫ້ເບິ່ງຂໍ້ 1 ກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າ, “ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີຂອງຂ້ານ້ອຍ...” ຄຳເວົ້າຢ່າງນີ້ອອກມາຈາກປະສົບການຂອງເພິ່ນເອງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ດາວິດບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ຈັກເຮືອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຮູ້ຈັກເປັນທາງສ່ວນຕົວແລະໄກ້ຊິດ. ເພິ່ນໄດ້ປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງຕົນເອງ ເຫັນວ່າພຣະອົງເປັນຜູ້ຮັກສາໃຫ້ປອດພັຍ ແລະປະທານສິ່ງທີ່ດີໃຫ້ອີກດ້ວຍ.

1. ຜູ້ລ້ຽງປົກປ້ອງແລະຄຸ້ມຄອງ: (ພສສ 23:1-4)

ຄົນສ່ວນຫລາຍຮູ້ຈັກຕອນຕົ້ນຂອງປື້ມເພງສັຣເສີນບົດນີ້ດີ; ສິດຍາພິບານໃນຫລາຍສັດຕະວັດມາແລ້ວໄດ້ໃຊ້ພາບຂອງພຣະເຈົ້າໃນບົດນີ້ເພື່ອໝູນໃຈຜູ້ໝົດຄວາມຫວັງ ເພາະຊີວິດເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາຕ່າງໆປະການ. ຂໍ້ 1 ນີ້ມີເດັກນ້ອຍໄປໂຮງຮຽນວັນອາທິດໄດ້ອະທິບາຍວ່າ, “ພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ລ້ຽງຂອງຂ້ານ້ອຍ ນັ້ນເປັນສິ່ງດຽວທີ່ຕ້ອງການ.”

ຜູ້ລ້ຽງແກະໃນສະໄໝເດີມໄດ້ເລີ່ມເຮັດວຽກແຕ່ 5:00 ໂມງເຊົ້າ ແລະກ່ອນ 10:00 ໂມງເຊົ້າກ່ອນແສງຕາເວັນຮ້ອນສິ່ງແສງມານັ້ນ ແກະທັງຫລາຍພາກັນເມື່ອຍແລະຫິວແລ້ວ. ຕາມປົກກະຕິແກະຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳຕອນເວລາມັນຮ້ອນ ຜູ້ລ້ຽງແກະຈຳເປັນຕ້ອງໃຫ້ແກະນອນພັກຜ່ອນກ່ອນ ແລະເວລາຝູງແກະນອນຢູ່ນັ້ນພວກເຂົາຈະບໍ່ກິນຫຍ້າ. ແກະຈະບໍ່ດື່ມນ້ຳໄຫລເພາະຄວາມຢ້ານ ນັກປະພັນເພງສັຣເສີນ 23 ຈຶ່ງກ່າວເຖິງນ້ຳທີ່ສັງດ

ອາດເປັນເພາະຜູ້ລ້ຽງແກະຕ້ອງເຮັດອັນໃດອັນນຶ່ງເຮັດໃຫ້ນ້ຳສັງດຢູ່. ຜູ້ລ້ຽງແກະຜູ້ຮັກຝູງແກະເຮັດທຸກສິ່ງຢ່າງເພື່ອຊ່ອຍໃຫ້ແກະຢູ່ດີກິນແຊບ. ດັ່ງນັ້ນ, ນີ້ຈຶ່ງເປັນພາບຂອງຜູ້ລ້ຽງທີ່ຮັກສາເບິ່ງແຍງແກະໃຫ້ໄດ້ຮັບຄວາມປອດພັຍ. (23:2).

ທຸກໆຊົ່ວໂມງຜູ້ລ້ຽງແກະໄດ້ພາລູກແກະຍ້າຍໄປເລື້ອຍໆເພາະອາກາດຮ້ອນ ຫຍ້າຫລືອາກາດແລະກຳໜົດໄປ. ດັ່ງນັ້ນຄົນລ້ຽງຕ້ອງນຳພາແກະໄປຫາທີ່ຫຍ້າທີ່ຂຽວສົດເພາະແກະບໍ່ສາມາດຊ່ອຍຕົວເອງໄດ້. ໃນເພງສັດເສີນບົດ 23 ໄດ້ກ່າວເຖິງການຮັບຜິດຊອບທີ່ດີຂອງຄົນລ້ຽງແກະ ຄົນນຳພາແກະໄປຫາບ່ອນດີທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຫຍ້າຂຽວສົດ. ປໂຍກທີ່ກ່າວວ່າ “ຕາມທີ່ພຣະອົງສັນຍາໄວ້” ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າຜູ້ລ້ຽງເປັນຫ່ວງຕໍ່ຝູງແກະແລະຊື່ສຽງທີ່ດີຂອງຕົນເອງ. ຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີໄດ້ນຳພາຝູງແກະໄປຕາມທາງ ແລະບໍ່ໃຫ້ໂຕໃດເສັງໄປ (23:3).

ຫລາຍເທື່ອມີລູກແກະທ່ຽວໄປໃນທາງອັນກັນດານ ແລະອອກໄປຈາກທາງ ມີຫລາຍເທື່ອພວກສັດຮ້າຍປອງກິນ. ກະສັດດາວິດໄດ້ມີປະສົບການໃນເຮືອງລ້ຽງແກະໃນບ່ອນຫຍ້າຂຽວສົດແລະນ້ຳສັງດ ແລະໄດ້ປະເຊີນກັບພັຍອັນຕະລາຍ ໃນເວລາຢ່າງນັ້ນຜູ້ລ້ຽງແກະໄດ້ໃຊ້ໄມ້ເທົ້າຕໍ່ສູ້ກັບສັດຮ້າຍ, ໃຊ້ໄມ້ເທົ້າຊ່ອຍເກາະເອົາສັດທີ່ຕົກລົງໃນເຫວ. ຜູ້ລ້ຽງແກະຮັກສາເບິ່ງແຍງຝູງແກະຕລອດ ເພື່ອໃຫ້ແກະພົ້ນຈາກພັຍອັນຕະລາຍຕ່າງໆ (23:4)

ນັກປະພັນຈຶ່ງໄດ້ຍົກເອົາຄວາມສັມພັນຂອງຜູ້ລ້ຽງແກະແລະຝູງແກະຂຶ້ນມາເປັນສິ່ງປຽບທຽບເຖິງເຮືອງລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ ກະສັດດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດກັບປະຊາກອນຂອງພຣະອົງເໝືອນກັບຜູ້ລ້ຽງໄດ້ເຮັດຕໍ່ຝູງແກະ ພຣະອົງຈະນຳພວກເຮົາໄປຫາບ່ອນມີອາຫານການກິນ ແລະໃຫ້ພັກຜ່ອນ. ພຣະອົງຈະຍ່າງໄປນຳເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຕົກໄປຈາກທາງອັນຖືກຕ້ອງ ແລະປົກປ້ອງຮັກສາໃຫ້ພົ້ນຈາກພັຍອັນຕະລາຍຕ່າງໆ.

ພວກເຮົາຕ້ອງການເພີ່ມກຳລັງ ເພາະພວກເຮົາເຮັດວຽກຫັກ ເໝືອນກັບໂມງຫັນລານຈຳເປັນຕ້ອງຫັນແຕ່ລະວັນ. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາຕ້ອງການເພີ່ມກຳລັງເພາະພວກເຮົາໄດ້ປະຈືນພັຍກັບຄວາມຜິດຫວັງ ນ້ອຍເນື້ອຕຳໃຈ ແລະໂດດດ່ຽວດຽວດາຍ. ຄວາມຮູ້ສຶກຜິດໃນຊີວິດອາດເປັນສິ່ງເຮັດໃຫ້ໝົດກຳລັງໃຈ. ເພງສັດເສີນ 23 ໄດ້ໝູນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ມີກຳລັງໃຈຕໍ່ສູ້ກັບຄວາມລຳບາກນາໆປະການໄດ້ໃນຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າອາດເຂົ້າມາໃນຊີວິດແລະປະທານກຳລັງໃໝ່ໃຫ້ພວກເຮົາ.

2. ເຈົ້າພາບຜູ້ຈັດແຈງຂອງດີໃຫ້ພວກເຮົາ: (ພສສ 23:5-6)

ກະສັດດາວິດໃຊ້ສິ່ງປຽບທຽບໃນຂໍ້ 5 ຄືພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ລ້ຽງດູໃຫ້ອີ່ມໜ້າສຳຮານ. ໃນສັມຍບູຮານທົດຕາເວັກອອກກາງ ເວລາມີແຂກມາພັກບ້ານເຈົ້າພາບໄດ້ຕອນຮັບດ້ວຍການລ້າງຕີນ ແລະຈັດໃຫ້ມີອາຫານການກິນຢ່າງສົມບູນ ໃນສັມຍທຸກວັນນີ້ ເມື່ອເວົ້າເຖິງຈອກເຕັມແລະລົ້ນຢູ່ໝາຍເຖິງຈັດແຈງສະບຽງອາຫານຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ໃນຂໍ້ 6 ຂໍ້ສຸດທ້າຍໄດ້ກ່າວເຖິງເຈົ້າພາບຜູ້ຈັດຫາຢ່າງດີ ຜູ້ທີ່ເປັນແຂກມາກິນອາຫານນຳກາຍເປັນໄທເຮືອນແລະເຂົາຈະຢູ່ໃນພຣະວິຫານຂອງພຣະເຈົ້າຕລອດໄປ. ໝາຍຄວາມວ່າເຈົ້າພາບຜູ້ຈັດແຈງຫາໃຫ້ນີ້ອາດຈະຈັດຢ່າງນີ້ຄັ້ງດຽວໃນຊີວິດອາດກໍເປັນໄດ້. ພຣະເຈົ້າເປັນເຈົ້າພາບຜູ້ຈັດແຈງໃຫ້ພວກເຮົາມີອາຫານ, ບ່ອນຢູ່, ແລະປົກປ້ອງຮັກສາຕາມຄວາມຕ້ອງການຂອງພວກເຮົາ.

ບົດຮຽນນີ້ໄດ້ສອນພວກເຮົາເຖິງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າພຣະອົງເປັນຫ່ວງໃຍນຳພວກເຮົາແຕ່ລະວັນ ບໍ່ໃຫ້ເປັນຄົນໝົດຫວັງໃນຊີວິດ ໃຫ້ຮູ້ວ່າຄວາມທຸກລຳບາກທີ່ພວກເຮົາປະເຊີນນັ້ນພຣະເຈົ້າຮູ້ຈັກ ແລະພຣະອົງຢູ່ຄຽງຂ້າງສະເມີ. ເຫັນວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບພຣະພອນຫລາຍແລ້ວຖ້າຍັງມີລົມຫັນໃຈ ໃຫ້ເບິ່ງໃນສິ່ງທີ່ພວກເຮົາມີບໍ່ໃຫ້ທຽບຕົນເອງກັບຄົນອື່ນເຊັ່ນ: ພວກເຮົາມີຊີວິດຢູ່, ມີເພື່ອນຜູງ, ມີໂອກາດອ້ອນວອນອະທິຖານ ແລະຍັງມີໂອກາດຮັບໃຊ້. ໃຫ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກເໝືອນກັບກະສັດດາວິດ ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າໃນຕຳມກາງສັດຕູທັງຫລາຍຢູ່ອ້ອມຂ້າງ ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ ແລະເພິ່ນໄດ້ຮັບຂອງດີເຕັມແລະລົ້ນຢູ່ສະເມີ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເຮືອງທີ່ຍົກເອົາມາເປັນຕົວຢ່າງຄື: ຜູ້ລ້ຽງແກະທີ່ດີ ແລະເຈົ້າພາບທີ່ດີໄດ້ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ເລີ້ມຕົ້ນມາພຣະເຈົ້າໄດ້ມີພາກສ່ວນໃນຊີວິດຂອງມະນຸດເຮົາ ພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມພວກເຮົາເວລາພວກເຮົາຕ້ອງການພຣະອົງ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ພຣະອົງເປັນບ່ອນລີ້ພັຍ ແລະເປັນກຳລັງເພື່ອຊ່ອຍເຫລືອໃນຍາມຂັດສົນ. (ພສສ 46:1). ພຣະເຈົ້າຈະບໍ່ປະຖິ້ມພວກເຮົາກ່ອນພາຣະຂອງພຣະອົງສຳເຣັດລົງ. ເຫັນວ່າພຣະອົງໄດ້ເຮັດໃຫ້ສິ່ງຈຳເປັນທີ່ເຮົາຕ້ອງການທຸກຢ່າງເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ... ຈາກຊັບອັນຮຸ່ນເຮືອງຂອງພຣະອົງໃນພຣະເຢຊູຄຣິດ. (ຟລປ 4:19)

ເຮືອງນີ້ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍພວກເຮົາຢ່າງໃດ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະອົງບໍ່ໄດ້ປະທານໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ເຮົາຕ້ອງການຕາມໃຈ ແຕ່ພຣະອົງປະທານທຸກສິ່ງທີ່ຈຳເປັນໃຫ້ພວກເຮົາຕາມທີ່ພຣະອົງເຫັນຊອບ ເໝືອນກັບຜູ້ລ້ຽງໄດ້ຈັດຫາໃຫ້ຜູງແກະສິ່ງທີ່ເປັນປະໂຫຍດ. ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ແຍກພວກເຮົາອອກຈາກບັນຫາ ແຕ່ພຣະອົງປະທານກຳລັງໃຫ້ເມື່ອພົບກັບຄວາມລຳບາກ. ນັກປະພັນເພງສັຣເສິນນີ້ໄດ້ກ່າວກົງກັນຂ້າມກັບການເທສນາຈາກຫລາຍຄົນກ່າວວ່າຖ້າເປັນຄຣິສຕຽນແລ້ວຈະຮັ່ງມີເປັນດີ ບໍ່ເຈັບບໍ່ໄຂ້. ເພງສັຣເສິນ 23 ນີ້ໄດ້ໝູນໃຈຜູ້ທີ່ເຊື່ອເວລາພົບກັບຄວາມທຸກລຳບາກເພື່ອຈະຕໍ່ສູ້ດ້ວຍພລັງຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມ:

1. ກະສັດດາວິດມີປະສົບການແນວໃດຈຶ່ງໄດ້ຍົກເອົາເຮືອງຄົນລ້ຽງແກະມາກ່າວເຖິງການປົກປ້ອງຮັກສາຈາກພຣະເຈົ້າ?
2. ມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນແນວໃດທີ່ຮູ້ເຮືອງຂອງອົງພຣະເຢຊູ ແລະຮູ້ຈັກອົງພຣະເຢຊູ?
3. ໃນທຸກວັນນີ້ເຮືອງທີ່ກະສັດດາວິດໃຊ້ຄືຜູ້ລ້ຽງທີ່ດີ ແລະເຈົ້າພາບຕ້ອນຮັບທີ່ດີ ຈະຊ່ອຍໃຫ້ຄົນເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະເຈົ້າແນວໃດ?
4. ທ່ານຍັງຈື່ຈຳບໍ່ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມລຳບາກໃນຊີວິດຂອງທ່ານ?
5. ຖ້າມີຄົນໃດກຳລັງຢູ່ໃນຊີວິດມືດມົນທ່ານຈະໄດ້ໝູນໃຈຄົນນັ້ນໄດ້ຢ່າງໃດຈາກຄຳສອນຕອນນີ້?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 6

ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນໃນຍາມລຳບາກ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເພງສັດເສີນ 27

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເພງສັດເສີນ 27

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໃຫ້ພວກເຮົາພົ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າສະຖິດຢູ່ກັບພວກເຮົາໃນວັນລຳບາກ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະໄດ້ເພິ່ງພຣະເຈົ້າແນວໃດໃນວັນລຳບາກ?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ຕົນເອງຮູ້ຈັກວິທີເພິ່ງພຣະເຈົ້າໃນວັນລຳບາກ.

ຄຳນຳ

ກະສັດດາວິດໄດ້ປະສົບກັບຄວາມລຳບາກ ແຕ່ເພິ່ນພົ້ນໃຈເຖິງການສະຖິດນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າເພາະເພິ່ນໄດ້ມີປະສົບການໃກ້ຊິດກັບພຣະເຈົ້າ.

ມີທ່ານໝໍ້ປົວແຂ້ວຄົນນຶ່ງໄດ້ເອົາໝາຂອງຕົນເອງໄປຮັດອາລັສກາເພື່ອຈະໄປແລ່ນແກ່ກວຽນຕາມຫິມະ ແຕ່ເພິ່ນໄດ້ພົບກັບຄວາມລຳບາກເພາະກວຽນທີ່ໝາແກ່ນັ້ນໄດ້ຕົກໄປໃນຄອງເລິກ ແລະໝາກໍໄດ້ພາກັນໜີໄປ ທີ່ສຸດກໍເຫັນໝີ່ໃຫຍ່ເຂົ້າມາກິນ ເພິ່ນຈຶ່ງແລ່ນໜີແລະໄດ້ຕົກໄປໃນນ້ຳແຂງທີ່ປົກໜ້າແມ່ນ້ຳ. ເພິ່ນພະຍາຍາມເອົາຕົວລອດ ແລະໄດ້ໂທຣະສັບ 911 ແຕ່ເຫັນວ່າມີສຽງຈາກຄອມພິວເຕີຕອບມາວ່າ, “ທ່ານຢູ່ນອກສັນຍານ ຮັບບໍ່ໄດ້ ທ່ານຕ້ອງເສັງເງິນເພີ່ມຈາກລາຍການໂທທີ່ທ່ານມີ ແລະໃຫ້ໂທຄືນມາຕິດຕໍ່ໃນເວລາໂມງເຮັດການ.” ເພິ່ນເລີຍໝົດຫວັງເພາະຕົນເອງກຳລັງຢູ່ໃນສະພາບອັນຕະຫຼາຍ. ໃນປຶ້ມໂຢບຈຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງຊີວິດວ່າ, “ມີເວລາໜ້ອຍ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍບັນຫາ.” (ໂຢບ 14:1).

ກະສັດດາວິດໄດ້ພົບກັບບັນຫາ ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດເອົາປະສົບການນັ້ນຂຶ້ນມາກ່າວເປັນກາບກອນເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ຈັກວິທີເອົາຊະນະໄດ້. ບາງຕອນເພິ່ນໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມຈິ່ມທຸກໃນສິ່ງທີ່ຕົນເອງໄດ້ປະເຊີນ ບາງຕອນກໍເວົ້າເຖິງຄວາມທຸຂະເວດທະນາທີ່ໄປໃນຊີວິດ ແຕ່ເຫັນວ່າທຸກຕອນໄດ້ກ່າວເຖິງການຊົງສະຖິດນຳຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍາມຍາກລຳບາກ.

1. ການກ່າວປະກາດຂອງດາວິດ: (ພສສ 27:1-6)

ດາວິດໄດ້ເລີ້ມປະກາດຢ່າງພົ້ນໃຈວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ສະຖິດຢູ່ກັບຕົນເອງ ແລະຈັດຫາໃຫ້ໃນເວລາຈຳເປັນ ແລະຂັດສົນ. ເພິ່ນໄດ້ໃຊ້ສິ່ງປະກອບສາມຢ່າງເພື່ອອະທິບາຍເລື່ອງພຣະເຈົ້າ (27:1). ເພິ່ນເອີ້ນພຣະເຈົ້າວ່າເປັນ “ແສງສະວ່າງຂອງຂ້ານ້ອຍ.” ໃນພຣະຄຳພິຄວາມມິດໝາຍເຖິງບາບດ້ານຈິດວິນຍານ (ອຊຸຢ 9:2), ບັນຫາ (ຢອ 2:2), ແລະການຕາຍ (ໂຢບ 10:2). ຄວາມມິດຍັງນຳໄປເຖິງການກະທຳສິ່ງຊົ່ວ (ອຟຊ 5:11). ແຕ່ຄວາມສະວ່າງກົງກັນຂ້າມຄືໄດ້ໃຫ້ຮູ້ແຈ້ງເຫັນຈິງ, ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນພັຍ, ມີຊີວິດ, ແລະໝູນໃຈໃຫ້ຢາກມີຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປ.

ດາວິດໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າເປັນ “ຄວາມພົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ.” ໃນພຣະຄຳພີໃໝ່ຄວາມພົ້ນໝາຍເຖິງບົດອອກຈາກຄວາມຜິດບາບແລະໃຫ້ຄົນດີມີຄວາມສັມພັນໃໝ່ກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານອົງພຣະເຢຊູ. ໃນບົດຮຽນນີ້ຄວາມພົ້ນມີຄວາມໝາຍອັນກວ້າງໄກຄົບຖ້ວນຈາກພັຍອັນຕະລາຍ. ດາວິດຍັງກ່າວອີກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນ, “ຜູ້ໃຫ້ກຳລັງໃນຊີວິດ.” ພາບທີ່ໃຊ້ເປັນປ່າໃຫຍ່ດົງເລິກເຮັດໃຫ້ປອດພັຍແລະບັງເອົາໄວ້. ໃນເມື່ອເຂົ້າໃຈຢ່າງນີ້ ດາວິດກໍບໍ່ມີຄວາມຍ້ານກົວແຕ່ປະການໃດເລີຍ.

ຕອນນີ້ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງບັນຫາສະເພາະເຊັ່ນ: ມີບາງຄົນໄດ້ຊອກຫາທຳລາຍເພິ່ນ (27:2) ແລະມີກຸ່ມທະຫານຂອງພວກສັດຕູໄດ້ຕັ້ງຄ້າຍອ້ອມເພິ່ນໄວ້ (27:3). ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນເລື່ອງທີ່ເພິ່ນກ່າວມານີ້ຖ້າພວກເຮົາອ່ານປະຈຳຊີວິດຂອງເພິ່ນ. ແຕ່ເຫັນວ່າເລື່ອງທີ່ໄດ້ຈິດຈຳແລະໄດ້ບັນທຶກເອົາໄວ້ແມ່ນເລື່ອງລູກຊາຍຜູ້ມີຊື່ວ່າ ອັບຊາໂລມໄດ້ກະບົດຍາດເອົາບັນລັງຈາກຜູ້ເປັນພໍ່. ພວກເຮົາຈະຮູ້ເລື່ອງນີ້ດີຖ້າໄປອ່ານ 2 ຊາມູເອນ ບົດ 15-16.

ດາວິດມີຄວາມພົ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄວາມຍ້ານກົວຫາຍໄປ ເພາະເພິ່ນຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າໃຫຍ່ກວ່າພວກສັດຕູ. ຄວາມເຊື່ອພົ້ນຂອງດາວິດໃນພຣະເຈົ້າເພາະຍ້ອນມີຄວາມສັມພັນທີ່ດີກັບພຣະອົງ ໂດຍຜ່ານການນະມັສການ (27:4). ເພິ່ນໃຊ້ປະໂຫຍກທີ່ວ່າ, “ເຮືອນຂອງພຣະເຈົ້າ” ເປັນເຄື່ອງໝາຍບອກເຖິງບ່ອນນະມັສການ. ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສະຖານທີ່ເປັນບ່ອນຕາຍຕົວເມື່ອນະມັສການ ແຕ່ເພິ່ນມີຄວາມສັມພັນອັນຕາຍຕົວກັບພຣະເຈົ້າ ເພິ່ນຈຶ່ງຮ້ອງອອກມາວ່າ, “ເບິ່ງດູ ຄວາມງົດງາມຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.” ໃນບົດອື່ນຊຶ່ງເປັນຄົນອື່ນຂຽນມາກໍໄດ້ກ່າວຢ່າງດຽວຄືກັນ. ດາວິດກ່າວເຖິງພຣະວິຫານນັ້ນບໍ່ແມ່ນບ່ອນໂຊໂລໂມນສ້າງຂຶ້ນ ແຕ່ເພິ່ນກ່າວເຖິງພຣະວິຫານທີ່ຍັງເປັນຜ້າເຕັນ.

ດາວິດໄດ້ໃຊ້ຮູບປະກອບເພື່ອອະທິບາຍເຖິງການປົກປ້ອງຮັກ, ເປັນກຳລັງ, ແລະເຊື່ອງໄວ້ໃນເວລາລຳບາກໃນຊີວິດຂອງເພິ່ນ. (27:5). ເໝືອນກັບຜູ້ເປັນພໍ່ແມ່ຈັດຫາໃຫ້ລູກທັງຫລາຍ. ໃນທີ່ສຸດເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຍົກເພິ່ນໄວ້ທີ່ສູງ ບໍ່ໃຫ້ພວກສັດຕູຂຶ້ນໄປຫາໄດ້. ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ດາວິດມີຄວາມພົ້ນໃຈ ແລະເພິ່ນສາມາດເງິຍຫົວຂຶ້ນສູງເໜືອພວກສັດຕູ (27:6). ແຕ່ຖ້າກົມຫົວລົງເປັນເຄື່ອງສັນຍານບອກເຖິງຄວາມພ່າຍແພ້.

ສິ່ງນີ້ດາວິດກະທຳໃຫ້ຄົນອື່ນຮູ້ເຖິງເລື່ອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານະມັສການແລະສັຣເສີນ (27:6). ນະມັສການແມ່ນການສະແດງເຖິງການຂອບພຣະຄູນ. ພວກເຮົາເຊັ່ນກັນສາມາດສະແດງເຖິງການຂອບພຣະຄູນດ້ວຍການໄປຮ່ວມນະມັສການແລະຖວາຍບູຊາ. ດາວິດຍັງໄດ້ກ່າວເຖິງເລື່ອງຢ່າງນີ້ໃນບ່ອນອື່ນເຊັ່ນກັນເວລາກະສັດຊາອູນພະຍາຍາມຈະຂ້າເພິ່ນໃນບົດ 59:16 “ແຕ່ຂ້າພຣະອົງຈະຮ້ອງເພງເຖິງອະນຸພາບຂອງພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງຈະຮ້ອງເພງເຖິງຄວາມຮັກພົ້ນຄົງຂອງພຣະອົງໃນເວລາເຊົ້າ ເພາະພຣະອົງຊົງເປັນທີ່ເພິ່ງຂອງຂ້າພຣະອົງ.”

2. ຄຳອ້ອນວອນຂອງດາວິດ: (ພສສ 27:7-12)

ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມພົ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າໃນເວລາສິນທະຫາກັບພຣະອົງ ເຫັນວ່າຄວາມພົ້ນໃຈຢ່າງນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນບາດດຽວໃນບົດ 27:1-6 ດາວິດໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນຄວາມພົ້ນໃຈຕອນສຸດທ້າຍຂອງເພິ່ນໃນ

ພຣະເຈົ້າທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນຊີວິດ. ໃນບົດ 27:7-12, ດາວິດໄດ້ສະແດງເຖິງວິທີໃຫ້ມີຄວາມພົ້ນໃຈເກີດຂຶ້ນຈາກຄວາມສັບສົນຈາກຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະຄວາມຫວັງໃນໃຈ.

ເຫັນວ່າຄຳອ້ອນວອນຂອງດາວິດເຫັນວ່າເປັນການອ້ອນວອນບໍ່ແນ່ນອນເພາະເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນຕາມຄວາມຮູ້ສຶກໂດຍກ່າວວ່າ ຂໍຢ່າລີ້ພຣະພັກຈາກຂ້າພຣະອົງ ແລະຫັນໜີໄປດ້ວຍຄວາມພິໂຣດ ຢ່າໄລ່ຂ້ານ້ອຍໜີອອກໄປ ແລະຢ່າປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍເລີຍ (27:9, 12). ດາວິດບໍ່ແນ່ໃຈໃນຕອນນີ້ວ່າພຣະເຈົ້າຍັງສະຖິດຢູ່ນຳເພື່ອຊ່ອຍໃນເວລາປະສົບກັບຄວາມລຳບາກ. ເພິ່ນເຫັນວ່າຜ່ານມາພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຊີວິດຜິດຫວັງ ແລະເພິ່ນບໍ່ຢາກພົບກັບສິ່ງນັ້ນອີກ. ແຕ່ອີກທາງໜຶ່ງ ເຫັນວ່າຄຳອ້ອນວອນຂອງດາວິດເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງເພິ່ນກ່າວວ່າພຣະເຈົ້າເຄີຍຊ່ອຍໃນອະດີດ ແລະເພິ່ນຈຶ່ງກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າວ່າ, “ພຣະເຈົ້າເປັນຄວາມພົ້ນຂອງຂ້ານ້ອຍ” (27:9). ເພິ່ນໄດ້ກ່າວວ່າ ເຖິງພໍແມ່ຈະປະຖິ້ມ ແຕ່ພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຮັບເອົາໄປ (27:10). ໃນຄຳອະທິຖານອ້ອນວອນຂອງດາວິດ ພວກເຮົາອາດເຫັນໄດ້ວ່າມີຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ແລະຄວາມຫວັງປະປົນກັນໄປເໝືອນກັນ.

ແທນທີ່ພວກເຮົາຈະຕຳໜິດາວິດເພາະໄດ້ອ້ອນວອນຢ່າງນີ້ ແຕ່ພວກເຮົາຕ້ອງຍົກຍ້ອງເພາະເພິ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງຄວາມຈິງໃນຊີວິດ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຜູ້ຮັບໃຊ້ພຣະເຈົ້າຫລາຍໆ ຄົນທີ່ມີຊີວິດຢ່າງນີ້ ຕົວຢ່າງ: ໂມເຊມີຄວາມເຊື່ອດີໃນພຣະເຈົ້າ ແຕ່ບາງຄັ້ງເພິ່ນສົງສັຍວ່າພຣະອົງຈະຊ່ອຍພວກອິສຣາເອັນເວລາອົບພະຍົບອອກມາຈາກປະເທດອີຢິບ (ຈັດບັນຊີ 11:21-23). ໂຢບເປັນຄົນທີ່ມີຄວາມເຊື່ອດີ ແຕ່ບາງຄັ້ງກໍຍັງມີຄວາມສົງສັຍເກີດຂຶ້ນ ເພິ່ນໄດ້ຈົມວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ທົດລອງໃຫ້ແຕກສລາຍໄປ ແລະເຮັດໃຫ້ເຕັມໄປດ້ວຍບາດແຜໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດເລີຍ. (ໂຢບ 19:17).

ບໍ່ມີຜູ້ປະກາດພຣະທັມມີຄວາມເຊື່ອດີເໝືອນເຢເຣມີຍາ, ແຕ່ເຫັນວ່າບາງຄັ້ງໃນຊີວິດເພິ່ນໄດ້ຫາວ່າພຣະເຈົ້າ “ພຣະອົງເປັນເໝືອນລຳທານຫລອກລວງແກ່ຂ້າພຣະອົງ ຫລືແມ່ນ້ຳທີ່ເຫືອດແຫ້ງ.” (ເຢເຣມີຍາ 15:18). ອົງພຣະເຢຊູກໍໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມໝົດຫວັງ, “ພຣະອົງເຈົ້າ ພຣະອົງເຈົ້າ ເປັນຫຍັງພຣະອົງຈຶ່ງປະຖິ້ມຂ້ານ້ອຍ.” (ມທ 27:46). ການສົນທະນາຂອງດາວິດຕໍ່ພຣະເຈົ້າຢ່າງສັດຊື່ເຖິງຄວາມບໍ່ແນ່ນອນ ທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າໄດ້ນຳເພິ່ນເຂົ້າໄປເຖິງຄວາມພົ້ນໃຈຢ່າງແນ່ນອນ ເພາະພຣະອົງໄດ້ຈັດຫາສິ່ງທີ່ດາວິດຕ້ອງການ. ທີ່ສຸດດາວິດຈຶ່ງກ່າວເຖິງປະສົບການດີຈາກພຣະເຈົ້າໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງເພງສັຣເສີນ.

3. ຄຳເຫັນຂອງດາວິດ: (ພສສ 27:7-12)

ດາວິດໄດ້ສລຸບຄຳເຫັນໃນຊີວິດຂອງຕົນເອງຢ່າງມີພລັງໃນຂໍ້ 13 ການເວົ້າຢ່າງນີ້ແມ່ນການສະແດງອອກມາເຖິງຄວາມເຊື່ອຂອງເພິ່ນ. ເຖິງແມ່ນເພິ່ນໄດ້ພົບກັບການບໍ່ແນ່ນອນໃນຊີວິດກໍຕາມ ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້າ (27:13), ບາງທີ ດາວິດໄດ້ມີຈິດໃຈແລະມີຄວາມເມດຕາເໝືອນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຫລືດາວິດອາດກ່າວເຖິງການກະທຳຂອງພຣະເຈົ້າ.

ດາວິດໄດ້ກ່າວໃນປື້ມ 2 ພຣະບັດຍັດ 6:11 ທີ່ເວົ້າເຖິງສິ່ງຂອງດີໄດ້ອອກມາຈາກອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປສູ່ປະຊາກອນຂອງພຣະອົງ. ໃນເພງສັຣເສີນບົດທີ 23:8-10 ຊຶ່ງໄດ້ກ່າວເຖິງຜົນກຳໄລດ້ານຈິດວິນ

ຍານໄດ້ເຂົ້າໄປຫາປະຊາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຖິງຈະເປັນແນວໃດກໍຕາມ ດາວິດຫວັງວ່າຈະໄດ້ປະສົບກັບຄວາມດີ ແລະສິ່ງດີຈາກພຣະເຈົ້າສະເໝີໃນຊີວິດທີ່ຢູ່ໃນໂລກນີ້ເວລາຍັງມີຊີວິດຢູ່.

ການທີ່ດາວິດມີຄວາມໝັ້ນໃຈເຖິງຄວາມດີຂອງພຣະເຈົ້ານີ້ໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດຂອງເພິ່ນ (27:14). ດາວິດໄດ້ລໍຄອຍຢ່າງອົດທົນໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສໍາເລັດໃນຊີວິດ ເພາະດາວິດມີຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານສິ່ງດີ ເພິ່ນຈຶ່ງມີຊີວິດດ້ວຍພລັງຂອງພຣະເຈົ້າແຕ່ລະວັນ ເກີນຄວາມສາມາດທີ່ເພິ່ນຈະເຮັດເອົາເອງໄດ້. ດ້ວຍເຫດຜົນທີ່ດາວິດມີຄວາມເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານຂອງດີໃຫ້ ເພິ່ນສາມາດປະເຊີນກັບທຸກສິ່ງທີ່ເຂົ້າມາໃນຊີວິດໂດຍບໍ່ຢ້ານອັນໃດ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ໃນເພງສັຣເສີນບົດນີ້ ດາວິດໄດ້ກ່າວເຖິງຄວາມສໍາຄັນທີ່ສອນໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ກັບຄວາມໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າເວລາພົບກັບຄວາມລໍາບາກໃນຊີວິດ. ການທີ່ດາວິດໝັ້ນໃຈໃນພຣະເຈົ້າມີຢູ່ສອງປະການ. 1. ການເຂົ້າໃຈເຖິງພຣະເຈົ້າເປັນແຫລ່ງຂອງການໝັ້ນໃຈ. ຈຶ່ງສັງເກດເບິ່ງຄໍາເວົ້າທີ່ດາວິດໃຊ້ຕລອດຄື “ພຣະອົງເຈົ້າ” ໃນເພງສັຣເສີນ ຖ້ອຍຄໍາຢ່າງນີ້ມາຈາກເຮັບເຮີ “ເຢໂຮວາ” ພຣະນາມຢ່າງນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າໄດ້ເປີດເຜີຍຕົນເອງໃຫ້ພວກອິສຣາເອັນຮູ້ເປັນພິເສດ ຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າ ພຣະເຈົ້າເປັນຕົ້ນຕໍ ຫລືບໍ່ເກີດຂອງທຸກສິ່ງຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ດາວິດໝັ້ນໃຈ. 2. ປະສົບການກັບພຣະເຈົ້າຜ່ານມາແລ້ວໃນຊີວິດເຮັດໃຫ້ດາວິດໝັ້ນໃຈ ເພິ່ນຈຶ່ງສາມາດກ່າວໄດ້ວ່າພຣະເຈົ້າເປັນແສງສ່ອງທາງ ແລະເປັນກໍາລັງ. ພຣະເຈົ້າເຄີຍຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນພັຍ, ປົກປ້ອງຮັກສາ, ແລະຍັງຈັດຫາຂອງດີໃຫ້ໃນຊີວິດ. ເພິ່ນເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າເຄີຍເຮັດສິ່ງດີໃນອະດີດຫລາຍໆຄັ້ງ ແລະເພິ່ນເຊື່ອໝັ້ນວ່າພຣະເຈົ້າຈະເຮັດຕໍ່ຕົນເອງອີກໃນອະນາຄົດ. ການຮູ້ຈັກວ່າພຣະເຈົ້າເປັນໃຜ ແລະຈື່ຈໍາສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດຜ່ານມານັ້ນຈະຊ່ອຍພວກເຮົາໃຫ້ເກີດຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ຄໍາຖາມ:

5. ການທີ່ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈໃນພຣະເຈົ້າ ໄດ້ປ່ຽນແປງຊີວິດອັນສັບສົນແນວໃດ?
6. ການສັບສົນໃນຊີວິດໄດ້ຊ່ອຍພວກເຮົາໃນມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າຢ່າງໃດ?
7. ທ່ານສາມາດບອກໄດ້ບໍ່ວ່າວິທີໃດທີ່ທ່ານໃຊ້ ເພື່ອໃຫ້ມີຄວາມສັມພັນອັນດີກັບພຣະເຈົ້າ?
8. ພວກເຮົາຈະເຮັດແນວໃດ ເມື່ອຄວາມມືດມົນເຂົ້າມາປົກປັງຄວາມໝັ້ນໃນພຣະເຈົ້າ?
9. ທ່ານສາມາດບອກໄດ້ບໍ່ໃນຊີວິດທີ່ຜ່ານມາ ວ່າທ່ານໄດ້ປະສົບກັບການຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ?

ສບ. ບຸນຈັນ ວົງສຸຣິດທຣ໌

ບົດຮຽນທີ 7

ສແວງຫາແລະພົບແຜນທີ່ດີຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ເຢເຣມີຢາ 29: 1-14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ເຢເຣມີຢາ 29

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນພຣະເຈົ້າ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຍ້ານຫຍັງແດ່ກ່ຽວກັບອະນາຄົດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອເຊື່ອວາງໃຈເຮືອງອະນາຄົດໄວ້ໃນພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ຜູ້ປະກາດພຣະທັມເຢເຣມີຢາເຕືອນພວກຜູ້ລີ້ພັຍວ່າ ເຖິງສະພາບປັດຈຸບັນຈະມີດົນຕາມພຣະເຈົ້າຊົງຕຽມອະນາຄົດໄວ້ສຳລັບພວກເຂົາຊຶ່ງຈະມີທັງພຣະພອນແລະຄວາມຫວັງ.

ຄຳນຳ

ອີງຕາມນິທານບູຮານ, ມີນຶ່ງ ຄວາມຈິງໄດ້ໄປລອຍນ້ຳ; ໃນຂະນະທີ່ຄວາມຈິງກຳລັງຢູ່ໃນນ້ຳ, ຄວາມຕົວະກໍໄດ້ມາລັກເອົາເຄື່ອງນຸ່ງໄປ ແລະໄດ້ປະເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຕົນໄວ້. ເວລາຄວາມຈິງຂຶ້ນຈາກນ້ຳ ລາວກໍບໍ່ຍອມນຸ່ງເຄື່ອງຂອງຄວາມຕົວະ ຈາກນິທານບູຮານນີ້ກໍມີຄຳເວົ້າອອກມາໃໝ່ໃນສະໄໝນີ້ຄື “ຄວາມຈິງທີ່ປາສຈາກຄຳຕໍ່ເຕີມ” (the naked truth). ພຣະຄຳພິອາດຈະບໍ່ໃຊ້ຄຳນີ້, ແຕ່ນັ້ນຄືວິທີທີ່ເຢເຣມີຢາໃຊ້ໃນພຣະຄຳນີ້.

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມ ຮານານິອາໄດ້ປະກາດວ່າການລີ້ພັຍໃນຕ່າງແດນຈະມີລະຍະສັ້ນ, ແລະພວກອົພິບທັງຫລາຍຈະໄດ້ກັບບ້ານ. ທ່ານໄດ້ປະກາດວ່າ “ພາຍໃນສອງປີ, ພຣະເຈົ້າຈະນຳທຸກຄົນທີ່ລີ້ພັຍໃນບາບີໂລນໃຫ້ກັບບ້ານ” (ຢຣມ 28: 3, 4). ຄວາມຕົວະຂອງຮານານິອາບອກເຖິງສະພາບການໃນຢູດາ ເມື່ອຄວາມຈິງໄດ້ສູນໄປ (ຢຣມ 7: 28) ແລະບໍ່ມີໃຜເວົ້າຄວາມຈິງ (ຢຣມ 9: 5). ເຢເຣມີຢາຕໍ່ຕ້ານເຮືອງນີ້ໂດຍບໍ່ຍອມນຸ່ງເຄື່ອງຂອງຄວາມຕົວະ; ແຕ່ທ່ານໄດ້ເວົ້າກັບພວກຜູ້ລີ້ພັຍທັງຫລາຍ “ຄວາມຈິງທີ່ປາສຈາກຄຳຕໍ່ເຕີມ.”

1. ສະພາບການ: (ຢຣມ 29: 1-3)

ໃນຕອນທີ່ເຢເຣມີຢາປາກົດຕົວໃນຖານະຜູ້ປະກາດພຣະທັມພຣະເຈົ້າໃນຢູດາ, ມີສາມປະເທດທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ກັນເພື່ອຈະເປັນມະຫາອຳນາດໃນເຂດນັ້ນ: ອັສຊີເຣັຍ, ບາບີໂລນ, ແລະເອຢິບ. ໃນຕອນກາງຂອງການຮັບໃຊ້ຂອງເຢເຣມີຢາ, ບາບີໂລນໄດ້ກາຍເປັນມະຫາອຳນາດ, ພວກເຂົາໄດ້ຊະນະອັສຊີເຣັຍໃນປີ 612 ກ່ອນ ຄ.ສ ແລະໄດ້ທຳລາຍເອຢິບໃນປີ 605 ກ່ອນ ຄ.ສ. ໃນເວລາດຽວກັນ ຢູດາກໍມີແຕ່ຜູ້ນຳທີ່ອ່ອນແອ ແລະຊົ່ວຊ້າ. ຢູດາໄດ້ຕົກຕຳເລີ້ມຈາກຣາຊະການຂອງກະສັດມານາເຊ ຜູ້ໄດ້ເຮັດຄວາມຊົ່ວຊ້າຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າເກືອບເຄິ່ງສັດວັດ (2 ກສດ 21: 9). “ມານາເຊໄດ້ປະພຶດຕາມແບບຢ່າງອັນໜ້າກຽດຊັງ” ແລະທ່ານໄດ້ດຶງປະຊາຊົນຢູດາລົງຢູ່ໃນຄວາມມືດຊົ່ວຂະນະທີ່ຄອງບັນລັງ.

ເພື່ອຕໍ່ສູ້ຄວາມຊົ່ວຊ້າຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຢເຣມີຢາໄດ້ປະກາດການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ປະເທດຢູດາ; ທ່ານປະກາດວ່າວິຫານຈະຖືກທຳລາຍ, ກະສັດຈະຖືກປົດ, ແລະປະຊາຊົນຈະໄດ້ໜີລີ້ພັຍ ຄຳທຳນວາຍຂອງເຢເຣມີຢາໄດ້ເກີດຂຶ້ນເພາະກະສັດເນບູກາດເນັດຊາແຫ່ງບາບີໂລນໄດ້ເຂົ້າຢຶດຄອງຢູດາດ້ວຍກຳລັງທັບອັນມະຫາສານ ແລະສິ່ງພວກຜູ້ນຳທັງຫລາຍໄປເປັນຊະເລີຍ (ຢຣມ 29: 1).

ພຣະຄັມພິບອກວ່າໃນເວລາທີ່ບາບີໂລນໄດ້ບຸກລູກຢູດານັ້ນແມ່ນເຢໂກນິຢາເປັນກະສັດ (ຢຣມ 29: 2). ລູກຂອງເຢໂຮຍອາກິມໄດ້ຂຶ້ນເປັນກະສັດ ລາວມີອາຍຸພຽງສິບແປດປີ (2 ກສ 24: 8); ລາວພຍາຍາມຕໍ່ຕ້ານຄຳຮຽກຮ້ອງຂອງບາບີໂລນເປັນເວລາສາມເດືອນ; ໃນທີ່ສຸດເນບູກາດເນັດຊາກໍໄດ້ບຸກເຂົ້າເມືອງ ແລະປົດລາວອອກຈາກບັນລັງ. ເນບູກາດເນັດຊາໄດ້ນຳກະສັດແລະປະຊາຊົນຢູດາຈຳນວນສິບພັນຄົນອອກໄປເປັນຊະເລີຍຢູ່ບາບີໂລນ (2 ກສດ 24: 14).

ຜູ້ປະກາດພຣະທັມຂອງຢູດາບໍ່ລົດລະໃນການປະກາດສິ່ງທີ່ບໍ່ຈິງກັບປະຊາຊົນ; ພວກເຂົາບອກປະຊາຊົນວ່າການເປັນຊະເລີຍຈະເປັນພຽງລະຍະສັ້ນ ແລະທຸກຄົນຈະໄດ້ກັບຄືນບ້ານເກີດ. ເພື່ອຕໍ່ຕ້ານຄຳຊວນເຊື່ອນີ້ ເຢເຣມີຢາໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍໄປເຖິງພວກຊະເລີຍ. ເອລາຊາ ລູກຂອງຊາຟັນ ແລະເກມາຣິຢາ ລູກຂອງຮິນກີຢາ ແມ່ນຜູ້ສິ່ງໜັງສືຊຶ່ງກະສັດເຊເດກີຢາແຫ່ງຢູດາເປັນຜູ້ອະນຸຍາດ. ເຊເດກີຢາ ສືບຮາຊການຕໍ່ຈາກເຢໂກນິຢາ. ເກມາຣິຢາລູກຂອງຮິນກີຢາ ເປັນທີ່ປຶກສາຂອງກະສັດເຊເດກີຢາ, ກະສັດຄົນສຸດທ້າຍຂອງຢູດາ (ຢຣມ 36).

ກະສັດໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນກັບຈົດໝາຍຂອງເຢເຣມີຢາ ເຖິງວ່າທ່ານຈະບໍ່ເຮັດເໝືອນກັບຜູ້ປະກາດຄົນອື່ນໆ ໃນຢູດາ. ເຫດຜົນ: 1. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເອີ້ນເຢເຣມີຢາໃຫ້ເປັນຜູ້ປະກາດ, “ເຮົາໃຫ້ເຈົ້າມີອຳນາດເໝືອປະຊາຊາດ ແລະຮາຊອານາຈັກທັງຫລາຍ ເພື່ອຖອນຮາກແລະຮີ້ຖິ້ມເສັງ ເພື່ອທຳລາຍແລະເຮັດໃຫ້ລົ້ມລົງ ເພື່ອກໍ່ຂຶ້ນແລະປູກຝັງໄວ້” (ຢຣມ 1: 10). 2. ເຢເຣມີຢາກຳລັງເຮັດໜ້າທີ່ໃນການ “ຖອນຮາກ ແລະຮີ້ຖິ້ມ.”

2. ພຣະເຈົ້າຈະຊົງຖອນຮາກຢູດາ: (ຢຣມ 29: 4-9)

ເຢເຣມີຢາເລີ້ມຈົດໝາຍໂດຍການເຕືອນພວກຊະເລີຍທີ່ບາບີໂລນວ່າ ພວກເຂົາຈະຕ້ອງຢູ່ທີ່ນັ້ນອີກດິນ (29: 4). ທ່ານແນະນຳໃຫ້ພວກເຂົາເຈົ້າປູກເຮືອນ, ປູກຝັງ, ແລະສ້າງຄອບຄົວຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ໃຫ້ພາກັນສ້າງຖານະໃນດິນແດນບາບີໂລນ (29: 5-6), ແລະໃຫ້ຕັ້ງໃຈຢູ່ແບບຖາວອນ ເພາະຈະຕ້ອງຢູ່ທີ່ນັ້ນເຖິງເຈັດສິບປີ (29: 10) ເພື່ອຈະລໍຄອຍເວລາແລະແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບພວກຕົນ.

ເຢເຣມີຢາບອກພວກຊະເລີຍໃຫ້ມີສ່ວນໃນການພັທນາບ້ານເມືອງ ແລະໃຫ້ເປັນປະຊາຊົນທີ່ດີ ພ້ອມທັງອ້ອນວອນເພື່ອປະເທດຊາດທີ່ອາສັຍຢູ່ “ເພາະຖ້າພວກເຂົາຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງ ພວກເຈົ້າກໍຈະເຮັດຮຸ່ງເຮືອງດ້ວຍ” (29: 7). ການທີ່ເຢເຣເມີຢາແນະນຳໃຫ້ຊາວຍິວອ້ອນວອນເພື່ອສັດຕູກໍເປັນເຮືອງແປກ ເພາະຕາມ

ທັມມະດາແລ້ວ ຊາວຍິວຈະອ້ອນວອນໃຫ້ພຣະເຈົ້າທຳລາຍສັດຕູ (ເບິ່ງ ພສສ 137). ເວລາຜູ້ຂຽນເຫັນ ການປະພຶດຂອງບາບີໂລນແລ້ວ, ລາວຈະບໍ່ອ້ອນວອນໃຫ້ພວກເຂົາຈະເຮັນຮຸ່ງເຮືອງ; ລາວຂຽນວ່າ: “ຄວາມ ສຸກຈິງມີແກ່ຜູ້ທີ່ເອົາລູກອ່ອນນ້ອຍຂອງເຈົ້າ (ລູກຂອງບາບີໂລນ) ຈັບຟາດເຂົາໃສ່ໂງ່ນຫີນ” (ພສສ 137: 9).

ຫລາຍກວ່ານັ້ນພວກຊະເລີຍໃນບາບີໂລນອາດຈະຄິດວ່າພວກຕົນຄວນອ້ອນວອນເພື່ອສັດຕູບໍ່; ພວກເຂົາ ເຈົ້າເຄີຍນະມັສການພຣະເຈົ້າທີ່ວິຫານໃນກຸງເຢຣູຊາເລັມແລະການອ້ອນວອນຢູ່ໃນຕ່າງແດນຈະເປັນປໂຍດ ບໍ່. ຖ້າເບິ່ງ ພສສ 137, ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຜູ້ເປັນຊະເລີຍຫລາຍຂຶ້ນ; 4 ເຮົາຈະຮ້ອງເພງ ຂອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຢ່າງໃດ ທີ່ໃນແຜ່ນດິນຕ່າງດ້າວ?” ການຢູ່ໃນບາບີໂລນເປັນໂອກາດທີ່ຊາວຍິວຈະ ຮຽນຮູ້ເຖິງໂຄງການຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະການຊົງສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງໃນທຸກແຫ່ງຫີນ.

ອີກເທື່ອນຶ່ງ ເຢເຣມີຢາໄດ້ເຕືອນພວກຊະເລີຍວ່າ ພວກຜູ້ທຳນວາຍທີ່ຢູ່ດາໄດ້ລ້ຽວພວກເຂົາ (29: 8-9). ເປັນທັມມະດາທີ່ຄົນຢູ່ຕ່າງແດນຕ້ອງຄິດຢາກກັບບ້ານ ແລະເປັນເປົ້າໝາຍການຕົວະຍິວຂອງຜູ້ທຳນວາຍ ປອມ ທີ່ອ້າງຕົວເອງວ່າເປັນຜູ້ເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າ. ເຢເຣມີຢາບອກພວກເຂົາເຈົ້າວ່າຜູ້ທຳນວາຍພວກນັ້ນບໍ່ ໄດ້ເວົ້າແທນພຣະເຈົ້າ ເພາະພຣະອົງບໍ່ໄດ້ໃຊ້ພວກເຂົາມາທາຊະເລີຍໃນບາບີໂລນ; ແນະນຳໃຫ້ຢຸດຟັງພວກ ທຳນວາຍ, ປຸກເຮືອນຢູ່, ສ້າງຄອບຄົວໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນ, ແລະເປັນມິດກັບເພື່ອບ້ານ ເພາະຈະຕ້ອງຢູ່ນານ.

3. ພຣະເຈົ້າຈະຮື້ຢູດາຖິ່ມ: (ຢຣມ 29: 10-14)

ຄຳເຕືອນຂອງເຢເຣມີຢາບໍ່ແມ່ນຄຳສຸດທ້າຍຂອງພຣະເຈົ້າສຳລັບອະນາຄົນຂອງພວກຊະເລີຍ ພຣະເຈົ້າຊົງ ມີແຜນການສຳລັບໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ; ແນ່ນອນວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າພວກເຂົາຈະໄດ້ກັບບ້ານເກີດເມື່ອເວລານັ້ນ ມາເຖິງຄື “ເມື່ອເຈັດສິບປີ ແຫ່ງບາບີໂລນຄົບແລ້ວ” (29: 10). ເປັນຫຍັງຕ້ອງເຈັດສິບປີ? ເຈັດສິບປີເລີ່ມນັບ ແຕ່ປີທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມຖືກທຳລາຍໃນປີ 586 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຈົນເຖິງປີ 516 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຊຶ່ງເປັນປີທີ່ພວກຊະ ເລີຍໄດ້ກັບໄປສ້າງວິຫານ ແລະໄດ້ຕັ້ງຖິ່ນຖານໃໝ່ໃນຢູດາ (ເຊກາຣີຢາ 1: 12; ເອຂະຣາ 6: 15).

ແຕ່ຖ້າຈະນັບແຕ່ປີທີ່ບາບີໂລເລີ່ມບຸກລຸກຢູດາ ໂດຍການນຳຂອງເນບຸດກາດເນຊາໃນປີ 608 ກ່ອນ ຄ. ສ, ເຈັດສິບປີກໍຕ້ອງເປັນປີ 538 ກ່ອນ ຄ.ສ ຊຶ່ງເປັນປີທີ່ກະສັດໄຊຣັດໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວຍິວກັບຄືນບ້ານຂອງ ພວກຕົນ. ພວກຜູ້ຊ່ຽວຊານເຮືອງພຣະຄັມພິພຍາຍາມບໍ່ເຈາະຈົງເຮືອງປີເພາະ “ເຈັດສິບປີ” ເປັນສັນຍາລັກ ຂອງຊົ່ວຊີວິດຄົນຜູ້ນຶ່ງ. ເຮືອງການນັບປີອາດຈະສຳຄັນ, ແຕ່ເປົ້າໝາຍຂອງເຢເຣມີຢາຄືຢາກບອກພວກຊະ ເລີຍວ່າ ພວກເຂົາມີອະນາຄົດຊຶ່ງຢູ່ໃນແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າ (ຢຣມ 29: 11). ການເຊື່ອຟັງພຣະອົງຈົນ ສຸດໃຈຈະນຳໄປເຖິງພຣະພອນທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້.

ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າ ອາດຈະສະແດງຄວາມຕ້ອງການທີ່ຈະເອີ້ນ ແລະອ້ອນວອນຫາພຣະອົງ (29: 12). ພວກເຂົາສາມາດສແດງຫາພຣະອົງຈົນສຸດໃຈ (29: 13) ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະຟັງ ແລະຈະນຳພາພວກເຂົາໃຫ້

ໄດ້ກັບບ້ານເດີມ (29: 14). ເມື່ອພວກຍິງກັບເຖິງບ້ານແລ້ວ, ພວກເຂົາເຈົ້າສາມາດຄືນດີກັບພຣະເຈົ້າ ແລະ ຮັບພຣະພອນຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ “ອະນາຄົດທີ່ມີຄວາມຫວັງ” (29: 11).

ຈາກຊີວິດຂອງເຢຣະເມີຢາ, ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ຖ້າປຽບທຽບກັບຜູ້ປະກາດຄືນອື່ນໆໃນພຣະສັນຍາເດີມແລ້ວ, ເຢຣະເມີຢາເປັນຄົນທີ່ມີວຽກຍາກຫລາຍ ເພາະທ່ານຕ້ອງໄດ້ບອກໃນສິ່ງທີ່ຄົນທັງຫລາຍບໍ່ຕ້ອງການຟັງ; ນອກຈາກຈະບໍ່ຍອມຮັບແລ້ວ ປະຊາຊົນຍັງພາກັນເບິ່ງເຢຣະເມີຢາແບບຕໍ່າ, ເຂົາພາກັນທຸບຕີເພິ່ນ, ແລະປະຕິເສດຂ່າວຄາວຈາກເພິ່ນດ້ວຍ. ແຕ່ເຢຣະເມີຢາບໍ່ໄດ້ລົດລະໃນການບອກຂ່າວສານຕ່າງໆຈາກພຣະເຈົ້າ; ເຢຣະເມີຢາສອນພວກເຮົາວ່າເຮືອງການເວົ້າຄວາມຈິງນັ້ນ ສຳຄັນກວ່າການເວົ້າໃນສິ່ງທີ່ສະດວກ, ການສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າສຳຄັນກວ່າການມີຊື່ສຽງຖ້າມາກາງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ.

ຈາກການອົບອຸ່ມ, ພວກເຮົາຮຽນຮູ້ເຖິງຄວາມປະສົບຮອດຂອງຊີວິດ. ຖ້າພຣະເຈົ້າຊົງຮິດອຳນາດ ແລະຊົງຮັກພວກເຮົາ, ເປັນຫຍັງພຣະອົງບໍ່ຊົງຊ່ວຍເຮົາໃນເວລາທີ່ລຳບາກ? ຄຳຕອບຢູ່ທີ່ຄວາມເລິກລັບເຮືອງພຣະປະສົງຂອງພຣະເຈົ້າ. ແນ່ນອນພຣະເຈົ້າຕ້ອງພິພາກສາຄວາມບາບ, ເຖິງວ່າຜູ້ເຮັດຜິດບາບນັ້ນຈະເປັນຜູ້ທີ່ພຣະອົງຊົງເລືອກໄວ້. ບາງຄັ້ງພວກເຮົາສ້າງບັນຫາເອງເພາະຄວາມບໍ່ສັດຊື່ຂອງເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ເປັນຫຍັງພວກຊະເລີຍມັກຟັງຄຳທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດຮານານິຢາ ຫລາຍກວ່າຄຳທຳນວາຍຂອງຜູ້ປະກາດເຢຣະເມີຢາ?
2. ມີລັກສະນະໃນທາງບວກແນວໃດແດ່ທີ່ເຢຣະເມີຢາໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ?
3. ເປັນຫຍັງພວກເປັນຊະເລີຍຈຶ່ງບໍ່ຢາກອ້ອນວອນເພື່ອພວກຜູ້ທີ່ຈັບພວກຕົນມາເປັນຊະເລີຍ?
4. ແມ່ນຫຍັງເຮັດໃຫ້ທ່ານກັງວົນເຮືອງອະນາຄົດ? ທ່ານຄິດເຖິງພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຈະຊ່ວຍເຮືອງຄວາມກັງວົນຈາກພຣະຄຳຂໍ້ໃດແດ່?
5. ທ່ານຈະສະແດງວ່າຕົວເອງໄດ້ສແດງຫາພຣະເຈົ້າຈົນສຸດໃຈໄດ້ວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 8

ພຣະເຈົ້າປົດປ່ອຍຜູ້ຕິດຕາມທີ່ສັດຊື່

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດານີເອນ 6

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ດານີເອນ 6

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ດານີເອນເລືອກຄວາມສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າເຖິງຈະສ່ຽງກັບຄວາມຕາຍ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ທ່ານຈະສາມາດສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າວິທີໃດ ເວລາຖືກກົດດັນໃຫ້ປະຕິເສດພຣະອົງ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອຕອບຮັບດ້ວຍຄວາມສັດຊື່ ເວລາຖືກກົດດັນໃຫ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ.

ອ່ານລວບ: ດານີເອນດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອ. ລາວຝຶກຝົນຕົວເອງໃນທາງບໍລິສຸດ. ເມື່ອມີການກ່າວຫາ, ການຝຶກຝົນທາງຈິດວິນຍານຂອງລາວໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ລາວສາມາດຍືນຢູ່ຢ່າງໝັ້ນຄົງເພື່ອພຣະເຈົ້າ.

ຄຳນຳ

ຕີມ ຟາລິນ ໄດ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກຂອງພັກເສລີປະຊາທິປະໄຕໃນປະເທດອັງກິດສັມຍເປັນຊາວໜຸ່ມ; ໃນເດືອນທຶກປີ 2017, ທ່ານໄດ້ລາອອກ ຫລັງຈາກໄດ້ເປັນຫົວໜ້າພັກພຽງສອງປີ. ແມ່ນຫຍັງຄືເຫດຜົນ? ທ່ານເປັນຄຣິສຕຽນ. ໃນຈິດໝາຍລາ, ທ່ານໄດ້ເວົ້າວ່າ, “ການເປັນຜູ້ນຳທາງການເມືອງ, ໂດຍສະເພາະໃນພັກນີ້ໃນປີ 2017, ແມ່ນຜິດຕໍ່ຄວາມເຊື່ອຂອງຄຣິສຕຽນຜູ້ເຮັດແທ້ ການຈະຍືນຢູ່ຢ່າງສັດຊື່ຕາມຄຳສອນໃນພຣະຄຳພິເປັນເລື່ອງທີ່ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ສຳລັບຂ້ອຍ.....ຂ້ອຍມີຄວາມສົງສັຍຫລາຍໆ ຢ່າງເພາະຂ້ອຍຮູ້ວ່າຂ້ອຍເຊື່ອຫຍັງ ແລະຂ້ອຍເຊື່ອຜູ້ໃດ.”

ການຕັ້ງໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອເກີດເປັນບັນຫາຫລາຍຂຶ້ນໃນອະເມຣິກາ, ໃນອັງກິດແລະໃນປະເທດອື່ນໆ. ບໍ່ວ່າທ່ານຈະເປັນຜູ້ແທນທີ່ຖືກຫ້າມບໍ່ໃຫ້ເວົ້າເຖິງຄວາມເຊື່ອ ເລຂາຜູ້ທີ່ຖືກສັ່ງໃຫ້ເອົາພຣະຄຳພິອອກໜີຈາກໜ້າໂຕະ, ອາຈານສອນໃນວິທະຍາລັຍທີ່ຖືກຍ້າຍເພາະເວົ້າເລື່ອງພຣະເຢຊູ;ການຕໍ່ສູ້ຄຣິສຕຽນໄດ້ເກີດມີຫລາຍຂຶ້ນທຸກໆວັນ. ການປ່ຽນແປງນີ້ຕ້ອງເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕຽນບາງຄົນຕ້ອງໄດ້ເລືອກ: ຍືດໝັ້ນໃນຄວາມເຊື່ອ ແລະ ຖືກຄົນອື່ນປະຕິເສດ, ຫລືປະຕິເສດພຣະເຈົ້າເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນຍອມຮັບ.

ສິ່ງທີ່ກຳລັງເກີດຂຶ້ນໃນປັດຈຸບັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງໃໝ່. ດານີເອນພົບບັນຫາແນວດຽວກັນໃນສັມຍຂອງລາວ; ແຕ່ໃນສັມຍນັ້ນໂທດແມ່ນຄວາມຕາຍ ແທນທີ່ຈະແມ່ນເສັຽງານ. ດານີເອນໄດ້ຕັ້ງໝັ້ນສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນ ແທນທີ່ຈະເຮັດຕາມສັງຄົມ; ໂທດຂອງດານີເອນໃນຕອນນັ້ນແມ່ນການອ້ອນວອນເຖິງພຣະເຈົ້າວັນລະສາມຄັ້ງ.

ດານີເອນໃຊ້ຊີວິດເປັນຊະເລີຍໃນຕ່າງແດນ; ຊາວຍິວໄດ້ຖືກກວາດໄປເປັນຊະເລີຍໃນຕອນທີ່ດານີເອນຍັງເປັນຊາວໜຸ່ມ. ເພາະດານີເອນເປັນຄົນສລາດໃນການຮຽນແລະຄວາມເຂົ້າໃຈ ພ້ອມທັງມີສຸຂພາບດີ, ລາວຈຶ່ງຖືກເລືອກເປັນກຸ່ມທຳອິດ. ກະສັດເນບຸດກາດເນັດຊາເລືອກເອົາຊາວໜຸ່ມທີ່ສລາດທີ່ສຸດໃຫ້ໄປບາບີໂລນ ເພື່ອຈະນຳໄປຝຶກສອນ. ຫລັງຈາກນັ້ນຈະໃຫ້ເປັນຄົນສອນ ແລະບາງທີກໍເປັນນັກປົກຄອງ ສຳລັບຊາວຍິວທີ່ເປັນຊະເລີຍທີ່ບາບີໂລນ.

ດານີເອນເປັນຄົນສລາດກ່ອນທີ່ຈະໄປເຖິງບາບີໂລນ; ແລະລາວໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ໃນຄວາມຮູ້, ໃນສະຕິປັນຍາ, ເລື່ອງກຽດສັກສີ ແລະກຳລັງກາຍ. ນອກນັ້ນດານີເອນເປັນຜູ້ທີ່ຈົງຮັກພັກດີ ແລະສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງເປັນຢູ່. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງໃຫ້ຂອງປະທານພິເສດຝ່າຍຈິດວິດຍານແກ່ດານີເອນ; ສິ່ງນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນເລື່ອງທ້າທາຍ ແລະເປັນຄວາມພື້ນສຳລັບລາວ ດານີເອນສາມາດແປຄວາມຝັນ; ພຣະພອນນີ້ໄດ້ຮັກສາຊີວິດລາວແລະຄົນອື່ນໆ ເວລາລາວແປຄວາມຝັນໃຫ້ກະສັດເນບຸດກາດເນັດຊາ. ຄວາມສຳເລັດຂອງດານີເອນຊ່ວຍລາວໃຫ້ໄດ້ເປັນຜູ້ນຳຢູ່ໃນວັງໃນຕຳແໜ່ງຜູ້ກວດກາຮາຊການຂອງບາບີໂລນ.

ເພາະຕຳແໜ່ງສຳຄັນຂອງດານີເອນ, ລາວຈະຕ້ອງໄດ້ເຂົ້າພົບກະສັດເປັນປະຈຳ; ສິ່ງນີ້ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າແຂວງ ແລະຜູ້ກວດກາຄົນອື່ນໆເກີດຄວາມອິດສາ. ນັ້ນຄືສະພາບໃນພຣະທັມດານີເອນບົດທີຫົກ. ກະສັດຄົນເກົ່າຂອງບາບີໂລນໄດ້ເສັຽຊີວິດ, ເປັນຊັດຊາໄດ້ນຳຊະເລີຍມາເພີ່ມເຕີມພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງເມເດັງ ແລະເປີເຊັຍ. ພຣະທັມດານີເອນບົດທີຫົກເລີ່ມຕອນເຈົ້າດາຣີອຸດຄົນເມເດັງເປັນກະສັດ.

1. ເຈົ້າຈະປົດຄົນດີໄດ້ວິທີໃດ? (ດນອ 6: 1-5)

ຫລັກສູດຂອງການກ່າວຮ້າຍຊຶ່ງຈະນຳໄປສູ່ການປະທານຊີວິດຈະເປັນໃນທຳນອງນີ້: ຜູ້ນຳອ່ອນແອ, ຜູ້ປົກຄອງທີ່ດີເດັ່ນບໍ່ມີບ່ອນຕີ, ແລະເພື່ອນຮ່ວມງານຂີ້ອິດສາຊຶ່ງມີແຜນເພື່ອເອົາຊະນະຄູ່ແຂ່ງ ສູດນີ້ຍັງຖືກນຳມາໃຊ້ຢູ່ໃນປັດຈຸບັນ; ອາດຈະແມ່ນໃນທີ່ທຳການ, ໃນຄອບຄົວ, ຫລືໃນສັງຄົມ. ບາງຄັ້ງອາດເກີດຂຶ້ນໃນໂບດ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ເລື່ອງຫລາຍກ່ຽວກັບກະສັດດາຣີອຸດ ແຕ່ຮູ້ວ່າລາວຮັບຮາຊການບໍ່ດົນ. ດາຣີອຸດຮັບຕຳແໜ່ງກ່ອນໄຊຮັດຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເປີເຊັງ. ໄຊຮັດແມ່ນກະສັດຜູ້ທີ່ອະນຸຍາດໃຫ້ຊາວຍິວກັບໄປຢູດາ ພ້ອມດ້ວຍຄຳສັນຍາທີ່ຈະຊ່ວຍສ້າງວິຫານ ແລະສ້າງຊີວິດໃໝ່. ເຈັດສິບປີຂອງການເປັນຊະເລີຍໃກ້ຈະໝົດແລ້ວ ແລະດານີເອນເອງກໍເປັນກຸ່ມເລີ່ມຕົ້ນ; ສະນັ້ນດານີເອນຄົງຈະມີອາຍຸໄດ້ປະມານແປດສິບກວ່າໆໃນຕອນນີ້.

ເພື່ອຄວາມໝັ້ນຄົງທາງເສດຖະກິດດ້ວຍການເກັບພາສີ, ກະສັດດາຣີອຸດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງເຈົ້າແຂວງຮ້ອຍຊາວຄົນເພື່ອປົກຄອງທີ່ວັຈກພົບຂອງເຂົາ; ນອກນັ້ນດາຣີອຸດໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຜູ້ກວດກາສາມຄົນເພື່ອດູແລພວກເຈົ້າແຂວງທັງຫລາຍ. ດານີເອນແມ່ນຜູ້ນຶ່ງໃນຈຳນວນຜູ້ກວດກາ; ດານີເອນໄດ້ທຳການຢ່າງດີທີ່ສຸດ ແລະມີຊື່ສຽງ, ກະສັດດາຣີອຸດຍັງມີແຜນທີ່ຈະແຕ່ງຕັ້ງດານີເອນໃຫ້ເປັນຜູ້ປົກຄອງຈັກພົບດ້ວຍ.

ດານີເອນກ້າວໜ້າໃນຕຳແໜ່ງເພາະລາວສັດຊື່ຕໍ່ເຈົ້ານາຍທີ່ຢູ່ເໜືອລາວ; ດານີເອນໄດ້ສັດຊື່ໃນສມັຍຂອງເນ
ບຸດກາເນັດຊາ ແລະສມັຍຂອງເບັນຊາຊາ; ລາວໄດ້ກາຍເປັນບຸກຄົນທີ່ກະສັດດານີອຸດໄວ້ໃຈດ້ວຍ. ຊື່ສຽງ
ຂອງດານີເອນເປັນພື້ນຖານທີ່ຄົນອື່ນບໍ່ສາມາດກ່າວຫາໂດຍສະເພາະແມ່ນເຮືອງການສໍ້ໂກງ ແລ້ວຝ່າຍກົງ
ກັນຂ້າມຈະເອົາເຮືອງຫຍັງມາຕໍ່ສູ້ດານີເອນ? ພວກເຂົາຈຶ່ງວາງແຜນໃໝ່.

2. ໃຊ້ກົດໝາຍເພື່ອໃສ່ແຮ້ວຄົນທີ່ບໍ່ມີເຮືອງຜິດ: (ດນອ 6: 6-9)

ເຈົ້າແຂວງແລະພວກຜູ້ປົກຄອງມີບັນຫາໜັກ. ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈະຫາເຮືອງດານີເອນວິທີໃດ; ໃນທີ່ສຸດ ພວກ
ເຂົາຄິດໄດ້ວ່າຕ້ອງເວົ້າເຮືອງລາວເຮັດຜິດກົດໝາຍ. ພວກເຂົາຈຶ່ງເຮັດກົດໝາຍໃໝ່ຂຶ້ນເພື່ອຈະໃຊ້ມັດດານີ
ເອນເພາະຄວາມສັດຊື່ຂອງເຂົາຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ກະສັດດານີອຸດເປັນເປົ້າໝາຍງ່າຍສຳລັບພວກຫວັງຮ້າຍ; ດານີອຸດເປັນກະສັດບໍ່ມີປະສົບການເຮືອງການ
ປົກຄອງ; ນອກນັ້ນທ່ານຍັງເປັນຜູ້ມັກຄຳສັຣເສີນ. ສິ່ງສຳຄັນດານີອຸດບໍ່ຮູ້ວ່າພວກເຈົ້າແຂວງແລະຜູ້ກວດກາ
ອື່ນໆມີເຈຕນາຮ້າຍໃສ່ດານີເອນໃນການສເນີຄຳສັ່ງໃໝ່. ດານີອຸດເອງກໍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ເວລາເພື່ອພິຈາຣະນາກ່ອນ
ທີ່ຈະເຊັນຊື່ລົງໃນຄຳສັ່ງ.

ພວກເຈົ້າແຂວງແລະຜູ້ກວດກາອື່ນໆໄດ້ເຂົ້າໄປພົບກະສັດດານີອຸດ; “ຂ້າແດ່ພຣະຣາຊາດານີອຸດ ຂໍໃຫ້ພຣະ
ຣາຊາ ຈົ່ງໝັ້ນຍົນຕລອດໄປເຖິດ” (6: 6). ເມື່ອເຫັນທຸກຄົນເຂົ້າມາຢ່າງພ້ອມໜ້າກະສັດກໍຕາຍໃຈ ແລະບໍ່
ໄດ້ສັງເກດເລີຍວ່າດານີເອນບໍ່ໄດ້ຮ່ວມຢູ່ດ້ວຍ. ກະສັດຮູ້ວ່າດານີເອນເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ທີ່ດີເດັ່ນ ແຕ່ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ຮູ້
ເຖິງຄວາມເຊື່ອແລະກິຈການປະຈຳວັນຂອງລາວ. ດານີອຸດຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງຕາມທີ່ພວກເຂົາໄດ້ສເນີມາ: ໃນ
ສາມສິບວັນນີ້ ຢ່າໃຫ້ຜູ້ໃດອ້ອນວອນອະທິຖານຂໍສິ່ງໃດຈາກພຣະ ຫລືຄົນໃດໆທັງສິ້ນ ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ຂໍຈາກ
ພຣະຣາຊາເທົ່ານັ້ນ ຜູ້ໃດຝ່າຝົນຄຳສັ່ງ ຈະຖືກໂຍນເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳສິງ.

ໃນພຣະທັມບົດທີ່ຫົກນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຄຳເວົ້າໃນທຳນອງທີ່ວ່າ “ອີງຕາມກົດໝາຍຂອງເມເດັງ ແລະເປີ
ເຊັງ ຊຶ່ງເປັນກົດໝາຍທີ່ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້.” ຄຳເວົ້າໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຕາມປະເພນີແລ້ວກົດໝາຍຂອງ
ເມເດັງແລະເປີເຊັງທີ່ອອກໄປໃຊ້ແລ້ວປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເຮືອງແບບນີ້ໃນພຣະທັມເອສະເທີ
ຕອນກະສັດເຊຊັດຮ້າຍຣາຊິນີວາຊະຕິຜູ້ຂັດຂືນຄຳສັ່ງ; ກະສັດໄດ້ອອກຄຳຮັດປະກາດປົດຕຳແໜ່ງວາຊະຕິ
ຊຶ່ງເປັນກົດໝາຍທີ່ບໍ່ມີການລົບລ້າງໄດ້ຈັກເທື່ອ (ອສທ 1: 19).

3. ບໍ່ເຊື່ອຟັງກົດໝາຍບ້ານເມືອງ ຫລື ເຊື່ອຟັງອົງບໍຣິສຸດ?: (ດນອ 6: 10-16)

ດານີເອນຄົງຈະກັບບ້ານແລ້ວຂຶ້ນໄປຫ້ອງອະທິຖານໃນວັນນັ້ນດ້ວຍຄວາມໜັກໃຈ. ຫລັງຈາກໄດ້ຍິນເຮືອງ
ຄຳສັ່ງທີ່ປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້, ດານີເອນຮູ້ວ່າມີຜູ້ດຽວທີ່ລາວຈະເພິ່ງໄດ້ຄືພຣະເຈົ້າຂອງລາວ. ແນ່ນອນດານີເອນບໍ່
ມີເຈຕນາທີ່ຈະຝ່າຝົນຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ ແຕ່ລາວກໍບໍ່ສາມາດທີ່ຈະປະໜ້າທີ່ເຮືອງການອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ

ຊຶ່ງໄດ້ເຮັດເປັນປະຈຳ. ແຕ່ມາເຖິງຕອນນີ້ ການປະຕິບັດຕາມຄວາມເຊື່ອຂອງດານີເອນໄດ້ກາຍເປັນເລື່ອງ ຜິດກົດໝາຍ; ດານີເອນພ້ອມທີ່ຈະຮັບຜົນທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຈາກການກະທຳຂອງຕົນ.

ມື້ນີ້ພວກສັດຕູຂອງດານີເອນໄດ້ພົບວ່າລາວອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າ, ພວກເຂົາກໍໄປລາຍງານກະສັດຢ່າງຮີບ ດ່ວນ (6: 11-12). ພວກເຂົາບອກກະສັດວ່າ “ດານີເອນຜູ້ເປັນຊະເລີຍຈາກຢູດາຍ ລາວບໍ່ໄດ້ໂຄຣບັບຖື ພຣະຣາຊາ” (6: 13), ລາວໄດ້ລະເມີດຄຳສັ່ງຂອງກະສັດ. ກະສັດໄດ້ຍິນກຳທຸກໃຈເພາະເພິ່ນເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ ກົດໝາຍກໍຄືກົດໝາຍ ແລະປ່ຽນແປງບໍ່ໄດ້; ກະສັດຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ໂຍນດານີເອນເຂົ້າໄປໃນຖ້ຳສິງ. ກະສັດສັ່ງດາ ນີເອນດັ່ງນີ້, “ຂໍພຣະເຈົ້າຂອງເຈົ້າ ຜູ້ທີ່ເຈົ້າບົວລະບັດຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີນັ້ນ ຊ່ວຍກູ້ເອົາເຈົ້າ ເຖິດ” (6: 16).

4. ກົດໝາຍໃດຊະນະ?: (ດນອ 6: 17-28)

ກົດໝາຍຂອງມະນຸດນຳພາດານີເອນໄປຢູ່ຖ້ຳສິງ; ແຕ່ເວລາຢູ່ໃນຖ້ຳແລ້ວກົດໝາຍຂອງພຣະເຈົ້າເປັນໃຫຍ່: ກົດໝາຍເລື່ອງຄວາມຮັກ, ຄວາມເມດຕາ, ການປົກປ້ອງຮັກສາ, ແລະພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າກໍບໍ່ມີຜູ້ໃດທີ່ ສາມາດປ່ຽນແປງໄດ້.

ໃນວັງຄົນນັ້ນບໍ່ມີການກິນອາຫານຫລືການບັນເທີງຕ່າງໆ; ກະສັດເອງກໍອອນບໍ່ຫລັບທັງຄົນ; ເມື່ອເວລາເຊົ້າ ມາເຖິງ ກະສັດກໍພ້າວໄປທີ່ຖ້ຳສິງເພື່ອຢາກຮູ້ຂ່າວຂອງດານີເອນ; ພໍໄປເຖິງທີ່ນັ້ນກະສັດກໍຮ້ອງຫາດານີເອນ ວ່າ “ພຣະເຈົ້າອົງທີ່ທ່ານຮັບໃຊ້ດ້ວຍຄວາມຈິງຮັກພັກດີ ໄດ້ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນຈາກສິງບໍ່” (6: 20). ແນ່ນອນ ກະສັດຕ້ອງການໄດ້ຍິນສຽງຂອງດານີເອນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກສິງ.

ເພາະດານີເອນໄດ້ສັດຊື່ໃນການນັບຖື ແລະການອ້ອນວອນ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕອບຄຳອ້ອນວອນ ແລະຊົງ ຊ່ວຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມຕາຍ; ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍດານີເອນອອກຈາກຖ້ຳສິງ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ພົບຄວາມລຳບາກ; ແຕ່ພຣະອົງຊົງສັນຍາຈະຢູ່ກັບເຮົາເວລາເຮົາພົບກັບຄວາມລຳບາກນັ້ນ. ດານີເອນເຊື່ອພຣະເຈົ້າບໍ່ວ່າພຣະອົງຈະໂຜດລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກປາກສິງຫລືບໍ່ ແຕ່ພຣະເຈົ້າກໍຊົງໄດ້ໂຜດລາວ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ດານີເອນອ້ອນວອນຕາມເວລາທີ່ກຳນົດໄວ້; ລາວຄູ່ເຂົ້າອ້ອນວອນມື້ລະສາມຄັ້ງໂດຍປິ່ນໜ້າໄປທາງກຸງເຢຣູ ຊາເລັມ. ການປະຕິບັດເຊັ່ນນີ້ເປັນເລື່ອງຍາກ ແຕ່ເປັນສິ່ງທີ່ປ່ຽນແປງລາວ. ການເຮັດບາງຢ່າງຕາມເວລາ ແລະເປັນປະຈຳກໍເປັນເລື່ອງຍາກສຳລັບພວກເຮົາໃນສະໄໝນີ້; ມີຫລາຍຢ່າງທີ່ພະຍາຍາມດຶງພວກເຮົາໄປທາງ ອື່ນ, ສິ່ງທີ່ເຮົາບັງຄັບບໍ່ໄດ້, ຫລືຄວາມຢ້ານ; ຄວາມຈິງແລ້ວພວກເຮົາຕ້ອງການມີລະບຽບ ແລະຄວາມສັດຊື່ ເລື່ອງການອ້ອນວອນແລະການນະມັສການ ເພາະສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນນຳພວກເຮົາໃຫ້ຢູ່ໃກ້ພຣະເຈົ້າ.

ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພົບກັບອຸປະສັກຢູ່ສະເລ່ຍໃນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອ; ບາງຄັ້ງ ອາດຈະແມ່ນຄວາມກົດດັນໃຫ້ປະຕິເສດພຣະເຈົ້າ ຫລືໃຫ້ຜ່ອນເລື່ອງການຮັບໃຊ້. ການທົດລອງໃນທຳນອງນີ້ເປັນເລື່ອງຫລືກໄດ້ຍາກ; ແຕ່ຖ້າພວກເຮົາໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນການອ້ອນວອນ ແລະການນະມັສການເປັນປະຈຳ, ພວກເຮົາຈະສາມາດເອົາຊະນະການທົດລອງຕ່າງໆ ທີ່ຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຮົາ.

ຄຳຖາມ:

1. ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານປະຕິບັດເປັນປະຈຳຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າ, ຖ້າມີການສັ່ງໃຫ້ຢຸດ ຫລືການຊູ່ເຂັນ, ທ່ານກໍຈະເຮັດຕໍ່ໄປບໍ່?
2. ລະຫວ່າງການລະເມີດກົດໝາຍທີ່ບໍ່ຊອບທັມ ແລະການເຮັດຕາມຄວາມເຊື່ອ, ທ່ານຄິດວ່າແນວໃດເລືອກງ່າຍ?
3. ຖ້າຈະເຮັດຕາມສັງຄົມ, ດານີເອນກໍເຮັດໄດ້ງ່າຍ; ລາວບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງອ້ອນວອນຕໍ່ກະສັດ ແຕ່ລາວສາມາດຢຸດການອ້ອນວອນຕໍ່ພຣະເຈົ້າໃນລະຍະທີ່ສັ່ງຫ້າມສາມສິບວັນ. ການເຮັດຕາມສັງຄົມເປັນເລື່ອງງ່າຍສຳລັບທ່ານບໍ່? ການຕິດຕາມພຣະເຈົ້າຊຶ່ງຜິດຈາກການປະພຶດຂອງສັງຄົມເປັນເລື່ອງງ່າຍສຳລັບທ່ານບໍ່?
4. ມີຄົນທີ່ທ່ານຕ້ອງເປັນແບບຢ່າງເລື່ອງຄວາມເຊື່ອບໍ່? ການດຳເນີນຊີວິດໃນຄວາມເຊື່ອຂອງທ່ານໄດ້ຊ່ວຍຄົນອື່ນໃຫ້ມາເຖິງພຣະເຈົ້າບໍ່?
5. ໃຫ້ທ່ອງຈຳພຣະຄຳຕໍ່ໄປນີ້: ມັດທາຍ 5: 11-12, “ເມື່ອເຂົາຈະຕິຕຽນຂົ່ມເຫັງນິນທາວ່າຮ້າຍທ່ານທັງຫລາຍເປັນຄວາມບໍ່ຈິງທຸກຢ່າງ ເພາະເທັນແກ່ ເຮົາ ພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ຈຶ່ງຊົມຊື່ນຍິນດີ ເພາະວ່າບຳເໜັດຂອງທ່ານທັງຫລາຍມີບໍລິບູນໃນສວັນ ເຫມືອນດັ່ງນັ້ນແຫລະ, ເຂົາໄດ້ຂົ່ມເຫັງຜູ້ປະກາດພຣະທັມທີ່ຢູ່ກ່ອນທ່ານທັງຫລາຍ.”

ບົດຮຽນທີ 9

ພາບການຊົງໂຜດໃຫ້ພື້ນຂອງພຣະເຈົ້າ

ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ໂຮເຊອາ 1,3, 14

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ: ໂຮເຊອາ 1: 1-14

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງໂຮເຊອາແລະໂກເມີເພື່ອສະແດງເຖິງການຫລິ້ນຊູ້ຝ່າຍວິນຍານ.

ຄຳຖາມເພື່ອຄົ້ນຄວ້າ: ພວກເຮົາຈະຫລີກເວັ້ນຈາກການຫລິ້ນຊູ້ຝ່າຍວິນຍານໄດ້ຢ່າງໃດ?

ຈຸດປະສົງຂອງການສຶກສານີ້: ເພື່ອສຳຮວດເບິ່ງຜົນສະທ້ອນຂອງການຫລິ້ນຊູ້ຝ່າຍວິນຍານ ໃນຊີວິດຂອງຂ້ອຍ.

ອ່ານລວບ: ອິສຣາເອັນປະກາດວ່າພຣະເຈົ້າຢາເວເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາແລະຄົນທີ່ຮອບຂ້າງເຂົາໃຊ້ຊີວິດຕາມໃຈຂອບ. ພຣະເຈົ້າໃຊ້ຊີວິດການແຕ່ງງານຂອງໂຮເຊອາ ເພື່ອພິພາກສາຄວາມບໍ່ສັດຊື່ທີ່ຄ້າຍກັບການຫລິ້ນຊູ້ຝ່າຍວິນຍານຂອງພວກເຂົາ.

ຄຳນຳ

ສຸພາສິດນຶ່ງໄດ້ເວົ້າວ່າ "ຫລັງຈາກແຕ່ງງານແລ້ວກໍເປັນຊີວິດຮ່ວມຄູ່." ຜູ້ໃດທີ່ເຄີຍແຕ່ງງານເຂົ້າໃຈຄວາມຈິງໃນເຣື່ອງນີ້. ພິທີການແຕ່ງງານເປັນໂອກາດໃຫ້ຄູ່ສົມຮົດໄດ້ໃຫ້ຄຳສັນຍາຕໍ່ກັນແລະກັນຕໍ່ໜ້າໝູ່ເພື່ອນແລະຄອບຄົວທີ່ໃຫ້ການສນັບສນຸນແລະສລອງການໃຫ້ຄຳພັນສັນຍານັ້ນ. ບາງຄັ້ງ ພິທີແຕ່ງງານກໍປະກອບດ້ວຍຄຳສັນຍາທີ່ຈະສນັບສນຸນຈາກແຂກຄົນທີ່ມາຮ່ວມພິທີ.

ພິທີແຕ່ງດອງ, ງານລ້ຽງ, ແລະຮັນນິມູນບໍ່ຊ້າກໍຄ່ອຍຈົດລົງ; ການດຳລົງຊີວິດແຕ່ລະວັນໄດ້ກາຍເປັນເວລາທົດສອບຄຳສັນຍາທີ່ໄດ້ໃຫ້ໄວ້. ຄຳສັນຍາບໍ່ເປັນພຽງຄຳເວົ້າ; ຄຳສັນຍາໄດ້ກາຍເປັນຂອບເຂດຂອງການຕັດສິນໃຈຕ່າງໆ. ເມື່ອການແຕ່ງງານຜ່ານໄປ, ການເລີ່ມຊີວິດຮ່ວມກັນກໍເລີ່ມຕົ້ນ ຫລາຍຄູ່ຈະເຮັນຮຸ່ງເຮືອງ ແຕ່ຫລາຍຄູ່ກໍໄປບໍ່ລອດ.

ການທົດລອງຕ່າງໆເລີ່ມເຂົ້າມາ; ມັນເຂົ້າມາໃນຫລາຍຮູບແບບ: ຝ່າຍເນື້ອໜັງ, ຝ່າຍຈິດໃຈ, ຄວາມຮູ້ສຶກ, ແລະຝ່າຍຈິດວິນຍານ. ຕອນແລກບັນຫາອາດຈະເປົ່າບາງແລະສາມາດຄວບຄຸມໄດ້. ຈາກນັ້ນບັນຫາອາດຈະກາຍເປັນສິ່ງຄວບຄຸມຄູ່ຄອງທີ່ເຄີຍສັດຊື່ຕໍ່ກັນ; ໃນທີ່ສຸດກໍມີການບໍ່ຈົງຮັກພັກດີແລະບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ກັນ. ການແຕ່ງດອງ, ງານລ້ຽງ, ແລະຮັນນິມູນ, ແລະອື່ນໆກໍກາຍເປັນອະດີດແຫ່ງຄວາມຊົງຈຳ.

ປະສົບການເຣື່ອງຄວາມພື້ນເປັນເໝືອນການສົມຮົດ ຕອນແລກຜູ້ເຊື່ອໃໝ່ມີຈິດໃຈຮ້ອນຮົນເພື່ອພຣະຄຣິດ;

ຄວາມຮັກທີ່ມີຕໍ່ພຣະເຈົ້າຈະປາກົດໃນການປາກເວົ້າແລະການກະທຳ ເໝືອນການສົມຈິດໃໝ່ ການທົດລອງ ກຳເປົາບາງ; ແຕ່ໃນເວລາຜ່ານໄປ ການທົດລອງກໍເຂົ້າມາຄວບຄຸມຄວາມຄິດ ແລະການດຳເນີນຊີວິດແຕ່ລະ ວັນ. ໃນທີ່ສຸດຜູ້ທີ່ເຄີຍດຶງດູດຄົນອື່ນໃຫ້ມາເຖິງພຣະເຈົ້າ ກໍກາຍເປັນເຫລັກກ້າທີ່ໝົດແຮງດຶງ.

ພຣະເຈົ້າຊົງໃຊ້ເລື່ອງການແຕ່ງງານເພື່ອສແດງເຖິງການຫລິ້ນຊູ້ຂອງອິສຣາເອັນ ເປັນການເຕືອນພວກເຂົາ (ເຢເຣມີຢາ 3: 20). ແທນທີ່ຈະໃຊ້ຄຳທຳນວາຍຂອງໂຮເຊອາ, ພຣະອົງຊົງໃຊ້ຜູ້ປະກາດເອງໃຫ້ດຳເນີນຊີ ວິດສົມຈິດທີ່ປະກອບດ້ວຍຄວາມບໍ່ສັດຊື່ແລະການຫລິ້ນຊູ້.

1. ເບື້ອງຫລັງ: (ໂຮເຊອາ 1)

ເບິ່ງເຜີນໆແລ້ວທຸກຢ່າງຈົບງາມສຳລັບອານາຈັກພາກເໜືອຂອງອິສຣາເອັນເປັນໃນສັຕະວັດທີແປດ. ອິສຣາ ເອັນມີຄວາມອຸດົມສົມບູນແລະມີກອງທັບທີ່ເຂັ້ມແຂງ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງເປັນເຫດໃຫ້ການ ເພິ່ງພຣະເຈົ້າເປັນເລື່ອງບໍ່ສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ໂດຍສະເພາະໃນພວກທີ່ມີຖານະສູງ; ພ້ອມກັນນັ້ນ ຄົນຍາກຈົນກໍຖືກສົ່ງໂກງແລະຖືກກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ.

ໂຮເຊອາຈາກອານາຈັກພາກເໜືອຂອງອິສຣາເອັນ, ແລະອາໂມດ ຈາກອານາຈັກພາກໃຕ້ຂອງຢູດາ, ທັງ ສອງໄດ້ຖືກຈັດຢູ່ໃນພວກຜູ້ປະກາດນ້ອຍສິບສອງຄົນ. ຄຳວ່າ "ນ້ອຍ" ມັກຈະຖືກແປວ່າບໍ່ສຳຄັນ, ແຕ່ບໍ່ເປັນ ດັ່ງນັ້ນໃນກໍລະນີນີ້. ການຂຽນຂອງພວກຜູ້ປະກາດນ້ອຍສິບສອງທ່ານນີ້ຈະສັ້ນກວ່າການຂຽນທີ່ຍາວຂອງ ພວກຜູ້ປະກາດໃຫຍ່ເຊັ່ນ ເອຊາຢາ, ເຢເຣມີຢາ, ແລະເອເຊກຽນ. ການຂຽນຂອງພວກຜູ້ປະກາດນ້ອຍຕ່າງກໍ ຖືກຕ້ອງດີແລະມີຄວາມສຳຄັນ.

ອາໂມດໄຂ້ຄຳເວົ້າທີ່ຮຸນແຮງເພື່ອປະທ້ວງເຖິງຄວາມບໍ່ຍຸດຕິທັມ, ຄວາມລຳບາກ, ການກົດຂີ່ຂົ່ມເຫງ, ແລະ ການບໍ່ມີສິນທັມ. ໂຮເຊອາຊຶ່ງຊື່ລາວແປວ່າຄວາມພົ້ນ, ເວົ້າດ້ວຍອາຣົມແລະຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງແຮງກ້າເລື່ອງ ຈິດວິນຍານທີ່ເສື່ອມໂຊມແລະການນະມັສການຂອງຊາວອິສຣາເອັນ. ທ່ານທັງສອງໄດ້ເຕືອນເລື່ອງການລົງ ໂທດຂອງພຣະເຈົ້າ.

ຊາວການາອານຊຶ່ງອາສັຍຢູ່ປາເລສຕາຍກ່ອນຄົນອິສຣາເອັນ, ໄດ້ນະມັສການພຣະເຈົ້າຫລາຍອົງ. ພຣະທີ່ ສຳຄັນທີ່ພວກເຂົານະມັສການນັ້ນແມ່ນພຣະບາອານ, ພຣະໃຫ້ຝົນແລະໃຫ້ຄວາມອຸດົມສົມບູນ. ພຣະບາ ອານຖືວ່າເປັນຜົວຂອງແຜ່ນດິນ, ແລະໃນພິທີນະມັສການມີໂສເພນີສັກສິດ. ຫລາຍກວ່ານັ້ນ, ພວກຜູ້ຊາຍ ຈະສົມສູ່ກັບຜູ້ຍິງໂສເພນີໃນວິຫານເພື່ອເປັນການນະມັສການ. ພວກເຂົາຖືວ່າ, ການຮ່ວມເພດນັ້ນຊ່ວຍໃຫ້ ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນເພາະເປັນການສະແດງວ່າພຣະບາອານໄດ້ແຕ່ງງານກັບຜົນແຜ່ນດິນ.

ຄົນອິສຣາເອັນໄດ້ເຮັດເໝືອນກັບຊາວການາອານ ຈົນເປັນການຍາກທີ່ຈະແຍກພຣະເຈົ້າຢາເວຈາກພຣະບາ

ອານ. ຫລາຍຄົນຄິດວ່າພຣະທັງສອງເປັນອົງດຽວກັນແຕ່ນາມຊື່ຕ່າງກັນ. ນອກຈາກນັ້ນ, ການນະມັສການ ຮູບງົວກໍມີຄວາມສໍາຄັນໃນອິສຣາເອັນ. ແນ່ນອນ, ໄພ່ພົນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ ແລະພາກັນ ຫລືນຊື່ຝ່າຍຈິດວິນຍານ.

ທາງດ້ານການເມືອງ, ອັດຊີເຮັງມີກໍາລັງເຂັ້ມແຂງແລະໄດ້ກາຍເປັນພັຍສໍາຄັນ. ທະຫານແລະຮັຖບານອິສຣາ ເອັນເກີດການວຽນວາຍສັບສົນຫລັງຈາກກະສັດ ເຢໂຣໂບອາມ ທີ່ສອງໄດ້ເສັງຊີວິດລົງ. ໂຮເຊອາປະກາດວ່າ ພວກເຂົາຈະຖືກ ອັດຊີເຮັງມາຍົດແລະຈະຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ. ໂຮເຊອາໄດ້ເຫັນປະເທດຂອງຕົນຖືກທຳ ລາຍລົງ. ລາວສາມາດຫລົບໜີໄປຢູ່ຢູດາເວລາອິສຣາເອັນຖືກກວດໄປເປັນຊະເລີຍທີ່ອັດຊີເຮັງແຕ່ໝົດເວລາ ເພາະການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ.

2. ການແຕ່ງງານໃນສວັນ?: (ໂຮເຊອາ 1: 1-2: 1)

ມີຄົນນຶ່ງຖາມວ່າ "ພຣະເຈົ້າກໍາລັງຄິດຫຍັງ?" ໂຮເຊອາ ບໍ່ໄດ້ຄິດຄາດໄວ້ເລີຍເມື່ອພຣະເຈົ້າໃຫ້ສັ່ງລາວໄປ ແຕ່ງງານກັບຍິງໂສເພນີ. ນີ້ບໍ່ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດ ທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງສັ່ງໃຫ້ຜູ້ປະກາດເຮັດຕາມຄຳທຳນຳວາຍ. ພຣະ ອົງໄດ້ສັ່ງເຢເຣເມຍາໃຫ້ເຮັດແອກຈາກໄມ້ແລ້ວໃຫ້ຄັອງຄໍຕົນເອງໄວ້ (ຢຣມ 27: 2). ພຣະເຈົ້າເວົ້າກັບອິສຣາ ເອັນໂດຍໃຊ້ສິ່ງທີ່ມີຊີວິດຢູ່. ໃນເອຊາຍາ 20: 2, ພຣະເຈົ້າສັ່ງເອຊາຍາໃຫ້ຖອດຜ້າກະສອບທີ່ນຸ່ງອອກຈາກ ຕົວ, ຖອດເກີບ, ເປືອຍໂຕ, ແລະຕົນເປົ່າສາມປີເພື່ອສະແດງພຣະຄຳຂອງພຣະອົງກັບຄົນທັງຫລາຍ.

ເອົາແມ່ຍິງບໍ່ສັດຊື່ມາເປັນເມັງ? ນັ້ນເປັນເລື່ອງສ່ວນຕົວແທ້ໆ ທີ່ພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຈາກຜູ້ປະກາດພຣະທັມ. ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ ໂຮເຊອາ ຄິດດົນ; ພຣະອົງໄດ້ເປີດເຜີຍໃຫ້ ໂຮເຊອາ ເຫັນວ່າຄົນທັງຫລາຍນັ້ນໄດ້ ຫລືນຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ ເໝືອນດັ່ງຍິງໂສເພນີ (ຮຊອ 1:2). ຊົນຊາດອິສຣາເອັນໄດ້ເຮັດຕາມປະເພນີຂອງຄົນ ທ້ອງຖິ່ນ, ໂດຍບໍ່ໄດ້ຄິດເລີຍວ່າພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ໂຮເຊອາເຊື່ອຟັງພຣະເຈົ້າແລະໄດ້ແຕ່ງງານກັບນາງໂກເມີ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ວ່າໂກເມີແມ່ນໃຜນອກຈາກຮູ້ຈັກ ແຕ່ຊື່ພໍ່ຂອງລາວ. ລາວອາດຈະເປັນຍິງໂສເພນີເມື່ອໂຮເຊອາແຕ່ງງານກັບລາວ; ລາວອາດຈະເປັນຍິງໂສເພ ນີໃນວິຫານຂອງບາອານ, ຫລືວ່າລາວເປັນຍິງໂສເພນີຫລັງຈາກແຕ່ງງານກັນແລ້ວ. ການຄິດຫລາຍກ່ຽວກັບ ການແຕ່ງງານຂອງພວກເຂົາອາດຈະເປັນເມກບັງຄວາມສັມພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າແລະປະເທດຊາດທີ່ນອກ ໃຈ. ການແຕ່ງງານລະຫວ່າງໂຮເຊອາແລະໂກເມີເປັນສັນຍາລັກຂອງການແຕ່ງງານລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຊົນຊາດອິສຣາເອັນ.

ໂຮເຊອາແລະໂກເມີໄດ້ລູກນຳກັນສາມຄົນ. ຜູ້ທີ່ນຶ່ງເປັນຜູ້ຊາຍໃສ່ຊື່ວ່າຢິສເຣເອນຊຶ່ງມີຄວາມໝາຍວ່າພຣະ ເຈົ້າບູກ. ຢິສເຣເອນມີປະວັດການປັນປ່ວນ, ເສີກສົງຄາມ, ແລະການນອງເລືອດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີພຣະເຈົ້າ ເປັນຜູ້ບູກແລະໃຫ້ຄວາມຫວັງ. ລູກຜູ້ທີສອງເປັນຜູ້ຍິງ ຊື່ວ່າ ໂລຣູຮາມາ, ແລະຊື່ນີ້ແປວ່າບໍ່ມີຄວາມສົງສານ

ຫລືບໍ່ມີຄວາມຮັກ. ພຣະເຈົ້າຊົງປິດບັງຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງ ແລະຈະບໍ່ມີຄວາມສົງສານຊົນຊາດອິສຣາເອັນເພາະພວກເຂົາບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະອົງ.

ສຸດທ້າຍ ລູກຄົນທີສາມເປັນຜູ້ຊາຍທີ່ພຣະເຈົ້າໃຫ້ເອີ້ນຊື່ວ່າ ໂລອັມມີ, ມີຄວາມໝາຍວ່າເຂົາບໍ່ແມ່ນໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ. ເປັນໄດ້ບໍ່ທີ່ພຣະເຈົ້າຈະທຳລາຍຊົນຊາດທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງເອີ້ນອອກມາຈາກເອຢິບ ແລະໄດ້ຊົງສັນຍາວ່າຈະເປັນພຣະເຈົ້າຂອງເຂົາຕອດໄປ. ນັກຂຽນບາງຄົນແປຕ່າງນີ້, ເຂົາເຊື່ອວ່າ ໂລອັມມີແລະໂລຣູຮາມາບໍ່ແມ່ນລູກຂອງ ໂຮເຊອາເພາະໂກເມເປັນຍິງໂສເພນີຕອນແຕ່ງງານຢູ່. ບໍ່ມີເວົ້າໄວ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບພໍ່ຂອງພວກເຂົາ. ຊື່ວ່າ "ບໍ່ມີຄວາມຮັກ" ແລະ "ບໍ່ແມ່ນໄພ່ພົນຂອງເຮົາ" ອາດຈະບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນລູກຂອງໂຮເຊອາແຕ່ເປັນຕົວແທນຂອງຊົນຊາດອິສຣາເອັນທີ່ບໍ່ສັດຊື່ຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.

ນັບວ່າເປັນເລື່ອງໂສກເສົ້າທີ່ ພຣະເຈົ້າໄດ້ສ້າງຄອບຄົວແບບນີ້. ແຕ່ວ່າພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຖືກອິສຣາເອັນ, ແລະໂຮເຊອາ. ຍັງບໍ່ຈົບເທື່ອ. ໂຮເຊອາ 1: 10 ໃນພາສາອັງກິດເລີ່ມດ້ວຍຄວາມສັ້ນໆວ່າ "ຍັງ." ພຣະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຍັງເໝືອນເດີມ ອິສຣາເອັນຈະມາກຫລາຍເໝືອນເມັດຊາຍແຄມທະເລ(ປຖກ 22:17). ເຂົາຍັງຖືກເອີ້ນວ່າເປັນ "ລູກຂອງພຣະອົງຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່." ຜູ້ທີ່ບໍ່ຖືວ່າລູກຊາຍແລະຜູ້ເປັນລູກສາວທີ່ບໍ່ຮັກນັ້ນຈະຖືກເອີ້ນວ່າ "ໄພ່ພົນຂອງເຮົາ" ແລະ "ຜູ້ທີ່ເຮົາຮັກ" (ຢຣມ 31: 1, 33).

3. ການສົມຮິດໄດ້ຖືກໄຖ່: (ໂຮເຊອາ 3)

ເຖິງຈະອີກຫັກເພາະການຫລິ້ນຊູ້ຂອງໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງ ພຣະເຈົ້າຍັງຊົງຮັກພວກເຂົາເກີນທີ່ຈະແຍກພວກເຂົາໄປຕອດ. ພຣະອົງຊົງໂກດຮ້າຍແລະເຈັບປວດ(ຮຊອ 2: 1-13)ແຕ່ພຣະອົງກໍຍັງມີຄວາມສົງສານແລະຕັ້ງໃຈ. ຄວາມຮັກຂອງພຣະອົງຫລາຍກວ່າຄວາມໂກດຮ້າຍ. "ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເຮົາຈະເກັ່ງກ່ອມນາງດ້ວຍຄຳອ່ອນຫວານ, ແລ້ວພານາງໄປຍັງຖິ່ນກັນດານ, ແລະຈະເວົ້າກັບນາງຢ່າງເປີດອີກວ່າເຮົາຈະຄົນສວນອະງຸ່ນໃຫ້ແກ່ນາງ" (ຮຊອ 2:14). ເພື່ອສະແດງຄວາມເມດຕາຂອງພຣະອົງ, ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງສັ່ງໃຫ້ ໂຮເຊອາໄດ້ເຮັດສິ່ງທີ່ລຳບາກຫັກ; ພຣະອົງຊົງໃຫ້ໂຮເຊອາສະແດງຄວາມຮັກຕໍ່ໂກເມີ; ແຕ່ໃນຕອນນີ້ຜູ້ຍິງທີ່ບໍ່ສັດຊື່ໄດ້ເປັນໜີ້ກັບຜູ້ຊາຍຄົນອື່ນ. ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈຳນວນໜີ້ ແຕ່ເຮົາຮູ້ວ່າໂຮເຊອາໄດ້ຊື້ນາງຄົນມາ. ການຫລິ້ນຊູ້ມີຫລາຍຢ່າງ; ການຮ່ວມເພດກັບຊາຍອື່ນເປັນການສະແດງໃຫ້ເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແຕ່ການໄປໂຄຣນິບພຣະອື່ນແລະການໄປເພິ່ງໃນຢ່າງອື່ນເປັນເລື່ອງທີ່ມີອາຄາແພງ(ສູນເສັງ).

ການແຕ່ງງານຄັ້ງນີ້ແຕກຕ່າງກັບຄາວກ່ອນ, ໂຮເຊອາໄດ້ວາງຂອບເຂດແລະຣະບຽບກັບ ໂກເມີ; ແລະໂຮເຊອາກໍຈະຢູ່ໃນລະບຽບດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າຊົງທຳເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນອິສຣາເອັນ. ພວກເຂົາຈະຕ້ອງລະຖິ້ມພຣະອື່ນໆ. ພວກເຮົາໄດ້ເຫັນເວລາອັສເຊເຣັງໄດ້ຊະນະອິສຣາເອັນ ໄພ່ພົນພຣະເຈົ້າຖືກຈັບໄປເປັນຊະເລີຍ, ພວກເຂົາຖືກຄຸມຂັງຢູ່ໃນຂອບເຂດຈຳກັດແລະມີລະບຽບ. ຫລັງຈາກການເປັນຊະເລີຍແລ້ວ, ຊົນຊາດອິສຣາເອັນ" ຈະກັບຄືນໄປຫາພຣະເຈົ້າ ແລະຄວາມດີຂອງພຣະອົງໃນຄາວສຸດທ້າຍ"(ຮຊອ 3: 5).

4. ການແຕ່ງງານທີ່ຖືກປົວແປງ: (ໂຮເຊອາ 14)

ຢ່າໃຫ້ພວກເຮົາ ຄິດວ່າການຊົງໄຖ່ເປັນຂອງຫລິ້ນ. ໃນຂໍ້ 14:2 ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ສວຍງາມ: "ຈົ່ງນຳຖ້ອຍຄຳມານຳແລະກັບມາຫາພຣະເຈົ້າ" (ຮຊອ 14:2). ການຂໍອະພິຍເປັນເຮືອງສຳຄັນສຳລັບການໄຖ່ ແລະການປົວແປງ; ປາສຈາກສິ່ງນີ້, ການຄົນດີກໍບໍ່ຄົບຖ້ວນ. ພວກເຮົາສາມາດເຂົ້າຫາພຣະເຈົ້າໃນທຳນອງດຽວກັນ "ຂໍຊົງໂຜດຍົກຄວາມຜິດບາບທັງໝົດຂໍຊົງຮັບສິ່ງດີ ຂ້າພຣະອົງຈຶ່ງຈະນຳຜົນຮິມຝົປາກມາຖວາຍ" (14: 2).

ພຣະເຈົ້າຊົງອະທິບາຍການໃຫ້ອະພິຍໂດຍໃຊ້ເຄື່ອງໝາຍຈາກສວນ: ນ້ຳໝອກ, ດອກລີ້ລີ, ຕົ້ນໝາກກອກເທດ, ດອກໄມ້ກຳລັງບານ, ແລະກິ່ນຫອມ. ເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນໃນພາກສຸດທ້າຍຂອງຄວາມເວົ້າທີ່ເຈັບປວດຂອງໂຮເຊອາ ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເຕືອນອິສຣາເອັນໃຫ້ຮຽນຮູ້ຈາກປະສົບການ(ຮຊອ 14: 9). ພວກເຂົາຈະຕ້ອງໃຊ້ສະຕິປັນຍາແລະການຮູ້ສັ່ງເກດດີຫລືຊົ່ວໃນອະນາຄົດ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດູດໃນການເດີນທາງກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມໝາຍແລະການປະຕິບັດ

ການຫລິ້ນຊູ່ຝ່າຍວິນຍານເປັນຄຳເວົ້າທີ່ໜັກແລະອາດຈະບໍ່ມີຜູ້ໃດຄິດເຖິງເວລາເຮັດບາບຕໍ່ພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ການບອກວ່າເປັນຄົນພຣະເຈົ້າແລະເຮັດຕາມແບບຢ່າງຂອງຊາວໂລກກຳຄືການເຮັດບາບ.

ເຊັ່ນດຽວກັນ ຖ້າພວກເຮົາວ່າເຮົາແຕ່ງງານ ແຕ່ຍັງຊອກຫາຄົນອື່ນຢູ່ ພວກເຮົາກໍກຳລັງຫລິ້ນຊູ່. ຫລາຍກວ່ານັ້ນ ການລືມພຣະເຈົ້າຜູ້ໃຫ້ຊີວິດ, ຜູ້ໃຫ້ພອນ, ແລະຜູ້ໃຫ້ອະພິຍຄວາມຜິດບາບກຳຄືການໝິ່ນປມາດ ການໄປຍ້ອງຍໍຜູ້ອື່ນໃນສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳ ຈະຮັບຜົນຮ້າຍຕິດຕາມມາ.

ໃນຂ່າວປະເສີດ ພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວເຮືອງໃຈແຂງກະດ້າງນຳໄປສູ່ການຢ່າຮ້າງ. ໃຈແຂງກະດ້າງຕໍ່ພຣະເຈົ້າກຳຄືການຫລິ້ນຊູ່ຝ່າຍວິນຍານ; ມີຫລາຍຢ່າງໃນສັງຄົມທີ່ຈະນຳພວກເຮົາໃຫ້ໃຈແຂງກະດ້າງ. ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ດີ!

ຄຳຖາມ:

1. ການຫລິ້ນຊູ່ຝ່າຍວິນຍານບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແຕ່ໃນສັມພຣະສັນຍາເດີມ; ອ່ານ ຢາໂກໂບ 4: 4. ມີບ່ອນໃດແດ່ທີ່ການເປັນມິດກັບໂລກກຳລັງດຶງດູດທ່ານ?
2. ເປັນໄປໄດ້ບໍ່ທີ່ພວກເຮົາກຳລັງຢຽບເຮືອສອງແຄມ, ລະຫວ່າງຄວາມເຊື່ອ ແລະໂລກ? ເປັນຫຍັງ?
3. ເວລາພວກເຮົາມາເຊື່ອພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາກໍໄດ້ປະຕິເສດໂລກແລ້ວແມ່ນບໍ່? ຈົ່ງ ຫລື ບໍ່ຈົ່ງ?
4. ອ່ານແລະພິຈາຣະນາ 1 ໂຍຮັນ 2: 15-17; ພຣະນິມິດ 2: 1-7; ຢາໂກໂບ 4: 1-10. ທ່ານເຫັນຕົວເອງຢູ່ໃນພຣະຄຳນັ້ນໆບໍ່?
5. ມີຄົນເຄີຍຜິດສັນຍາກັບທ່ານບໍ່? ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ມີການໄຖ່ບໍ່? ທ່ານຈະເຮັດວິທີໃດ?

ສຄ

ບົດຮຽນທີ 10

ພໍ່ຂໍເພື່ອລູກຊາຍ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້:	ມາຣະໂກ 9: 14-29
ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ:	ມາຣະໂກ 9:1-29
ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:	ພຣະເຢຊູຊົງຊ່ອຍເດັກນັ້ນໃຫ້ພົ້ນຈາກຜິຊົ່ວຮ້າຍ.
ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:	ເຮົາຈະພົ້ນຈາກຄວາມສົງສັຍ ແລ້ວມາເຊື່ອແທ້ໆໄດ້ແນວໃດ?
ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:	ເພື່ອຈະພົ້ນຈາກຄວາມສົງສັຍ ແລ້ວມີຄວາມເຊື່ອແທ້.

ບົດນຳ ມາຣະໂກ 9: 2-13

ຫລາຍຄົນໃນພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ເຮືອງການຮັບໃຊ້ຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ຈັດງານປະຊຸມປະຈຳປີ (Conference), ສຳມະນາຮຽນເພີ້ມ (Retreat), ຈັດງານພື້ນຟູ (Revival), ໃຊ້ເວລາເຝົ້າດຽວ (personal time with Jesus) ເມື່ອໄດ້ເຮັດສິ່ງນີ້ແລ້ວກໍນັບວ່າເປັນຜູ້ຊຳນານແລະໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູສົມຄວນ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຫວັງໃຈວ່າຈະໄດ້ຫລາຍຢ່າງຕາມທີ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ມາແລ້ວບໍ່ແມ່ນບໍ່? ຫາກເຮົາຄິດວ່າເຮົາໄດ້ເຮັດຫລາຍຢ່າງ ຮຽນຈາກຫລາຍສະຖາບັນ ເຮົາມາເບິ່ງສາວິກຮຽນຈາກສະຖາບັນສູງສຸດ ຄືຮຽນຮູ້ຢ່າງໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນແນວໃດ.

ຕລອດສາມປີພຣະເຢຊູໄດ້ໃຊ້ຊີວິດຮ່ວມກັບສາວິກ ແລະໄດ້ສິດສອນຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງໃຫ້ກັບສາວິກທັງສິບສອງຄົນ. ໃນພຣະທັມຕອນນີ້ ພຣະເຢຊູໄດ້ເອົາສາວິກທັງສາມຄົນ ເປໂຕ, ຢາໂກໂບ ແລະໂຍຮັນ ຂຶ້ນໄປເທິງພູເພື່ອອ້ອນວອນຮ່ວມກັບພຣະອົງ ສ່ວນສາວິກອື່ນນັ້ນແມ່ນໃຫ້ໄຫວ້ອນຢູ່ຕ່າງຫາກ, ດັ່ງນັ້ນນັບໄດ້ວ່າສາວິກທັງສາມເປັນສາວິກທີ່ໃກ້ຊິດກັບພຣະເຢຊູສົມຄວນ. ສາວິກທັງສາມໄດ້ເຫັນພຣະເຢຊູປ່ຽນລັກສະນະພຣະກາຍຕໍ່ໜ້າເຂົາ, ສາວິກເຫັນເຄື່ອງນຸ່ງຫົ່ມພຣະອົງຂາວເຫລື້ອມ, ສາວິກໄດ້ເຫັນ ຜູ້ທຳນວາຍເອລີຢາ ແລະເຫັນໂມເຊ ປາກົດຕົວຕໍ່ເຂົາ ແຕ່ພໍເມື່ອກັບລົງຈາກພູນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ສັ່ງທຳມບໍ່ໃຫ້ບອກເຮືອງນີ້ແກ່ຜູ້ໃດ ເພາະຍັງບໍ່ທັນເຖິງເວລາທີ່ຈະຕ້ອງບອກ (ຂໍ້ 9). ແຕ່ສາວິກຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈທີ່ພຣະອົງກ່າວວ່າເຖິງການຄົ້ນມາຈາກຕາຍ (ຂໍ້ 10). ເມື່ອເປັນເຊັ່ນ ສາວິກຈຶ່ງຖາມສິນທະນາກັບພຣະເຢຊູ ຂໍ້ 11-13).

1. ບໍ່ມີພລັງ: (ມາຣະໂກ 9:14-18)

ນອກຈາກສາວິກສາມຄົນທີ່ຂຶ້ນໄປເທິງພູສູງເພື່ອໄຫວ້ອນຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູແລ້ວຍັງມີສາວິກອີກເກົ້າຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ຂຶ້ນໄປໄຫວ້ອນເທິງພູຮ່ວມກັບພຣະເຢຊູ, ສາວິກທັງເກົ້າຄົນພວມປະກາດຮັບໃຊ້ພຣະເຢຊູໃນໝູ່ບ້ານ

ແຫ່ງນຶ່ງເພື່ອລໍຖ້າພຣະເຢຊູກັບສາວິກທັງສາມລົງມາຈາກພູ. "ເມື່ອພຣະອົງສະເດັດມາພ້ອມກັບສາວິກສາມຄົນນັ້ນ ກໍມາເຖິງພວກສາວິກທັງຫລາຍ ຈຶ່ງເຫັນປະຊາຊົນຈຳນວນຫລາຍອ້ອມຮອບເຂົາຢູ່ ແລະພວກນັກທັມກໍກຳລັງໂຕ້ຖຽງກັບເຂົາ ໃນທັນໃດນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນພຣະອົງກໍຈຶ່ງດູດປະທັບໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງແລ່ນເຂົ້າມາໂດຍໂຄຣົບພຣະອົງ ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງຖາມເຂົາວ່າ, "ພວກເຈົ້າໂຕ້ຖຽງກັນເຖິງເລື່ອງອັນໃດ" (ຂໍ້ 14-16). ໃນເວລານັ້ນມີຊາຍນຶ່ງຕອບພຣະອົງວ່າ "ອາຈານເອີຍ, ຂ້ານ້ອຍໄດ້ພາລູກຊາຍມາຫາທ່ານ ເພາະຜີປາກກົກເຂົ້າສົງມັນ ລູກນີ້ຈະຢູ່ບ່ອນໃດກໍຕາມ ເມື່ອຜີສະແດງກໍເຮັດໃຫ້ມັນລົ້ມຊັກດົ້ນໄປ ມີອາການນໍ້າລາຍພູມປາກ ແລະຂົບແຂ້ວ ແລ້ວຕົວແຂງໄປ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ຂໍໃຫ້ພວກສາວິກຂອງທ່ານຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກເສັງ ແຕ່ເຂົາບໍ່ສາມາດ" (ຂໍ້ 17-18). ແມ່ນແລ້ວບໍ່ມີສາວິກຄົນໃດສາມາດເຮັດອັນໃດໄດ້ນອກຈາກມີພຣະເຢຊູຢູ່ນຳ, ດ້ວຍວ່າ ຣິດອຳນາດທັງໝົດເປັນຂອງພຣະອົງ ແລະຣິດອຳນາດທັງໝົດຢູ່ນຳພຣະອົງ, ແຕ່ພຣະເຢຊູໄດ້ມອບຣິດອຳນາດໃຫ້ສາວິກແລ້ວ ແຕ່ເປັນດ້ວຍເຫດໃດເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຂັບໄລ່ຜີອອກໄດ້ ຫລືວ່າເປັນຍ້ອນສາວິກນັ້ນໄດ້ຖືກແຍກຈາກພຣະອົງບໍ່? ພຣະອົງຊົງກ່າວວ່າ "ເພາະຖ້າແຍກຈາກເຮົາແລ້ວ ພວກທ່ານບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້" (ໂຍຮັນ 15:5ຂ). ໝາຍຄວາມວ່າສາວິກທັງເກົ້າຄົນໄດ້ແຍກອອກຈາກການໄປໄຫວ້ວອນທີ່ເທິງພູ ການນີ້ໄດ້ບົ່ງບອກວ່າຖ້າເຮົາແຍກອອກຈາກພຣະອົງເຮົາບໍ່ອາດເຮັດສິ່ງໃດໄດ້ ຈົນກວ່າພຣະເຢຊູໄດ້ມອບຣິດອຳນາດທັງໝົດໃຫ້ (ມັດທາຍ 28:19-20).

ເມື່ອສາວິກທັງເກົ້າຄົນຊ່ອຍເຂົາບໍ່ໄດ້ເຂົາຈຶ່ງແລ່ນໄປຫາພຣະເຢຊູ " ໃນທັນໃດນັ້ນເມື່ອປະຊາຊົນເຫັນພຣະອົງກໍຈຶ່ງດູດປະທັບໃຈຫລາຍ ຈຶ່ງແລ່ນເຂົ້າມາໂດຍໂຄຣົບພຣະອົງ" (ຂໍ້ 15). ນີ້ກໍເປັນຮູບພາບນຶ່ງທີ່ຜູ້ຄົນທັງຫຼາຍຕ້ອງການພຣະເຢຊູຍາມສຸກເສີນ ແລະກໍຍັງເປັນຮູບພາບຂອງຄົນທັງຫລາຍແລ່ນໄປໂບດອື່ນ, ໄປຄະນະອື່ນ ເມື່ອໂບດເຮົາຊ່ອຍບໍ່ໄດ້ ສ່ວນເລື່ອງຄວາມເຊື່ອນັ້ນແມ່ນເຊື່ອໃນເວລານັ້ນເປັນປະການສຳຄັນ. ເລື່ອງທີ່ສາວິກຂັບໄລ່ຜີຮ້າຍອອກບໍ່ໄດ້ນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ມີຄວາມເວົ້າຂຸບຊິບນິນທາ ຈົນພວກສາວິກເສັງຊື່ສຽງໄປຫລາຍສົມຄວນ.

2. ຂາດຄວາມເຊື່ອ: (ມາຣະໂກ 9:19-24).

ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວກັບເຂົາວ່າ " ໂອ ຄົນໃນສັມຍທີ່ຂາດຄວາມເຊື່ອເອີຍ, ເຮົາຈະຕ້ອງຢູ່ກັບພວກເຈົ້າເທິງປານໃດ ເຮົາຈະຕ້ອງອົດທົນນຳພວກເຈົ້ານານປານໃດ ຈຶ່ງພາມັນມາຫາເຮົາສາ" (ຂໍ້ 19). ຄຳເວົ້າຕອນນີ້ສາສນາສາດບອກວ່າ ພຣະເຢຊູຫລັງນຳຕາເສັຍໃຈ ເພາະວ່າສາວິກທີ່ຮັບອຳນາດແລ້ວຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດການນີ້ໄດ້ ແລະການທີ່ສາວິກເຮັດການນີ້ບໍ່ສຳເລັດໄດ້ນຳຄວາມເສື່ອມເສັຍມາຍັງສາວິກຂອງພຣະອົງອີກດ້ວຍ, ດັ່ງນັ້ນພຣະອົງຈຶ່ງລົງທ້າຍວ່າ "ຈຶ່ງພາມັນມາຫາເຮົາສາ" ແລ້ວ ເຂົາກໍພາເດັກນ້ອຍນັ້ນມາຫາພຣະອົງ ແຕ່ພໍເມື່ອເດັກນ້ອຍນັ້ນມາຮອດແລ້ວ ຜີທີ່ສົງຢູ່ໃນຮ່າງຂອງເດັກນ້ອຍເຫັນພຣະອົງກໍສະແດງອາການໂດຍເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍລົ້ມລົງກຶ້ງເກືອກແລະມີນໍ້າລາຍພູມປາກ ແລະຜູ້ເປັນພໍ່ຈຶ່ງບອກພຣະເຢຊູວ່າເປັນດັ່ງນີ້ "ຕັ້ງແຕ່ນ້ອຍພຸ້ນມາຂ້ານ້ອຍ" ແລະຜີນັ້ນໄດ້ຊຸກມັນໃສ່ໄພ່ ແລະໃສ່ນໍ້າຫລາຍເທື່ອໝາຍຈະຂ້າມັນເສັງ ແຕ່ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ອຍໄດ້ ຂໍໂຜດສົງສານຊ່ອຍພວກຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ" (ຂໍ້ 22). ຄຳເວົ້າໃນຕອນທ້າຍຕອນວ່າ "ຖ້າທ່ານສາມາດຊ່ອຍໄດ້" ອາດເປັນຄຳເວົ້າຕາມພາສາຊາວບ້ານມັກເວົ້າກັນ ຫລືບໍ່ທັນວາງໃຈເຊື່ອວ່າ

ຈະຊ່ອຍໄດ້. ສຳລັບຄຣິສຕຽນແລ້ວຕ້ອງຮະມັດຄຳອ້ອນວອນຂອງພວກເຮົາດ້ວຍ, ຈິ່ງຢູ່ຄຳອ້ອນວອນຈະວ່າ ແນວໃດກໍໄດ້ ແຕ່ບໍ່ຄວນອ້ອນວອນພຣະເຈົ້າວ່າ ຖ້າພຣະເຈົ້າຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍໄດ້ ກະຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່. ຄຳ ເວົ້າຄຳນີ້ໄດ້ບົ່ງບອກຢູ່ສອງປະການຄື; 1. ເຮົາບໍ່ແນ່ໃຈໃນຄວາມເຊື່ອຂອງເຮົາ ແລະ 2. ເຮົາກຳລັງເວົ້າພົ້ນ ປມາດພຣະເຈົ້າໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ.

ດັ່ງນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງກ່າວຕອບຊາຍນັ້ນວ່າ “ຖ້າຊ່ອຍໄດ້” ຢາກເວົ້າດັ່ງນັ້ນຫລື ທຸກໆສິ່ງກໍເປັນໄປໄດ້ສຳລັບຜູ້ ທີ່ເຊື່ອ” (ຂໍ້ 23). ແປວ່າທ່ານໃຊ້ຄຳເວົ້າບໍ່ຖືກ ແລະພຣະອົງຍັງບອກລາວອີກວ່າຖ້າທ່ານມີຄວາມເຊື່ອທຸກສິ່ງ ກໍເປັນໄປໄດ້ ອັນໝາຍຄວາມວ່າ ເມື່ອທ່ານຂໍກໍຈິ່ງຂໍດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຈິ່ງຈະໄດ້. ເມື່ອຜູ້ເປັນພໍ່ໄດ້ຍິນເຊັ່ນນັ້ນ ເຮົາວາດພາບເຫັນວ່າ ລາວນັ່ງຄູ່ເຂົ້າລົງແລ້ວກ່າວວ່າ “ເຊື່ອແລ້ວຂ້ານ້ອຍ ທີ່ຂ້ານ້ອຍຍັງຂາດຄວາມເຊື່ອນັ້ນ ຂໍໂຜດຊ່ອຍຂ້ານ້ອຍແດ່ທ້ອນ” (ຂໍ້ 24). ເຮືອງນີ້ສອນໃຫ້ເຮົາຮູ້ວ່າເມື່ອຂາດຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູແລ້ວບໍ່ ມີຈັກສິ່ງຈະເປັນໄປໄດ້ ແຕ່ເມື່ອມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູໂດຍວາງໃຈເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຊົງເປັນພຣະບຸດ ຂອງພຣະເຈົ້າ, ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງລົງມາເກີດເພື່ອຊ່ອຍບອກທາງ ແລະເປັນທາງແຫ່ງຄວາມພົ້ນ, ເຊື່ອວ່າ ພຣະອົງຊົງວາຍພຣະຊົນທີ່ໄມ້ກາງແຂນ ເພື່ອຊຳຮະລ້າງຄວາມຜິດບາບຂອງຄົນບາບທີ່ຍອມກັບໃຈ ແລະ ເຊື່ອວ່າພຣະອົງຊົງຄົນມາຈາກຕາຍເທົ່ານັ້ນທຸກຢ່າງກໍເປັນໄປໄດ້.

3. ຄວາມເຊື່ອແລະອຳນາດຄົນມາ: (ມາຣະໂກ 9: 25-29).

ເມື່ອພໍ່ໄດ້ນຳລູກທີ່ຖືກຜິສິງມາຫາພຣະເຢຊູນັ້ນ ໄດ້ມີປະຊາຊົນຫລວງຫລາຍມາເບິ່ງເປັນທຳມະດາຂອງຄົນ ທົ່ວໄປ ເມື່ອນັ້ນພຣະເຢຊູໄດ້ກ່າວກັບຜິສິງໃນຕົວເດັກນັ້ນວ່າ “ອ້າຍຜີປາກກົກທູໜວກເຮີຍ, ເຮົາສັ່ງວ່າໃຫ້ ອອກຈາກມັນເສັງ ຢ່າໄດ້ກັບເຂົ້າມາອີກຈັກເທື່ອ” (ຂໍ້ 25). ເມື່ອຜິສິງຢູ່ໃນຮ່າງຂອງເດັກນ້ອຍໄດ້ຍິນແລ້ວ ມັນກໍເຮັດອາການຕໍ່ສູ້ໂດຍແຜດສຽງຮ້ອງຈິ່ມ ແລະເຮັດໃຫ້ເດັກນັ້ນຊັກດົ້ນລົງພື້ນຈົນໝົດແຮງແລ້ວນອນບໍ່ ເຫັນຕົງ ແລະຄົນທີ່ພາກັນມາເບິ່ງນັ້ນຄິດວ່າເດັກນັ້ນຕາຍແລ້ວ " ຜີນັ້ນໄດ້ຮ້ອງແຜດສຽງຂຶ້ນ ເຮັດໃຫ້ເດັກ ນ້ອຍຊັກດົ້ນເຕັມກຳລັງແລ້ວກໍອອກໜີ ເດັກນ້ອຍນັ້ນກໍກາຍເປັນເໝືອນຄົນຕາຍ ຈົນຄົນສ່ວນຫລາຍເວົ້າວ່າ “ມັນຕາຍແລ້ວ” (ຂໍ້ 26). ເຮົາສັ່ງເກດເຫັນວ່າຜິສິງອອກຈາກຮ່າງຂອງເດັກນັ້ນມັນບໍ່ຍອມງ່າຍໆ ແຕ່ມັນບໍ່ມີ ອຳນາດໃດໆມາຕໍ່ສູ້ພຣະເຢຊູໄດ້ ນອກຈາກມັນເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັ້ນເຈັບປວດເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍ, ສ່ວນຜູ້ຄົນ ທີ່ໄປເບິ່ງເວລານັ້ນຄິດວ່າເດັກນ້ອຍນັ້ນຕາຍແລ້ວ.

ເຮົາທັງຫລາຍຜູ້ມີຄວາມເຊື່ອໃນພຣະເຢຊູ ພຣະເຢຊູມີຮູບພາບຄ້າຍຄືເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ຄືກັນ, ຄືເຮົາທັງຫລາຍ ໄດ້ຕາຍແລ້ວຈາກຊີວິດເກົ່າທີ່ມີຜິຮ້າຍຄອບງຳ ຊັກພາໃຫ້ເຮົາເຮັດການຊົ່ວຮ້າຍຕ່າງໆນາໆ ບັດນີ້ເຮົາທັງ ຫລາຍໄດ້ບັງເກີດໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູແລ້ວ ແລະຜິຊົ່ວຮ້າຍເຫລົ່ານັ້ນກໍບໍ່ສາມາດມາເຮັດອັນຕະລາຍ ແລະນຳ ເຮົາໄປເຮັດຊົ່ວຮ້າຍອັນໃດອີກຕໍ່ໄປ, ເບິ່ງແມ່, ໝູ່ຄູ່ເພື່ອນຜູ້ກໍຈະຕິຕົວທ່າງຈາກພວກເຮົາ ແລະ ຄວາມສັມ ພັນທີ່ເຄີຍມີກັນມາກ່ອນນັ້ນກໍຈິດຈາງຫາຍໄປຫລືຄວາມສັມພັນນັ້ນລາງເທື່ອກໍຕາຍໄປດ້ວຍ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເຮົາ ຖິ້ມເພິ່ນ ແຕ່ແມ່ນເພິ່ນຖິ້ມເຮົາ. ຈິ່ງສັ່ງເກດເບິ່ງຜີປາກກົກທູໜວກທີ່ພຣະເຢຊູໄລ່ມັນອອກຈາກເດັກນ້ອຍຜູ້ ນັ້ນ ມັນບໍ່ຍອມໂດຍງ່າຍ ມັນຫວັງໃຈຈະໃຫ້ເດັກນັ້ນຕາຍພຸ້ນລະ ແຕ່ມັນກໍເຮັດບໍ່ໄດ້. ເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ໄດ້ຕາຍ

ຈາກຊີວິດເກົ່າທີ່ຖືກບົບບັງຄັບໂດຍຜີຮ້າຍ, ພໍ່ຂອງລາວກໍຕາຍຈາກການອັບອາຍທີ່ລູກຊາຍເປັນແນວນັ້ນ ຕໍ່ໄປລາວຈະບໍ່ອາຍຜູ້ຄົນທີ່ເວົ້າວ່າມີລູກຊາຍຜີບໍ່າ. ເມື່ອຜູ້ຄົນຄິດວ່າເດັກນ້ອຍນັ້ນຕາຍແລ້ວນັ້ນ ພຣະເຢຊູໄດ້ຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນດຶງຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ລາວມີຊີວິດຄືນມາ "ແຕ່ພຣະເຢຊູຊົງຈັບມືເດັກນ້ອຍນັ້ນດຶງຂຶ້ນແລ້ວມັນກໍລຸກຍືນຂຶ້ນ" (ຂໍ້ 27). ການອັດສະຈັນຄັ້ງນີ້ເປັນພາບພົດໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄົນທັງຫລາຍໄດ້ຕາຍແລ້ວໃນຄວາມຜິດແລະຄວາມບາບ ແຕ່ເມື່ອຜູ້ໂດຍອມເຊື່ອວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ເປັນພຣະຜູ້ໂຜດໃຫ້ພົ້ນຜູ້ນັ້ນກໍຈະຄືນມາຮັບຊີວິດໃໝ່ໃນພຣະເຢຊູ. ເຮົາທັງຫລາຍເຊັ່ນດຽວກັນເຄີຍມີສະພາບດັ່ງນີ້ມາກ່ອນ ຄືເຮົາທັງຫລາຍໄດ້ຕາຍແລ້ວເໝືອນເດັກນ້ອຍຜູ້ນີ້ ເຫດທີ່ເຮົາເປັນຢູ່ໃນຂະນະນີ້ແມ່ນພຣະເຢຊູເປັນຜູ້ຈັບມືເຮົາດຶງຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຊີວິດໃນພຣະອົງ ດ້ວຍເຫດນີ້ຊີວິດທີ່ເຮົາມີຢູ່ຂະນະນີ້ນັ້ນຈຶ່ງເປັນຊີວິດເພື່ອພຣະອົງ.

ຫລັງຈາກພຣະເຢຊູຊ່ອຍເດັກນ້ອຍໃຫ້ມີຊີວິດໂດຍຜູ້ເປັນພໍ່ມີຄວາມເຊື່ອ ແລະຂໍຮ້ອງພຣະອົງໃຫ້ຊ່ອຍຮຽບຮ້ອຍແລ້ວພຣະອົງແລະສາວິກກໍພາກັນເຂົ້າໄປພັກຜ່ອນໃນເຮືອນ ແລ້ວສາວິກຈຶ່ງສົນທະນາຖາມພຣະອົງວ່າ "ເຫດສັນໃດພວກຂ້າມ້ອຍຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້" (ຂໍ້ 28). ເປັນຄຳຖາມທີ່ສາວສົກແລະເຮົາທຸກຄົນຄວນຊອກຄົ້ນຫາສາເຫດວ່າເປັນຫຍັງສາວິກທີ່ຕິດຕາມພຣະເຢຊູຈຶ່ງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນອອກບໍ່ໄດ້, ແລະທຸກຄັ້ງທີ່ເຮົາມີບັນຫາເຮົາຄວນຈະຖາມວ່າເປັນຫຍັງເຮົາຈຶ່ງແກ້ໄຂບໍ່ໄດ້? ພຣະເຢຊູຕອບສາວິກວ່າ "ຜີແນວນີ້ຈະຂັບໄລ່ອອກດ້ວຍວິທີອື່ນບໍ່ໄດ້ ເວັ້ນແຕ່ດ້ວຍການອ້ອນວອນ" (ຂໍ້ 29). ອັນມີຄວາມໝາຍວ່າ ບໍ່ມີສາວິກຜູ້ໃດໃຊ້ກຳລັງຂອງຕົນເອງຂັບໄລ່ຜີນັ້ນໄດ້ ແຕ່ຕ້ອງອ້ອນວອນໃຊ້ຮິດອຳນາດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແຫລະເຮົາທັງຫລາຍບໍ່ຄວນປະລະການອ້ອນວອນຢ່າງຈິງຈັງ ບໍ່ແມ່ນອ້ອນວອນພໍເປັນພິທີເທົ່ານັ້ນ.

ຄຳຖາມ:

1. ພຣະເຢຊູກັບໃຜຂຶ້ນໄປອ້ອນວອນທີ່ເທິງພູ? ມີສາວິກອີກຈັກຄົນທີ່ບໍ່ໄດ້ໄປອ້ອນວອນນຳພຣະອົງ?
2. ສາວິກທີ່ໄປອ້ອນວອນທີ່ເທິງພູເຫັນຫຍັງແດ່?
3. ເມື່ອພຣະເຢຊູແລະສາວິກທັງສາມລົງມາແຕ່ພູນັ້ນ ເພິ່ນເຫັນບັນຫາອັນໃດ?
4. ຜູ້ເປັນພໍ່ເດັກນ້ອຍຂໍໃຫ້ພຣະເຢຊູຊ່ອຍໂດຍໃຊ້ຄຳວ່າ "ຖ້າຊ່ອຍໄດ້" ສອນເຮົາແນວໃດ?
5. ເມື່ອພຣະເຢຊູຂັບໄລ່ຜີອອກແລ້ວເດັກນ້ອຍນັ້ນເປັນແນວໃດ? ລາວລຸກຂຶ້ນມາໄດ້ແນວໃດ?

ບົດຮຽນທີ 11

ຈຳເປັນຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່

- ຂໍ້ພຣະຄຳພິສຳລັບບົດຮຽນນີ້:** ໂຢຮັນ 3
- ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພິ:** ໂຢຮັນ 3
- ຈຸດສຳຄັນຂອງບົດຮຽນນີ້:** ຈະມີຄວາມລອດພົ້ນນັ້ນທຸກຄົນຕ້ອງບັງເກີດໃໝ່.
- ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ:** ການບັງເກີດໃໝ່ນັ້ນໝາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?
- ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນ:** ເພື່ອສອນໃຫ້ຮູ້ວ່າການບັງເກີດໃໝ່ເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະເຈົ້າ.

ບົດນຳ

ເຮືອງການບັງເກີດໃໝ່ຝ່າຍຈິດວິນຍານນັ້ນເປັນປີສນາ ທີ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ຄວາມຮູ້, ຄວາມສາມາດ, ຊື່ສຽງ, ແລະເງິນຄຳບໍ່ສາມາດຊື້ແລະຄົ້ນພົບໄດ້ ດ້ວຍວ່າຄວາມຮູ້ແລະສະຕິປັນຍາຂອງຄົນເຮົານັ້ນຈຳກັດ. "ເພາະມີຄຳຂຽນໄວ້ໃນພຣະຄຳພີວ່າ, "ເຮົາຈະທຳລາຍປັນຍາຂອງຄົນມີປັນຍາ ແລະຈະໃຫ້ຄວາມສລາດຂອງຄົນສລາດສູນເສັງໄປ ຄົນມີປັນຍາຢູ່ໃສ ນັກທັມຢູ່ໃສ ນັກໂຕ້ຕອບບັນຫາສັມມັຍນີ້ຢູ່ໃສ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງກະທຳໃຫ້ປັນຍາຂອງໂລກກາຍເປັນຄວາມໂງ່ຫລື ເພາະຕາມພຣະສະຕິປັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າຊົງເຫັນວ່າ ມະນຸດບໍ່ສາມາດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າໄດ້ດ້ວຍປັນຍາຂອງຕົນ ພຣະເຈົ້າຈຶ່ງຊອບພຣະທັຍຊົງໂຜດຄົນທັງຫລາຍທີ່ເຊື່ອນັ້ນ ໃຫ້ພົ້ນດ້ວຍຄຳເທສນາເຮືອງທີ່ເຂົາຖືວ່າໂງ່" (1ໂກຣິນໂທ 1:19-21). "ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງເລືອກສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າໂງ່ນັ້ນ ເພື່ອຈະໃຫ້ຄົນສລາດຖືກອັບອາຍ ແລະໄດ້ຊົງເລືອກເອົາສິ່ງທີ່ມະນຸດຖືວ່າອ່ອນກຳລັງ ເພື່ອໃຫ້ຄົນທີ່ມີກຳລັງຖືກອັບອາຍ" (1ໂກຣິນໂທ 1:27).

1. ນິໂກເດມເຂົ້າພົບພຣະເຢຊູ: (ໂຢຮັນ 3: 1-8).

ທ່ານນິໂກເດມເປັນເຈົ້ານາຍຜູ້ນຶ່ງຂອງຊາດຢິວ, ໃນສາຍຕາຂອງຄົນທີ່ວ່າໄປແລ້ວເຫັນວ່າຊີວິດຂອງທ່ານນັບວ່າບໍ່ມີຫຍັງຂາດເຂີນ ເພາະທ່ານມີທັງຊື່ສຽງ, ມີເງິນຄຳ ແລະມີອຳນາດ ແຕ່ໃນຕົວທ່ານເອງຮູ້ສຶກວ່າຍັງຂາດອັນໃດອັນນຶ່ງທີ່ສຳຄັນຢ່າງກວ່າສິ່ງທີ່ທ່ານມີໄວ້ໃນຄອບຄອງ ສິ່ງທີ່ນິໂກເດມຄິດຢາກໄດ້ນັ້ນຄືຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດ ແປວ່າທ່ານຢາກມີຊີວິດທີ່ບໍ່ຕາຍຈັກເທື່ອ. ມີເພງນຶ່ງຮ້ອງວ່າ (ສັພສິ່ງຂອງທີ່ມີຢູ່ມາກມາຍ, ເງິນຄຳທີ່ມີຫລວງຫລາຍ ເມື່ອຕາຍໄປແລ້ວຈະເປັນໂຍດອັນໃດແກ່ຕົນ). ທ່ານນິໂກເດມໄຝ່ຝັນນັ້ນເປັນຄວາມໄຝ່ຝັນອັນສູງສຸດເກີນກວ່າຄວາມຄິດຂອງສາມັນຊິນ ດ້ວຍເຫດນີ້ທ່ານຈຶ່ງຊອກຄົ້ນຫາຫົນທາງຈະພົບຊີວິດອັນນິຣັນດອນ ແລະຫາທາງຈະໄດ້ມາເປັນຂອງຕົນ.

ຄຳມິດຂອງຄົນນຶ່ງ ທ່ານນິໂກເດມໄດ້ມາຫາພຣະເຢຊູ, ເຫດທີ່ທ່ານມາໃນເວລາກາງຄືນນັ້ນກໍເພື່ອຫລີກເວັ້ນສາຍຕາແລະຄຳເວົ້າຂອງຄົນທີ່ວ່າໄປວ່າ ເປັນຮອດເຈົ້ານາຍ, ເປັນຜູ້ມີວິຊາຄວາມຮູ້, ເປັນຜູ້ມີອຳນາດ ກະຍັງໄປຫາພຣະເຢຊູຢູ່ບໍ່? ແຕ່ສຳລັບຕົວທ່ານເອງຮູ້ດີແລ້ວວ່າທຸກສິ່ງທີ່ທ່ານມີໄວ້ໃນຄອບຄອງນັ້ນບໍ່ສາມາດແລກ

ປຸງນຸ້ມຊີວິດນິຮັນດອນໄດ້ ແລະທ່ານກໍຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູເປັນພຣະອາຈານທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ພຣະເຢຊູເປັນພຣະເຈົ້າ ດ້ວຍເຫດນີ້ເມື່ອທ່ານເຂົ້າພົບພຣະເຢຊູແລ້ວຈຶ່ງກ່າວວ່າ “ພຣະອາຈານເອີຍ, ພວກ ຂ້ານ້ອຍຊາບຢູ່ວ່າທ່ານເປັນຄູທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້າ ເພາະບໍ່ມີຜູ້ໃດອາດເຮັດໝາຍສຳຄັນທີ່ທ່ານເຮັດຢູ່ນັ້ນ ເວັ້ນແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງສະຖິດຢູ່ນຳ” (ຂໍ້ 2). ເນື່ອງຈາກວ່ານິໂກເດມບໍ່ຮູ້ວ່າພຣະເຢຊູຊົງເປັນພຣະເຈົ້າທ່ານຈຶ່ງ ຮ້ອງພຣະເຢຊູວ່າ ພຣະອາຈານ, ຄູທີ່ມາຈາກພຣະເຈົ້ານັບວ່າເປັນການໃຫ້ກຽດສູງສຸດແລ້ວ, ນິໂກເດມຍັງ ສາຣະພາບອີກວ່າ ບໍ່ມີໃຜເຮັດໝາຍສຳຄັນໄດ້ເວັ້ນໄວ້ແຕ່ພຣະເຈົ້າຊົງຢູ່ນຳ. ທີ່ຈົງແລ້ວຍັງມີຫລາຍຢ່າງທີ່ ເຮົາທັງຫລາຍຕ້ອງຮຽນເອົາແບບຢ່າງຂອງນິໂກເດມຄື; 1. ຊອກສແວງຫາສິ່ງບໍ່ເນົ່າເປື້ອນ ແລະສູນເສັຍໄປ ເພາະທຸກຢ່າງທີ່ນິໂກເດມມີ, (ເຮົາມີ) ນັ້ນຈະຕ້ອງສູນເສັຍໄປວັນນຶ່ງຂ້າງໜ້າ. 2. ນິໂກເດມຕັດສິນໃຈຖອມ ຕົວໂດຍລົດຍົດຖາບັນດາສັກແລ້ວເຂົ້າຫາພຣະເຢຊູ. 3. ນິໂກເດມຮູ້ຈັກເວົ້າໃຫ້ກຽດພຣະເຢຊູ ໂດຍການ ຍ້ອງຍໍສັຣເສີນ ທັງໆທີ່ທ່ານເອງບໍ່ຮູ້ແນ່ນອນວ່າພຣະອົງຊົງເປັນພຣະເຈົ້າ, ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຮົາພົບຄົນແປກໜ້າ ໃຫ້ກຽດເພິ່ນໄວ້ດີກວ່າ.

"ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດມາໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນຣາຊແຜ່ນ ດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້” ນິໂກເດມທູນພຣະອົງວ່າ, “ຄົນເຖົ້າແລ້ວຈະບັງເກີດໄດ້ຢ່າງໃດ ຈະເຂົ້າໃນທ້ອງແມ່ ຂອງຕົນເທື່ອທີ່ສອງແລ້ວເກີດມາໄດ້ຫລື” ພຣະເຢຊູຊົງຕອບວ່າ, “ເຮົາບອກທ່ານທັງຫລາຍຕາມຄວາມຈິງວ່າ ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ບັງເກີດມາຈາກນ້ຳແລະຈາກພຣະວິນຍານ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້” (ຂໍ້ 3-5). ສັງເກດເຫັນວ່າ ພຽງແຕ່ນິໂກເດມກ່າວໃນຂໍ້ 2 ພຣະເຢຊູກໍຮູ້ຈັກຈຸດປະສົງຂອງນິໂກເດມແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນີ້ພຣະອົງຈຶ່ງຊົງບອກນິໂກເດມວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ບັງເກີດມາໃໝ່ ຜູ້ນັ້ນຈະເຫັນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງ ພຣະເຈົ້າບໍ່ໄດ້” ແປວ່າໃຜກໍຕາມບໍ່ບັງເກີດໃໝ່ຈະບໍ່ສາມາດເຫັນແຜ່ນດິນສວັນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຄຳຖາມມີຢູ່ ວ່າທ່ານຜູ້ກຳລັງນັ່ງຮຽນຢູ່ໃນເວລານີ້ແນ່ໃຈວ່າຕົນເອງບັງເກີດໃໝ່ແທ້ຈິງແລ້ວບໍ່? ເຮືອງນີ້ບໍ່ຕ້ອງຖາມຜູ້ອື່ນ ເພາະບໍ່ມີໃຜຮູ້ຈັກກັບທ່ານເລິກພຽງພໍທີ່ຈະບອກວ່າທ່ານບັງເກີດໃໝ່ແທ້ຈິງຫລືບໍ່? ຜູ້ທີ່ຮູ້ນັ້ນແມ່ນພຣະເຈົ້າ ແລະຕົວທ່ານເອງເທົ່ານັ້ນ, ຫາກທ່ານຮູ້ວ່າຕົນເອງມາໂບດຊື່ໆ ແຕ່ບໍ່ທັນບັງເກີດໃໝ່ວັນນີ້ບົດຮຽນນີ້ມາຮອດ ທ່ານແລ້ວ ຢ່າລໍຊ້າເສັຍເວລາອີກຕໍ່ໄປ ຈຶ່ງບັງເກີດໃໝ່ເໝືອນດັ່ງພຣະເຢຊູບອກນິໂກເດມເສັຍ. ນິໂກເດມຜູ້ ເປັນເຈົ້ານາຍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຄຳສອນພຣະເຢຊູຢ່າງຄັກແນ່ເລີຍ, ເມື່ອເປັນເຊັ່ນນັ້ນພຣະເຢຊູຈຶ່ງບອກແຈ້ງຂຶ້ນ ອີກວ່າ “ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ໄດ້ບັງເກີດມາຈາກນ້ຳແລະຈາກພຣະວິນຍານ ຜູ້ນັ້ນຈະເຂົ້າໃນຣາຊແຜ່ນດິນຂອງພຣະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້” (ຂໍ້ 5). ເມື່ອນິໂກເດມຍັງບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈ ພຣະເຢຊູຈຶ່ງຍົກຕົວຢ່າງລົມທີ່ພັດໄປມາບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ແນ່ ນອນ ແລະບໍ່ສາມາດບັງຄັບລົມໃຫ້ໄປຕາມໃຈຂອງຕົນ, ລົມທີ່ພຣະເຢຊູຊົງກ່າວວ່ານັ້ນພາສາກຣີກອອກສຽງ ວ່າ (pneuma ພນູມາ) ແປວ່າ ລົມ, ລົມຫາຍໃຈ, ຫລືພຣະວິນຍານ. ສລຸບແລ້ວແມ່ນເຮົາບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ພຣະວິນຍານພຣະເຈົ້າໄດ້, ເມື່ອພຣະວິນຍານພຣະເຈົ້າເຂົ້າຢູ່ນຳຜູ້ໃດ ຜູ້ນັ້ນກໍຈະປະຕິບັດຕາມພຣະວິນ ຍານນັ້ນ, ແລະພຣະວິນຍານນັ້ນຈະປຸກຈິດວິນຍານທີ່ຕາຍໄປແລ້ວຈະຄືນມາອີກ.

2. ຄວາມຮັກພຣະເຈົ້າເປັນຄືໂຄມໄຟ: (ໂຢຮັນ 3:16-22).

ໂຢຮັນ 3:16 ເປັນຂໍ້ພຣະຄັມພິທີ່ຄຣິສຕຽນຮູ້ຫລາຍກວ່າຂໍ້ອື່ນໆ ເພາະວ່າຄວາມຮັກຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸດ

ທັງຫລາຍນັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ຫລວງຫລາຍຈົນພຣະອົງຊົງໂຜດປະທານພຣະບຸດອົງດຽວຂອງພຣະອົງລົງມາເປັນຄ່າ
ໂຖ່ໂທດຂອງທຸກຄົນທີ່ຍອມປະຖົມພຣະອື່ນໆແລ້ວມາຮັບເອົາພຣະບຸດອົງດຽວຫລືຮັບເອົາພຣະເຢຊູມາເປັນ
ພຣະເຈົ້າໃນດວງໃຈຂອງລາວແລ້ວລາວກໍຈະຫລຸດພື້ນຈາກຄວາມຜິດບາບຕ່າງໆ ແລະບໍ່ຕົກນະຣົກເມື່ອຫຼັບ
ຕາລາໂລກ. ຂໍ 17 ຍັງບອກອີກວ່າການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນແມ່ນມາເປີດໂອກາດໃຫ້ຄົນທັງຫລາຍ
ໄດ້ຮັບເຊື່ອ ບໍ່ແມ່ນມາເພື່ອຕັດສິນລົງໂທດ ດ້ວຍເຫດນີ້ຂໍ 18 ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະບຸດກໍບໍ່ຖືກຕັດ
ສິນລົງໂທດ ແຕ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ວາງໃຈກໍໄດ້ຖືກຕັດສິນລົງໂທດແລ້ວ ເພາະບໍ່ໄດ້ເຊື່ອໃນພຣະນາມຂອງ ພຣະບຸດອົງ
ດຽວຂອງພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ 18). ສັງເກດຄຳເວົ້າໃຫ້ດີ ຂໍ 17 ບອກວ່າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ມາເພື່ອຕັດສິນ ລົງໂທດ,
ສ່ວນຂໍ 18 ບອກວ່າ ຜູ້ບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອກໍຖືກຕັດສິນລົງໂທດແລ້ວ. ເມື່ອສລຸບສອງຂໍ້ນີ້ແລ້ວເຫັນວ່າຂໍ 18 ບອກ
ເຕືອນໄວ້ລ່ວງໜ້າວ່າ ໃຜກໍຕາມທີ່ບໍ່ວາງໃຈເຊື່ອໃນພຣະບຸດຂອງພຣະເຈົ້າຄືພຣະເຢຊູນັ້ນ ແມ່ນຖືກລົງບັນ
ຊີຕັດສິນໄວ້ກ່ອນແລ້ວ ພຽງແຕ່ລໍຖ້າວັນພິພາກສາເທົ່ານັ້ນ. "ມີແຫລະ, ແມ່ນການຕັດສິນລົງໂທດ ຄືວ່າ
ຄວາມສ່ວງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ ແຕ່ມະນຸດໄດ້ຮັກຄວາມມິດຫລາຍກວ່າຮັກຄວາມສ່ວງ ເພາະກິຈການ
ຂອງເຂົາຊົ່ວ" (ຂໍ 19).

ເຮືອງເລົ່າ: ມີຊາຍນຶ່ງມີອາຊີບຮັບຈ້າງທົ່ວໄປ ໂດຍສະເພາະແມ່ນຈ້າງຂຶ້ນຕົ້ນພ້າວຕາມສວນໝາກພ້າວ
ຕ່າງໆ, ລາວມີຄວາມຊຳນານໃນການຮັບຈ້າງສືບກວ່າບິມາແລ້ວ ນັບໄດ້ວ່າເປັນຄົນຊຳນານສົມຄວນ. ຢູ່ມາ
ວັນນຶ່ງລາວໄປຫາເຈົ້າຂອງສວນໝາກພ້າວບອກວ່າ ຈະຂຶ້ນເອົາໝາກພ້າວລົງມາໃຫ້ຕາມຮາຄາທີ່ເຄີຍຈ້າງ,
ວັນນັ້ນລາວເມົາແດ່ເລັກນ້ອຍ. ເຈົ້າຂອງສວນບອກວ່າ ຝົນຫາກຳເຊົາຕົກ ເຈົ້າກະເມົາ ເປັນອັນຕະລາຍໃນ
ຍາມຕົ້ນພ້າວປຽກຊຸ່ມແນວນີ້, ຊາຍນັ້ນກັບບອກເຈົ້າຂອງສວນວ່າ " ຂ້ອຍຊຳນານມາເປັນເວລາສິບປີແລ້ວ
ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ" ວ່າແລ້ວລາວກໍຂຶ້ນເອົາໝາກພ້າວຕັ້ງຫລາຍຕົ້ນລົງມາດ້ວຍດີ, ຍັງເຫລືອພຽງຕົ້ນດຽວ ເຈົ້າ
ຂອງສວນຈຶ່ງບອກວ່າ "ພໍແລ້ວນ້າບ່າວເອີຍ ຂ້ອຍເຫັນເຈົ້າເມື່ອຍຫລາຍແລ້ວ" ລາວກັບຕອບວ່າ ຍັງຕົ້ນດຽວ
ນຶ່ງ ຂ້ອຍຈະຂຶ້ນເອົາໃຫ້ມັນແລ້ວ" ວ່າແລ້ວລາວກໍຂຶ້ນໄປເໝືອນເດີມ, ຄັ້ງນີ້ພໍແຕ່ຂຶ້ນໄປພຽງເຄິ່ງດຽວ ລາວກໍ
ເກີດຜິດພາດຕົກລົງພື້ນດິນ ເຮັດໃຫ້ແຂນແລະຂາຫັກ ແລະກາຍເປັນຄົນພິການຈົນເຖິງວັນນີ້. ເຮືອງນີ້ເຮັດ
ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ ຂໍ 17-19 ຢ່າງຊັດເຈນ.

ການສະເດັດມາຂອງພຣະເຢຊູນັ້ນເປັນເໝືອນໂຄມໄຟອັນໃຫຍ່ທີ່ສອງແຈ້ງ ໃຫ້ເຮົາເຫັນທາງເດີນຂອງຊີວິດ
ແຕ່ກໍເສັຽດາຍຫລາຍຄົນບໍ່ມັກຄວາມສ່ວງ ເພາະຄວາມສ່ວງຈະເຮັດໃຫ້ເຫັນຄວາມສຶກກະປົກຂອງຕົນ, ບໍ່
ມີໃຈນິເວດອກທີ່ໄຕ້ໄຟໄປລັກເຄື່ອງຂອງໆຊາວບ້ານ " ດ້ວຍວ່າທຸກຄົນທີ່ເຮັດຊົ່ວກໍຊັງຄວາມສ່ວງ ແລະ
ບໍ່ມາເຖິງຄວາມສ່ວງ ເພາະຢ້ານວ່າການເຮັດຂອງຕົນຈະເປີດເຜີຍ ແຕ່ບຸກຄົນທີ່ເຮັດຕາມຄວາມຈິງກໍມາ
ຫາຄວາມສ່ວງ ເພື່ອໃຫ້ການຂອງຕົນປາກົດວ່າໄດ້ເຮັດດ້ວຍອາສັຍພຣະເຈົ້າ" (ຂໍ 19-20).

3. ມາຈາກເບື້ອງເທິງ ກໍຢູ່ເທິງທຸກຢ່າງ: (ໂຢຮັນ 3: 31-36).

ໃນເຮືອນຫລັງນຶ່ງຈະມີຫລາຍຄົນກໍຕາມ ຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຶ່ງເປັນໃຫຍ່ປົກຄອງ, ໃນບ້ານນຶ່ງຈະມີຫລາຍຫລັງຄາ
ເຮືອນກໍຕາມຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຶ່ງເປັນນາຍບ້ານ, ຢູ່ໃນເມືອງນຶ່ງຈະມີຫລາຍບ້ານກໍຕາມຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຶ່ງເປັນເຈົ້າ

ເມືອງ, ຢູ່ໃນແຂວງນຶ່ງຈະມີຫລາຍເມືອງກໍຕາມ ຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຶ່ງເປັນເຈົ້າແຂວງ, ໃນປະເທດນຶ່ງຈະມີຫລາຍແຂວງກໍຕາມຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຶ່ງເປັນປະທານ, ເປັນເຈົ້າຊີວິດ ປົກຄອງປະເທດນັ້ນ. ສລຸບແລ້ວບໍ່ວ່າການຈັດຕັ້ງອັນໃດກໍຕາມຈະຕ້ອງມີຜູ້ນຶ່ງເປັນຜູ້ປົກຄອງຈຶ່ງຈະຕົກລົງກັນໄດ້.

ຄັ້ງນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າໂອ້ລົມກັບລູກໃຫຍ່ສອງຄົນຜູ້ເປັນສາຣະວັດປະຈຳວັດບ້ານເກີດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ບອກລູກໃຫຍ່ວ່າ "ວັດບ້ານເຮົາມີພຣະຫລາຍກວ່າແຕ່ກ່ອນໜ້າ? ແຕ່ຢາກຖາມລູກວ່າ ໃນຈຳນວນພຣະຫລາຍອົງນັ້ນ ແມ່ນອົງໃດເປັນໃຫຍ່ກວ່າເພິ່ນ?" ລູກທັງສອງຕອບວ່າ (ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຖາມແນວນີ້ ແລະກະບໍ່ຮູ້ວ່າຈະຕອບແນວໃດ ແຕ່ຄິດວ່າພຣະທຸກອົງນັ້ນເທົ່າທຽມກັນ). ຂ້າພະເຈົ້າຖາມອີກວ່າ ຄັນຊັ້ນຄຣູບາທີ່ບວດໃນວັນເດທຸກອົງສຳກັນບໍ່? ເພິ່ນກັບຕອບວ່າ (ບໍ່ແລ້ວ, ຕ້ອງແມ່ນສາທູ່ໃຫຍ່ ເປັນເຈົ້າອາທິການວັດ). ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສວຍໂອກາດເປັນພະຍານວ່າ ຖ້າດັ່ງນັ້ນພຣະທີ່ຢູ່ໃນສິມນັ້ນຕ້ອງມີອົງນຶ່ງເປັນໃຫຍ່ ແຕ່ອົງໃຫຍ່ທີ່ສຸດນັ້ນມີພຽງແຕ່ອົງດຽວ ເວົ້າແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍຢຸດເວົ້າ, ລູກຜູ້ນຶ່ງຕອບຂ້າພະເຈົ້າເປັນສຽງໄທເມື່ອງຫລວງວ່າ (ພຣະເຢຊູອະ?). ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈທີ່ລູກໃຫຍ່ຕອບຖືກ ກໍເລີຍບອກເພິ່ນວ່າ ລູກເວົ້າຖືກແລ້ວ.

ໂຍຮັນຊີ້ແຈງໃຫ້ພວກລູກສິດທິກຳລັງຖືກຖຽງກັນວ່າ " ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດມາຈາກທາງເທິງຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ ຜູ້ທີ່ເປັນແຕ່ແຜ່ນດິນໂລກກໍເປັນຝ່າຍໂລກ ແລະຍອມກ່າວຝ່າຍໂລກ ພຣະອົງຜູ້ສະເດັດຈາກສວັນຊົງຢູ່ເໜືອທຸກສິ່ງ " (ຂໍ້ 31). ແປວ່າ ຄົນຝ່າຍໂລກຈະກ່າວເຮືອງຝ່າຍໂລກ ແລະເປັນໃຫຍ່ຝ່າຍໂລກເທົ່ານັ້ນ, ສ່ວນພຣະເຢຊູຜູ້ສະເດັດມາຈາກເບື້ອງເທິງ (ສວັນ) ນັ້ນຊົງເປັນໃຫຍ່ເໜືອທຸກຄົນ, ເໜືອທຸກສິ່ງໃນໂລກ. ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງກ່າວເຮືອງສວັນບ່ອນທີ່ພຣະອົງຊົງເປັນຢູ່ ແຕ່ຫລາຍຄົນບໍ່ຍອມເຊື່ອຟັງ ແລະພາກັນຊອກຄື້ນຫາທາງໄປສວັນຢູ່, ນິໂກເດມຜູ້ເປັນເຈົ້ານາຍຂອງຊາດຍິວກໍປາຖນາສິ່ງນີ້ຈຶ່ງມາຫາພຣະເຢຊູ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍອມຮັບເອົາພຣະອົງມາເປັນພຣະເຈົ້າຂອງລາວ, ໂລກນີ້ຫລາຍຄົນໄດ້ຍິນຊື່ສຽງຂອງພຣະເຢຊູ ຈຶ່ງພາກັນມາໂບດເພື່ອມາຫາພຣະເຢຊູ ແຕ່ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າ ທ່ານໄດ້ມາແບບນິໂກເດມມາບໍ່? ຫລືທ່ານມາເຊື່ອພຣະເຢຊູ? ການມາຫາພຣະເຢຊູແບບນິໂກເດມນັ້ນດີແລ້ວ ແຕ່ຈະໃຫ້ດີກວ່ານັ້ນຄືຕ້ອງມາເຊື່ອໂດຍການສາຣະພາບວ່າຕົນເອງເປັນຄົນຜິດບາບ ແລະເຊີນພຣະເຢຊູເຂົ້າມາເປັນພຣະເຈົ້າໃນດວງໃຈຂອງຕົນ ເພາະວ່າ "ພຣະບິດາຊົງຮັກພຣະບຸດ ແລະຊົງມອບທຸກສິ່ງໄວ້ໃນພຣະທັດຂອງພຣະອົງ ຜູ້ທີ່ວາງໃຈໃນພຣະບຸດກໍມີຊີວິດຕລອດໄປເປັນນິດ ຜູ້ທີ່ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະບຸດກໍຈະບໍ່ໄດ້ເຫັນຊີວິດ ແຕ່ພຣະພິໂຣດຂອງພຣະເຈົ້າປົກຄຸມຢູ່ເທິງຜູ້ນັ້ນ " (ຂໍ້ 25-36).

ຄຳຖາມ:

1. ເຮົາໄດ້ຮຽນຫຍັງຈາກຊີວິດຂອງນິໂກເດມ?
2. ເຮົາມາຫາພຣະເຢຊູທີ່ໂບດ ຄືນິໂກເດມມາບໍ່?

ບົດຮຽນທີ 12

ໜີອອກໄປໄດ້ຢ່າງອັດສະຈັນ

ຂໍ້ພຣະຄຳພີສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ກິຈການ 12

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳພີ: ກິຈການ 12

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍເປໂຕໜີອອກຈາກຄູກ ແລະການຕາຍຢ່າງອັດສະຈັນ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີຍາມໃດທ່ານໄດ້ພົບກັບການອັດສະຈັນໃຈທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊ່ອຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນພັຍອັນຕະລາຍບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອຮັບຮູ້ການຊ່ອຍເຫລືອຈາກພຣະເຈົ້າ ແລະເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງຕໍ່ການໂຜດຊ່ອຍ.

ຄຳນຳ

ໃນໂຢຮັນ 3:16 ພວກເຮົາໄດ້ຮັບການນຳພາຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຂອງພຣະເຈົ້າຕໍ່ມະນຸສໂລກ. ກິຈການ 12 ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ເຖິງຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍທຳອິດວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍເປໂຕແນວໃດ. ບາງຄົນໃນເມື່ອໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າ, “ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນພວກເຂົາຄິດເຖິງຊີເນມາ ແຕ່ບາງຄົນກໍຄິດເຖິງຄຳອະທິຖານຂອງອົງພຣະເຢຊູ, “ຂໍໂຜດໃຫ້ພົ້ນຈາກການຊົ່ວຮ້າຍ” (ມທ 6:13). ການອ້ອນຢ່າງນີ້ມີຂຶ້ນກໍເພາະພວກເຮົາຮູ້ຈັກວ່າການທົດລອງຈະເຂົ້າມາໃນຊີວິດ ແລະຮູ້ແນ່ວ່າພຣະເຈົ້າຈະເປັນຜູ້ຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນ. ໃນບົດຮຽນວັນນີ້ພວກເຮົາຈະໄດ້ເຫັນວ່າພຣະຄຳພີໄດ້ກ່າວເຖິງຊີວິດຂອງເປໂຕພົບກັບຊີວິດຢ່າງຄ່າຂາດບາດຕາຍ ໃນເມື່ອຄຣິສຕະຈັກເອົາໃຈໃສ່ໃນການໄວ້ວອນ ພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ທຳງານຊ່ອຍເຫລືອເປໂຕໃຫ້ພົ້ນຄວາມຕາຍ ເພິ່ນຈຶ່ງມີໂອກາດໄປຮ່ວມຮັບໃຊ້ອີກກັບຄະນະພວກອັດສະຈັນອື່ນໆ.

1. ການຂົ່ມເຫ

ຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍທຳອິດ: (ກາຈກ 12:1-4)

ການລັງກຽດດ້ານສາສນາ ແລະການຂົ່ມເຫງໄດ້ເຂົ້າມາໃນໂລກ. ຢູ່ໃນປະເທດອະເມຣິກາພວກເຮົາມີເສຣີພາບ ແຕ່ເຫັນວ່າມີການລັງກຽດເກີດຂຶ້ນແຕ່ລະວັນ. ຄະນະບັບຕິດໄດ້ສນັບສນຸນເສຣີພາບໃນການເຊື່ອຖື ແລະແຍກຕົວອອກຈາກການເມືອງ. ພວກເຮົາອາດສາມາດຕີຄວາມໝາຍເຖິງເສຣີພາບທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ແຕ່ເຫັນວ່າໃຜໆກໍມັກທະນຸຖນອມເສຣີພາບນັ້ນ. ທຸກມື້ນີ້ອາດມີການລັງກຽດດ້ານສາສນາ ແຕ່ບໍ່ສາມາດເອົາໄປທຽບກັບຄຣິສຕະຈັກໃນສັມຍທຳອິດໄດ້.

ໃນບົດ 12 ການຂົ່ມເຫງໄດ້ເລີ່ມມາຈາກພວກຍິວແລະພວກໂຣມ. ຕອນນັ້ນການທີ່ອົງພຣະເຢຊູໄດ້ຖືກຄົງທີ່ໄມ້ກາງແຂນຍັງໃໝ່ໆໃນສມອງຂອງຄົນທີ່ເຊື່ອຢູ່, ພວກເຂົາຍັງຈຳໄດ້ວ່າໂຢຮັນໄດ້ຖືກຕັດຄໍ. ສະເຕຟາໂນໄດ້ຖືກຂ້າດ້ວຍການຄວ່າງຫິນໃສ່ ແລະຢາໂກໂບກຳຖືກຂ້າ. ກະສັດເຮໂຣດໃນສັມຍອົງພຣະເຢຊູມາບັງ

ເກີດ ເພິ່ນໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຂ້າເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍໃນເຂດເມືອງເບັດເລເຮັມສອງບິລິງໄປ ຄິດວ່າໃນຈຳນວນເດັກນ້ອຍ ຖືກຂ້ານັ້ນອາດແມ່ນຜູ້ມາເກີດເປັນກະສັດ. (ມັດທາຍ 2:16).

ພວກໂຣມເປັນພັນທະມິດຂອງກະສັດເຮໂຣດ, ຄືໃນເມື່ອຢາກໃຫ້ພວກຍິວຮ່ວມໄມ້ຮ່ວມມີພວກໂຣມກໍ ເອົາໃຈຍິວ. ເຫັນວ່າການເຄື່ອນໄຫວຂອງຄຣິສຕຽນເປັນບັນຫາຕໍ່ພວກຍິວ ໃນເມື່ອຢາກໂກໂບຖືກຂ້າເຮັດໃຫ້ ພວກຍິວດີໃຈ ຊີໂມນເປໂຕເປັນຄົນຕໍ່ມາທີ່ພວກຍິວປອງຂ້າ ເລີຍເຈັບເອົາເປໂຕແລະໂຢຮັນໃສ່ຄຸກໃສ່ກັບ ຕີນກັບມືແລະມີທະຫານຍາມຢ່າງເຂັ້ມງວດ. ຫຼັງຈາກວັນເທສະການປັສະຄາ ເຮໂຣດໝາຍໃຈວ່າຈະຂ້າ ທັງສອງຄົນເສັງ ແຕ່ເຫັນວ່າພວກເຂົາປົບໜີໄປໄດ້ກ່ອນ.

ກິຈການ 12 ຕອນທ້າຍເຫັນວ່າເປໂຕໄດ້ເທສະນາຢ່າງມີເສຣີພາບ ເພາະກະສັດເຮໂຣດມີໝອນມາກັດ ກິນຮ່າງກາຍຈົນຕາຍ ແລະຢາກໂກໂບກໍໄດ້ເປັນຜູ້ນຳທີ່ກຸງເຢຣູຊາເລັມ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງ ພຣະອົງສຳເລັດລົງທັງໆທີ່ມີບັນຫານາໆປະການ. “ພຣະທັມຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ແຜ່ຂຍາຍອອກໄປ” (ກາຈກ 12:24).

2. ເມື່ອຄຣິສຕະຈັກຂອງພຣະເຈົ້າອ້ອນວອນ: (ກາຈກ 12:5)

ເຫັນວ່າການອະທິຖານອ້ອນວອນເຮັດໃຫ້ຄຣິສຕະຈັກຢູ່ລອດແລະຈະເຣີນຂຶ້ນ. ຕົວຢ່າງໃນເມື່ອເປໂຕ ໄດ້ພົບກັບຄວາມຕາຍ ຄຣິສຕະຈັກໄດ້ພາກັນອ້ອນວອນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນທຸກຢ່າງທີ່ພວກເຮົາອ້ອນວອນເພື່ອຈະ ໄດ້ຮັບຕາມຄຳທູນຂໍເຊັ່ນ ຢາກໂກໂບໄດ້ຖືກຂ້າ. ໃນເມື່ອຄຣິສຕະຈັກໄດ້ພົບກັບບັນຫາ ຄົນໃນຄຣິສຕະຈັກ ນັ້ນພາກັນອ້ອນວອນຕລອດ.

ມີລູກສາວນ້ອຍໄດ້ອ້ອນວອນເພື່ອພໍ່ ແຕ່ເຫັນວ່າບໍ່ໄດ້ຕາມຄວາມປາຖນາ ບາງຄັ້ງພວກເຮົາເປັນຜູ້ທີ່ເຊື່ອ ກໍໄດ້ພົບກັບຄຳຕອບແບບນັ້ນ ເໝືອນກັບພວກເຮົາໄດ້ເຫັນໃນຊີວິດຂອງເປໂຕ ແລະຢາກໂກໂບ ແຕ່ເຫັນວ່າ ໃນທີ່ສຸດພຣະເຈົ້າຈະຊ່ອຍໃຫ້ພື້ນຫລີບໍ່ພົ້ນກໍຕາມ ທຸກຄົນຈະໄດ້ພົບກັບການຕາຍດ້ານຮ່າງກາຍ. ພວກເຮົາ ທຸກຄົນເຄີຍໄດ້ພົບກັບການອັດສະຈັນຈາກພຣະເຈົ້າມາແລ້ວຫລາຍໆຄັ້ງໃນຊີວິດ. ພຣະເຈົ້າສັນຍາວ່າຈະປະ ທານກຳລັງໃຫ້ເມື່ອພົບກັບບັນຫາໃນຊີວິດໃນໂລກນີ້. ພຣະຄັມພິສອນພວກເຮົາວ່າພຣະຄູນຂອງພຣະເຈົ້າ ພຽງພໍສຳລັບພວກເຮົາ (ຟລປ 4:19). ພຣະເຈົ້າກຳລັງທຳງານຂອງພຣະອົງເພື່ອສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນຈະເປັນສິ່ງດີ (ໂຣມ 8:28), ເຖິງແມ່ນວ່າດຽວນີ້ສິ່ງເກີດຂຶ້ນອາດບໍ່ດີກໍຕາມ.

ຢາກໂກໂບຕາຍບໍ່ແມ່ນເພິ່ນ ແລະເພື່ອນຜູງຂາດຄວາມເຊື່ອ. ອາດມີຄຳຖາມວ່າເປັນດ້ວຍເຫດໃຫ້ພຣະ ເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ເປໂຕລອດ ແຕ່ຢາກໂກໂບຕາຍ? ຄຳຖາມຢ່າງນີ້ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຕອບໄດ້ເພາະມັນເປັນທຸ ຣະຂອງພຣະເຈົ້າ. ເຫັນວ່າຢາກໂກໂບໄດ້ພື້ນຈາກບັນຫາໃນໂລກ ແລະໄດ້ປະສົບຄວາມງົດງາມຂອງສວັນ. ນັ້ນເປັນສິ່ງບໍ່ດີສຳລັບຢາກໂກໂບບໍ່? ໝູ່ເພື່ອນຂອງເພິ່ນໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ທຸກໂສກໃນໂລກ, ແຕ່ພວກເຂົາໄດ້ຮັບ ພຣະຄູນຈາກພຣະເຈົ້າໃຫ້ມີກຳລັງສູງທຶນຕໍ່ທຸກສິ່ງ. ສ່ວນເປໂຕໄດ້ພື້ນຈາກຕາຍແລະໄດ້ສືບຕໍ່ຮັບໃຊ້ຈົນເພິ່ນ ໄດ້ຕາຍໂດຍເງື່ອມມີຂອງຈັກກະພັດ ນີໂຣຜູ້ໂຫດຮ້າຍ. (ອ່ານ ໂຢຮັນ 21:18-19).

ອະທິຖານເປັນສິ່ງດີທີ່ສຸດທີ່ຄຣິສຕະຈັກຄວນປະຕິບັດ. ເວລາອ້ອນວອນໃຫ້ພວກເຮົາເອົາຈິດໃສ່ໃຈນຳ ແລະມີຄວາມຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະປະທານໃຫ້. ໃນພຣະຄັມພິເຕັມໄປດ້ວຍຕົວຢ່າງສຳຄັນຂອງການອ້ອນ ວອນອະທິຖານ. ການທີ່ພວກເຮົາບໍ່ເຂົ້າໃຈແລະບໍ່ໄດ້ອ້ອນວອນນັ້ນບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພຣະເຈົ້າໝົດພລັງ, ພຣະ

ອົງໄດ້ໝູນໃຈພວກເຮົາໃຫ້ອ້ອນວອນເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມສາມັກຄີກັບພຣະອົງ ແລະຂໍໃຫ້ພຣະອົງນຳພາແນະນຳ ໃນເລື່ອງຕ່າງໆ. ໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະເຈົ້າອາດບໍ່ໃຫ້ທຸກສິ່ງທີ່ພວກເຮົາໝູນຂໍ ແຕ່ພຣະອົງປະທານສິ່ງເຮົາຈຳ ເປັນໃນຊີວິດ.

3. ຊີໂມນເປໂຕໄດ້ຮັບການອັສຈັນຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນ: (ກາຈກ 12:6-11)

ຊີໂມນເປໂຕໄດ້ຖືກຂົ່ມເຫັງຫລັງຈາກອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສະເດັດຂຶ້ນສູ່ສວັນທັງເປັນ ແລະຍັງປະເຊີນກັບສະ ພາບລຳບາກໃນຖານະເປັນຜູ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູ. ອົງພຣະເຢຊູເຄີຍຊ່ວຍເວລາເປໂຕຈົມນ້ຳທະເລຄາລີ ເລ (ມທ 14:29-31). ເປໂຕແລະໂຢຮັນໄດ້ຖືກຈັບ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ປະກາດເລື່ອງອົງພຣະເຢຊູ (ກາຈກ 4:1-22), ເປໂຕໄດ້ປະເຊີນກັບການຂົ່ມເຫັງຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະຄິດວ່າຕົນເອງຈະເປັນເໝືອນຢາໂກໂບ ແຕ່ເຫັນວ່າເປ ໂຕມີຄວາມກ້າຫານ ແລະມີສັນຕິສຸກ. ຢູ່ໃນຄຸກເພິ່ນນອນຢ່າງສະບາຍຈົນເທວະດາມາປຸກເພິ່ນໃຫ້ຕື່ນ.

ລູກາໄດ້ກ່າວເລື່ອງທີ່ເກີດຂຶ້ນກັບເປໂຕຢ່າງລະອຽດຄືໂສ້ທີ່ລ່າມຕົນມີຂອງເປໂຕໄດ້ຫລຸດອອກ ພວກທະ ຫານທີ່ຍາມຢູ່ນັ້ນບໍ່ຮູ້ວ່າສິ່ງໃດໄດ້ເກີດຂຶ້ນ. ເທວະດາໄດ້ບອກໃຫ້ເປໂຕນຸ່ງເຄື່ອງແລະໃສ່ເກີບ ສ່ວນເປໂຕ ຍັງສົນລະວົນຢູ່ວ່າຕົນເອງຝັນຫລືເຫັນນິມິດ ແລະເພິ່ນໄດ້ເຮັດຕາມເທວະດາບອກ ໃນທີ່ສຸດເປໂຕເຫັນປະຕູ ເຫລັກໃຫຍ່ເປີດອອກ ທັງສອງໄດ້ຍ່າງຜ່ານປະຕູນັ້ນໄປຕາມທາງຈົນເທວະດາຫາຍໄປ. ເປໂຕຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ສົ່ງເທວະດາມາຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກມືຂອງກະສັດເຮໂຣດ ແລະການຂົ່ມເຫັງຈາກພວກ ຍິວ. ເປໂຕຮູ້ດີວ່າການອັສຈັນຢ່າງນີ້ເປັນວຽກງານຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ.

4. ຊີໂມນເປໂຕໄປຮ່ວມກັບເພື່ອນຄຣິສຕຽນ: (ກາຈກ 12:12-19)

ເປໂຕໄດ້ຍືນຢູ່ກາງຖານຄົນດຽວ ແຕ່ເພິ່ນຮູ້ບ່ອນທີ່ຈະຍ່າງໄປແນ່ນອນ ຄືເຮືອນຂອງມາຣີອາ, ໂຢຮັນຜູ້ ມີຊື່ອີກວ່າ ມາຣາໂກຮູ້ຈັກບ່ອນຄຣິສຕຽນເຕົ້າໂຮມກັນ. ເປໂຕໝັ້ນໃຈວ່າຄົນໃນທີ່ນັ້ນພາກັນອ້ອນວອນອະ ທິຖານເພື່ອຕົນເອງ. ເຫັນວ່າເຮືອນຂອງມາຣີອາອາດມີຣາຄາແພງເພາະເປໂຕໄປເຄາະປະຕູງາມແລະຮູ້ວ່າ ມີຄົນເປັນຈຳນວນຫລາຍພາກັນອ້ອນວອນໂດຍອັດປະຕູທາງໃນ. ຄົນໃຊ້ຍິງນາງໂຣດາມາທີ່ປະຕູແຕ່ນາງບໍ່ ໄດ້ເປີດ ແຕ່ນາງຈຶ່ງສຽງຂອງເປໂຕໄດ້ ນາງຈຶ່ງແລ່ນໄປບອກກຸ່ມອ້ອນວອນວ່າເປໂຕມາ. ສ່ວນຄົນຢູ່ທາງໃນບໍ່ ເຊື່ອວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຕອບຄຳອະທິຖານຂອງຕົນເອງ. ພວກເຂົາຄິດວ່າຍິງຄົນໃຊ້ ນາງໂຣດາເປັນບ້າ ຫລື ອາດເຫັນເທວະດາ.

ເປໂຕໄດ້ຍືນເຄາະປະຕູ ແລະຍິງຄົນໃຊ້ກໍຮ້ອງບອກຄົນອື່ນ ໃນທີ່ສຸດໝົດທຸກຄົນໄດ້ໄປທີ່ປະຕູເມື່ອເຫັນ ເປໂຕກຳພາກັນຕົກໃຈ. ຄຳຖາມມີຢູ່ວ່າເປັນຫຍັງຄົນພວກນັ້ນຈຶ່ງແປກໃຈ? ຫລືອາດເປັນເພາະຢາໂກໂບຖືກ ຂ້າພວກເຂົາຈຶ່ງມີຄວາມທຸກໂສກເລີຍມີແຕ່ອ້ອນວອນ ເລີຍບໍ່ຫວັງວ່າພຣະເຈົ້າຈະຕອບຄຳອະທິຖານຂອງ ພວກເຂົາຊັ້ນບໍ່? ພວກເຮົາອາດບໍ່ຮູ້ຄຳຕອບ ແຕ່ຮູ້ວ່າພວກເຮົາພຽງເຮັດໃຫ້ການອ້ອນວອນເປັນພຽງພິທີ ໂດຍບໍ່ຄິດວ່າຈະບໍ່ມີປະໂຫຍດອັນໃດ. ຂ່າວດີມີຢູ່ວ່າເປໂຕຍັງມີຊີວິດຢູ່ ແລະພວກເຂົາໄດ້ເຫັນເຮັດໃຫ້ພວກ ເຂົາມີຄວາມຫວັງແລະມີຄວາມກ້າຫານ.

ເວລາເປໂຕໄດ້ຍືນຍູ່ກາງທາງຄົນດຽວ ເມື່ອເພິ່ນຮູ້ຈັກເມື່ອຄົງເພິ່ນຄິດອອກດີ ແລະກໍເຮັດສິ່ງດີ. ເປໂຕຮູ້ວ່າພວກທະຫານຂອງກະສັດເຮໂຣດກຳລັງມາຊອກຈັບຕົວເອງພ້ອມພວກຍິວທັງຫລາຍດ້ວຍ. ໃນເມື່ອໄດ້ພົບກັບເພື່ອນຝູງແລ້ວ ເປໂຕກໍໜີອອກໄປທີ່ອື່ນບ່ອນບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ຄົນອື່ນມີບັນຫານຳ.

ລູກາໄດ້ບອກວ່າພວກທະຫານພາກັນແຕກຕື່ນທີ່ສຸດຍ້ອນເປໂຕໄດ້ຫາຍໄປ. ກະສັດເຮໂຣດໄດ້ສັ່ງໃຫ້ທະຫານໄປຊອກຫາທຸກໆບ່ອນ ໃນເມື່ອພວກເຂົາຫາເປໂຕບໍ່ໄດ້ ກະສັດເຮໂຣດເລີຍສັ່ງໃຫ້ຂ້າທະຫານພວກນັ້ນເສັງ. ອີກບ່ອນ ເຮໂຣດໄດ້ສິ້ນໃຈຕາຍເວລາໄປຢາມເມືອງຄາຊີເລັງ ຕົວໜອນໄດ້ກັດກິນຈາກທາງໃນຮ່າງກາຍ (ກຈກ 12:23).

ກິຈການ 12 ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຂ່າວຮ້າຍແລະການຂົ່ມເຫັງ. ຖ້າເບິ່ງບໍ່ຄັກແລ້ວເຫັນວ່າຄວາມຊົ່ວໄດ້ຊະນະ. ພວກເຮົາຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າເຖິງໂລກນີ້ຈະຄິດຢ່າງໃດກໍຕາມ ພຣະເຈົ້າຍັງປົກຄອງໂລກຈັກກະວານຢູ່. ຄວາມຊົ່ວອາດມີຂຶ້ນໃນລະຍະນຶ່ງ ແຕ່ພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າຍັງສືບຕໍ່ແຜ່ອອກໄປ. (ກຈກ 12:24).

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ເປໂຕໄດ້ກ່າວຄຳພະຍານວ່າຕົນເອງໄດ້ຖືກພຣະເຈົ້າຊ່ອຍໃຫ້ພົ້ນຈາກພັຍອັນຕະລາຍແລະໄດ້ໝູນໃຈຄົນໃນສັມຍເດີມໃຫ້ມີກຳລັງໃຈ ແລະມີຫລາຍຄົນໄດ້ຕິດຕາມອົງພຣະເຢຊູໄປ. ການທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ແຜນການຂອງພຣະເຈົ້າສຳເລັດໃນໂລກບໍ່ເປັນຂອງງ່າຍ. ພວກເຂົາພາກັນອ້ອນວອນເພື່ອ ຢາໂກໂບແລະເປໂຕ, ແຕ່ເຫັນວ່າຢາໂກໂບຖືກຂ້າ ແລະເປໂຕພຣະເຈົ້າເອົາໄວ້ ເພື່ອເປັນພະຍານໃຫ້ຄົນອື່ນຕັດສິນໃຈເປັນຄົນຕິດຕາມ. ບາງຄັ້ງພຣະພອນອັນໃຫຍ່ເຂົ້າມາໃນຊີວິດເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ພົບກັນຄວາມມິດມິນຂອງຊີວິດ ໃນເມື່ອພວກເຮົາຄິດວ່າໝົດຫວັງ ເພື່ອພຣະເຈົ້າຈະໄດ້ໃຊ້ເປັດເຜີຍພຣະອົງ.

ຄຳຖາມ:

10. ຖ້າວ່າພວກເຮົາເປັນຄຣິສຕຽນນັ້ນເປັນຄົນຜິດກົດໝາຍ, ມັນຈະມີຂໍ້ມູນພໍຈະຕັດສິນເຮົາບໍ່?
11. ທ່ານເຄີຍປະສົບມະການໃນຊີວິດຈົນທ່ານກ່າວວ່າ, “ອັນນີ້ແມ່ນພຣະເຈົ້າມີພາກສ່ວນ”?
12. ຖ້າຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານສ້າງໃຫ້ມີກຸ່ມໝູນໃຈຄົນອື່ນ ທ່ານຈະເອົາເຮືອງໃດມາເວົ້າ?
13. ທ່ານຈະດັດແປງໃຫ້ດີຂຶ້ນດ້ານອ້ອນວອນ, ບໍ່ພຽງແຕ່ໃຫ້ການຖວາຍຕົວຂອງທ່ານ ແຕ່ຢາກໃຫ້ການອ້ອນຂອງທ່ານກັບຄົນອື່ນ ທ່ານຈະເຮັດແນວໃດ?
14. ທ່ານຈະກາຍເປັນທູດຂອງພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍຄົນອື່ນໄດ້ຢ່າງໃດ?
15. ທ່ານຈະເຮັດໃຫ້ຫ້ອງຮຽນຂອງທ່ານສາມາດຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ມີຄວາມຫວັງຢ່າງຄົງທີ່ໄດ້ແນວໃດ?

ຫວ

ບົດຮຽນທີ 13

ຮ້ອງຂໍໃຫ້ໄຖ່ເອົາຄົນ

ຂໍ້ພຣະຄຳສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ຟິເລໂມນ

ພູມຫລັງຂອງພຣະຄຳສຳລັບ: ຟິເລໂມນ

ຈຸດສຳຄັນສຳລັບບົດຮຽນນີ້: ອາຈານໂປໂລຮ້ອງຂໍໃຫ້ໄຖ່ເອົາ ແລະໃຫ້ຄົນດີຕໍ່ເພື່ອນໂອເນຊີໂມ.

ຄຳຖາມເພື່ອການຄົ້ນຄວ້າ: ມີໃຜຕ້ອງການທ່ານຊ່ອຍເຫລືອໃນການໄຖ່ ແລະໃຫ້ຄົນດີກັນບໍ່?

ຈຸດປະສົງຂອງບົດຮຽນນີ້: ເພື່ອພິຈາະນາເຖິງຄົນທີ່ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ກຳລັງໃຈໃນການໄຖ່ ແລະການດີກັນ.

ຄຳນຳ

ໃນປຶ້ມຄາລາເຕັງ 3:28 ໄດ້ປະກາດວ່າພວກເຮົາແມ່ນໃຜ ແລະມີຄວາມສັມພັນກັນໃນຖານະເປັນຄຣິສຕຽນ: “ຈະບໍ່ມີຊາດຍິວຫລືຄົນຕ່າງຊາດ, ຈະບໍ່ເປັນຂ້ອຍຂ້າຫລືອິສຣະ, ຈະບໍ່ເປັນຊາຍຫລືຍິງ ເພາະວ່າເຈົ້າທັງປວງເປັນອັນນຶ່ງອັນດຽວກັນໃນພຣະຄຣິດຄືພຣະເຢຊູ.” ໂກໂລຊາຍ 3:11 ກໍເວົ້າຄືກັນ. ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາຮັບເອົາຄວາມຈິງງ່າຍໆເພາະເພິ່ນໄດ້ຢູ່ກັບທຳນຽມຂອງພວກຍິວຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ເພິ່ນໄດ້ອ້ອນວອນດັ່ງນີ້: “ຂ້າພະເຈົ້າຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ບໍ່ໄດ້ເກີດເປັນຄົນຕ່າງຊາດ, ເປັນຂ້າທາດ ຫລື ເປັນຜູ້ຍິງ.” ຂໍ້ນີ້ໄດ້ກ່າວເຖິງພຣະເຈົ້າເປັນຫວ່າງໃຍຕໍ່ທຸກໆຄົນຜູ້ທີ່ເຊື່ອໃນພຣະອົງ.

ຈິດໝາຍທີ່ອາຈານໂປໂລຂຽນໄປຫາຟິເລໂມນເປັນຈິດໝາຍສ່ວນຕົວ. ເປັນບົດຮຽນສອນທີ່ດີ ທີ່ຈະທຳລາຍກຳແພງ ແລະຄວາມແຕກຕ່າງເພາະພວກເຮົາໄດ້ເຊື່ອແລະຖວາຍຕົວຕໍ່ອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ. ໃນຖານະເປັນສະມາຊິກໃນຄອບຄົວຂອງພຣະເຈົ້າ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເລືອກເອົາວ່າໃຜຈະເປັນອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງກັນ ພວກເຮົາຄວນຮັບເອົາທຸກຄົນ ແລະເປັນຫວ່າງຕໍ່ຄວາມຢູ່ດີກັນແຊບຂອງທຸກໆຄົນ.

1. ເພື່ອນທີ່ຮັກແລະຜູ້ຮ່ວມງານ: (ຟິເລໂມ 1-7)

ຟິເລໂມນເປັນເພື່ອນທີ່ຮັກຂອງອາຈານໂປໂລ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ນຳໃນຄຣິສຕະຈັກເມືອງໂກໂລຊາຍ. ຟິເລໂມນໄດ້ໃຊ້ເຮືອນຂອງຕົນເປັນບ່ອນເຕົ້າໂຮມຄຣິສຕຽນ. ລາຍຊື່ທັງໝົດນີ້ເປັນຄົນທີ່ອາຈານໂປໂລຮູ້ຈັກດີຈົນຮ້ອງຂໍບໍ່ພຽງແຕ່ຟິເລໂມນເທົ່ານັ້ນເຮືອງຄົນໃຊ້ຜູ້ລັກໜີໄປໃຫ້ຍອມຮັບເອົາຄົນມາອີກ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ສົ່ງຄຳນັບຕາມທຳມຽມ: “ຂໍພຣະຄຸນ ແລະສັນຕິສຸກຈາກພຣະບິດາເຈົ້າຂອງເຮົາທັງຫລາຍ ແລະຈາກພຣະເຢຊູເຈົ້າ ຈຶ່ງມີກັບເຈົ້າທັງຫລາຍເທົ່ານັ້ນ.” ພຣະຄຸນ ແມ່ນການຄຳນັບຂອງພວກກຣິກ ແລະສັນຕິສຸກ (ຊາໂລມ) ແມ່ນການຄຳນັບຂອງພວກຍິວ. ທັງສອງຄຳນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ເປັນປະຈຳເພິ່ນອາດຈະໃຊ້ຄຳໃດກ່ອນກໍໄດ້. ພຣະຄຸນແລະສັນຕິສຸກເປັນຄຳເວົ້າສຳຄັນເມື່ອຂຽນຈິດໝາຍເຮືອງ ຟິເລໂມນ ແລະ ໂອເນຊີໂມ. ສຸດທ້າຍ ອາຈານໂປໂລໄດ້ລົງທ້າຍດ້ວຍໃຊ້ຄຳເວົ້າເຮືອງພຣະຄຸນ.

ອາຈານໂປໂລຮູ້ຈັກຄວາມດີແລະກຳລັງຂອງພິເລໂມນດີ ເພາະເພິ່ນໄດ້ຍິນຄົນອື່ນເວົ້າເຖິງຄຸນສົມບັດຂອງພິເລໂມນ: ເປັນເພື່ອນຮັກ, ຜູ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັນ, ຜູ້ເປັນຄົນມັກຂອບຄຸນ, ມີຄວາມເຊື່ອໃນອົງພຣະເຢຊູ, ຮັກຄຣິສຕຽນຄົນອື່ນ, ເປັນພະຍານດີຕໍ່ຄົນອື່ນ, ເປັນຜູ້ນຳເອົາຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີ, ຜູ້ໝູນໃຈ, ເປັນອ້າຍນ້ອງໃນພຣະຄຣິດ, ຫລາຍຄົນມັກພົບນຳ, ມັກຊ່ອຍຄົນອື່ນດ້ານຊັບສິນ, ຜູ້ຫຸ້ນສ່ວນຂອງໂປໂລ. ຍັງມີຄຳກ່າວວ່າ, “ບາງຄົນມັກຄິດເຖິງສວັນ ພວກເຂົາບໍ່ແມ່ນເຮັດດີໃນໂລກ.” ແຕ່ເຫັນວ່າພິເລໂມນບໍ່ເປັນຄົນຢ່າງນັ້ນ. ໃນເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ປະສົບການກັບອົງພຣະເຢຊູ ຄຸນນະພາບດີນັ້ນຄວນຈະອອກມາໃຫ້ສົມກັບວ່າພວກເຮົາມີຄວາມສັມພັນດີກັບອົງພຣະຄຣິດ.

2. ອາຈານໂປໂລ, ເປັນຕົວແທນ: (ຟລມ 8-9)

ຕົວແທນແມ່ນຄົນຜູ້ຂຽນຫລືເວົ້າແທນຄົນອື່ນ. ຖ້າຈະເວົ້າໃນທຸກວັນນີ້ແມ່ນຜູ້ສັບສນຸນ ຫລືຂຽນຈິດໝາຍຢັ້ງຢືນ. ອາຈານໂປໂລຮູ້ຈັກດີທີ່ຈະເປັນຕົວແທນຄືເພິ່ນໄດ້ເປັນຜູ້ແທນປະກາດຂ່າວປະເສີດຂອງອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ, ເຮັດໃຫ້ຄົນຄືນດີກັນ, ແລະຍືດໝັ້ນໃນຄວາມຈິງ. ໃນຈິດໝາຍສັ້ນສະບັບນີ້ອາຈານໂປໂລໄດ້ເປັນຕົວແທນຂອງໂອເນຊີໂມຊັນຊວນໃຫ້ພິເລໂມນຮັບເອົາໂອເນຊີໂມຄົນໃນຖານະໃໝ່ຄືເປັນອ້າຍນ້ອງໃນອົງພຣະຄຣິດ.

ໄດ້ມີບາງຄົນອາດຈະໂຕ້ຕອບອາຈານໂປໂລໃນສັມຍທຳອິດ ແຕ່ພວກເຂົາຮັບວ່າອາຈານໂປໂລເປັນອັດສາວິກ. ໃນເມື່ອເປັນຢ່າງນັ້ນໂປໂລສາມາດສັ່ງໃຫ້ພິເລໂມນ “ເຮັດຢ່າງນັ້ນ ເຮັດຢ່າງນີ້,” ແຕ່ໂປໂລບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສິດ ເພິ່ນໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພິເລໂມນໃຫ້ເຮັດດ້ວຍຄວາມຮັກ. ເພິ່ນຍັງຢາກໃຫ້ພິເລໂມນເຫັນໃຈໃນຖານະເພິ່ນເປັນຄົນແກ່ຜູ້ກຳລັງຕິດຄຸກໃນກຸງໂຣມ, ແລະເພິ່ນເຫັນວ່າຕົນເອງຢູ່ໃຕ້ການປົກຄອງຂອງອົງພຣະຄຣິດ.

3. ໂອເນຊີໂມ: ກາຍເປັນລູກ, ເປັນຫົວ: (ຟລມ 10-16)

ໂອເນຊີໂມມີຄວາມໝາຍວ່າ ເປັນປໂຍດ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ໃຊ້ໂອກາດຕີຄວາມໝາຍຂອງຊື່ວ່າໂອເນຊີໂມ ຜູ້ເປັນຂ້າທາດຊື່ລັກໜີໄປນັ້ນ ເວລານີ້ເປັນປໂຍດຕໍ່ເພິ່ນແທ້. ໂອເນຊີໂມກາຍເປັນປໂຍດກໍເພາະລາວໄດ້ກາຍເປັນຄຣິສຕຽນເວລາພົບກັບອາຈານໂປໂລໃນຄຸກ. ດັ່ງນັ້ນ, ອາຈານໂປໂລດິໃຈຫລາຍຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຈິດໝາຍໄປບອກຜູ້ເປັນນາຍຂອງຂ້າທາດຄົນນັ້ນວ່າ ໂອເນຊີໂມກາຍເປັນປໂຍດຕໍ່ທັງສອງຄົນເຮົາອີກ ແລະຍັງຫລາຍກວ່າເກົ່າເພາະທັງສອງຮູ້ຈັກມາກ່ອນວ່າ ໂອເນຊີໂມມີນິສັຍແລະຄຸນສົມບັດດີ.

ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນ່ວ່ານານປານໃດທີ່ໂອເນຊີໂມໄດ້ເປັນຂ້າທາດຂອງພິເລໂມນ ກ່ອນໂອເນຊີໂມໄດ້ລັກໜີໄປ, ແຕ່ເຫັນວ່າໂອເນຊີໂມໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນກຸ່ມຄຣິສຕຽນຜູ້ມາເຕົ້າໂຮມກັນທີ່ເຮືອນຂອງຜູ້ເປັນນາຍເປັນປະຈຳ. ໂອເນຊີໂມອາດເຄີຍໄດ້ຍິນອາຈານໂປໂລສອນ ແລະເທສນາຈາກເມືອງໂກໂລຊາຍ ຫລື ເອເຟໂຊເຖິງເຮືອງ “ອົງພຣະຄຣິດ” ທີ່ໄດ້ກ່າວ “ບໍ່ມີຂ້ອຍຂ້າ ຫລືບໍ່ເປັນອິສລະ” ທຸກຄົນຢູ່ໃນອົງພຣະຄຣິດເປັນຄົນນຶ່ງສເມີກັນ (ກລຊ 3:11). ການທີ່ໂອເນຊີໂມລັກໜີໄປນັ້ນເຮັດໃຫ້ພິເລໂມນເສັງເງິນທອງໄປ ແຕ່ອາຈານໂປໂລຍິນດີທີ່ຈະໃຊ້ໜີ້ແທນຖ້າເປັນສິ່ງທີ່ພິເລໂມນຕ້ອງການ ເພື່ອຢາກໃຫ້ໂອເນຊີໂມມີເສຣີຈາການເປັນທາດ. ການທີ່ຍອມໃຊ້ຊັບສິນຂອງຕົນເອງເພື່ອຊ່ອຍຄົນອື່ນໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມເປັນທຸກນັ້ນເປັນສິ່ງທີ່ດີ ຄືເປັນການທ້ອນໂຮມຊັບສິນບັດຂອງຕົນໄວ້ໃນສວັນ. (ມທ 6:20).

ເປັນຄວາມຈິງໃນເມື່ອພວກເຮົາກາຍເປັນຄົນແກ່ແລ້ວ ພວກເຮົາມັກເຫັນຄຸນຄ່າຂອງໝູ່ເພື່ອນ. ບັດນີ້ ໂອເນຊີໂມກາຍເປັນຫລາຍກວ່າເພື່ອນຕໍ່ອາຈານໂປໂລ. ໂປໂລຍັງກ່າວວ່າໂອເນຊີໂມເປັນລູກໃນການປະກາດຮັບໃຊ້, ເປັນຄົນໃກ້ຊິດຈົນໂປໂລເອີ້ນໂອເນຊີໂມວ່າ, “ເປັນຫົວໃຈ.” ບໍ່ແມ່ນທຸກຄົນກາຍເປັນຜູ້ໃກ້ຊິດ ແລະເປັນເພື່ອນທີ່ດີ, ແຕ່ອາດມີບາງຄົນກາຍເປັນເພື່ອນຕາຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ອົງພຣະເຢຊູຈຶ່ງໃຊ້ຄຳເວົ້າວ່າເພື່ອນໝາຍເຖິງຜູ້ເຂົ້າຕິດຕາມພຣະອົງ (ໂຍຮັນ 15:15).

4. ການຮ້ອງຂໍຂອງອາຈານໂປໂລ: (ຟລມ 10-25)

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຮ້ອງຂໍໂດຍການຂຽນຈົດໝາຍເຖິງຟິເລໂມນແລະໃຫ້ໂອເນຊີໂມຖືໄປເພື່ອພົບກັນໜ້າຕໍ່ໜ້າ. ອາຈານໂປໂລຄວນກ່າວວ່າ, “ໂອເນຊີໂມເປັນຄົນມີເສຣີແລ້ວ ລາວຈະຢູ່ກັບເຮົາ ເຮົາຕ້ອງການລາວ, ເຮົາຄືໂປໂລຜູ້ເປັນອັດສາວົກໄດ້ກ່າວ.” ຫລືອີງຕາມພຣະຄຳພີເດີມແລ້ວ ອາຈານໂປໂລສາມາດຮັກສາຄົນໜີຮ້ອນມາເພິ່ງເຢັນທີ່ກຸງໂຣມ. (2 ພຣະບັດຍັດ 23:15-16). ແຕ່ອາຈານໂປໂລບໍ່ໄດ້ໃຊ້ສິດ ຫລືຕາມຄຳສອນຈາກພຣະຄຳພີເດີມ. ແຕ່ເພິ່ນຮ້ອງຂໍດ້ວຍຄວາມຮັກ ຄືສິ່ງໂອເນຊີໂມໂດຍອ້າງເຖິງຄຸນຄ່າຂອງນາຍແລະຂ້າທາດ. ເຫັນວ່າຟິເລໂມນເປັນຄົນສນັບສນຸນອາຈານໂປໂລມາຕລອດ ໂປໂລຈຶ່ງກ່າວວ່າໂອເນຊີໂມຄວນຮັບໃຊ້ເຮົາແທນຟິເລໂມນເວລາເຮົາຖືກຄຸມຂັງ.

ດ້ວຍຄວາມຮັກເຮັດໃຫ້ຄົນມີເສຣີເຮັດອັນນຶ່ງອັນໃດໄດ້. ຄວາມຮັກເຮັດຄົນມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ. ອາຈານໂປໂລຢາກໃຫ້ຟິເລໂມນເຮັດຕໍ່ໂອເນຊີໂມດ້ວຍຄວາມຮັກ. ເວລາໂອເນຊີໂມລັກໜີໄປໃນຖານະເປັນຄົນບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າ; ດຽວນີ້ໂອເນຊີໂມກັບຄືນມານັ້ນກາຍເປັນຄົນເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າ ແລະເປັນຜູ້ສຳຄັນໃນຊີວິດຂອງອາຈານໂປໂລ.

ອາຈານໂປໂລຍອມເສັງໂອເນຊີໂມດ້ວຍການສົ່ງຄືນ ແລະຫວັງໃຈວ່າຟິເລໂມນຈະຮັບເອົາຄືນໃນຖານະເປັນອ້າຍນ້ອງໃນອົງພຣະຄຣິດ ເປັນຄົນມີຄຸນຄ່າຫລາຍກວ່າເກົ່າ. ໂປໂລຍັງບອກວ່າໂອເນຊີໂມຢາກເຮັດສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງໃນເມື່ອມາຮູ້ຈັກກັບອົງພຣະເຢຊູແລ້ວ.

ອາຈານໂປໂລໄດ້ຮ້ອງຂໍເລິກລົງໄປອີກຂັ້ນນຶ່ງ: “ຮັບຕ້ອນລາວຄືນເໝືອນກັບທ່ານໄດ້ຕ້ອນຮັບເອົາເຮົາ.” ເຫັນວ່າການຮ້ອງຂໍນັ້ນກາຍເປັນຂອງສ່ວນຕົວພິເສດ. ໂປໂລຍັງຍິນດີທີ່ຈະໃຊ້ໜີ້ຂອງໂອເນຊີໂມເພາະລາວໄດ້ລັກເອົາເງິນໜີໄປ. ຕໍ່ມາເຫັນວ່າໂປໂລໄດ້ໃຊ້ຄຳຮ້ອງຂໍເພີ່ມວ່າ, “ຟິເລໂມນ ທ່ານເປັນໜີ້ເຮົາບາງຢ່າງ.” ອາດແມ່ນສິ່ງທີ່ອາຈານໂປໂລໄດ້ຊ່ອຍສິດສອນພຣະທັມຄຳພີໃຫ້ ແລະຊ່ອຍເຫລືອທາງດ້ານຈິດວິນຍານ. ໂປໂລກ່າວດັ່ງນີ້ ເພາະເພິ່ນຢາກໃຫ້ຟິເລໂມນຮັບເອົາໂອເນຊີໂມຄືນ ເໝືອນເປັນຄົນໃນຄອບຄົວດຽວກັນ ໂດຍບໍ່ໃຫ້ໃຊ້ໜີ້ຄືນ ແລະຫວັງວ່າ ຟິເລໂມນຈະສົ່ງໂອເນຊີໂມຄືນໄປບົວລະບັດອາຈານໂປໂລທີ່ກຸງໂຣມ. ອາຈານໂປໂລໄດ້ເວົ້າແທນໂອເນຊີໂມເພື່ອຢາກໃຫ້ຟິເລໂມນເຮັດລື່ນຄຳຮ້ອງຂໍເພາະຄຣິສຕຽນຍ່ອມມີລັກສະນະເຮັດລື່ນສອງເທົ່າເໝືອນອົງພຣະເຢຊູໄດ້ສອນ (ມທ 5:41). ໂປໂລຍັງກ່າວອີກວ່າ, “ຈັດບ່ອນພັກໃຫ້ເຮົາເພາະເຮົາຈະມາຫາທ່ານ.” ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ແນວ່າອາຈານໂປໂລໄດ້ກັບມາຫລືບໍ່, ແຕ່ຄຣິສຕຽນຄວນເຮັດສິ່ງດີເລີດຫລາຍກວ່າທຳນຽມ ແລະກວ່າບັນຍັດຕ່າງໆຄື: ໃຫ້ຮັບເອົາຂ້າທາດຜູ້ລັກໜີໄປ ແລະຮັບເອົາຄືນໃນສະພາບໃໝ່ຄືເປັນອ້າຍນ້ອງທີ່ຮັກໃນອົງພຣະເຢຊູຄຣິດ.

ຈິດໝາຍທີ່ຂຽນໄປຫາ ຟິເລໂມນຕອນທ້າຍໄດ້ຈົບລົງດ້ວຍການອ້ອນວອນ, “ຂໍໃຫ້ພຣະຄຸນຂອງອົງພຣະ ເຢຊູຄຣິດເປັນຂອງທ່ານເທີນ.” ອາຈານໂປ, ຟິເລໂມນ, ແລະໂອເນຊີໂມ ໄດ້ປະສົບກັບພຣະຄຸນອັນລ້ຳເລີດ ຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະອາຈານໂປໂລຢາກໃຫ້ຜູ້ໄດ້ຮັບພຣະຄຸນຢ່າງນີ້ແບ່ງປັນໃຫ້ຄົນອື່ນໆ ນຳ.

ຄວາມໝາຍແລະພາກປະຕິບັດ

ຈົ່ງຄືນດີກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ໃຊ້ຄົນສອງຄົນທີ່ມີຊີວິດແຕກຕ່າງກັນໃຫ້ຄືນດີກັນໄດ້. ທຸກວັນນີ້ເຮືອງຢ່າງນີ້ຍັງ ເກີດຂຶ້ນຢູ່. ທ່ານຕ້ອງການໃຫ້ຄວາມສັມພັນຂອງທ່ານດີຂຶ້ນບໍ່? ຈົ່ງເຮັດຢ່າງສຸດຄວາມສາມາດເພື່ອການຄືນ ດີ. ຄຳສອນຂອງອາຈານໂປໂລອາດສາມາດຊ່ວຍທ່ານໄດ້.

ເປັນຕົວແທນ. ອາຈານໂປໂລມີຄວາມຮັກຕໍ່ຟິເລໂມນແລະໂອເນຊີໂມພໍເພື່ອຈະສ່ຽງ ທຳລາຍກຳແພງ ຂອງປະເພນີເພື່ອຈະເຮັດໃຫ້ທັງສອງຄົນຄືນດີຕໍ່ກັນແລະກັນ. ໃຫ້ພວກເຮົາຍອມຕໍ່ການນຳພາຂອງພຣະເຈົ້າ ເພື່ອພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ກຸ່ມຫລືບຸກຄົນຄືນດີກັນ. ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າການທີ່ພວກເຮົາມາເຊື່ອໃນພຣະເຈົ້າກໍ ເພາະພຣະເຈົ້າໃຫ້ໂອກາດຄັ້ງທີສອງ ແລະພວກເຮົາຄວນໃຫ້ໂອກາດຄົນອື່ນຄືກັນ.

ຂອບພຣະຄຸນ. ຖ້າເບິ່ງໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ຜ່ານມາ ແມ່ນໃຜເປັນຄົນຊ່ວຍທ່ານ? ມີໃຜບອກໃຫ້ທ່ານ ເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຖືກຕ້ອງບໍ່? ຖ້າຄົນຜູ້ນັ້ນຍັງມີຊີວິດຢູ່ ຢ່າລືມຂອບໃຈນຳຄົນນັ້ນໃນສິ່ງທີ່ເພິ່ນໄດ້ຊ່ວຍເຫລືອ ທ່ານ ແລະເຮັດຕໍ່ຄົນອື່ນເຊັ່ນກັນ.

ຄຳຖາມ:

16. ເປັນຫຍັງການເປັນຕົວແທນຫລືຍັງຢືນຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນ?
17. ທ່ານເຄີຍປະສົບກັບພຣະເຈົ້າບໍ່ທີ່ທ່ານຄິດວ່າການຄືນດີກັນນັ້ນເປັນສິ່ງຍາກ ແຕ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ເຮັດ ໃຫ້ເກີດຂຶ້ນໄດ້ຢ່າງອັດສະຈັນເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ່າວປະເສີດແຜ່ອອກໄປ?
18. ວິທີໃດໃນຄຣິສຕະຈັກຂອງທ່ານໄດ້ນຳຄົນໃຫ້ມາຄືນດີກັນ?
19. ໃນຊີວິດທັງສາມຄົນ: ອາຈານໂປໂລ, ຟິເລໂມນ, ແລະໂອເນຊີໂມ ທ່ານຄິດວ່າມີຊີວິດຄືທ່ານ?
20. ຄຸນນະສົມບັດຢ່າງໃດໃນຊີວິດຂອງຟິເລໂມນທີ່ທ່ານຢາກໄດ້ເຂົ້າມາໃນຊີວິດ?
21. ທຸກວັນນີ້ມີການລ້ຽງກູດກັນ ພຣະເຈົ້າມີນ້ຳພຣະທັຍຢ່າງໃດໃນເຮືອງນີ້?